

กฎแห่งกรรม

ของ ช. เสียงขีปูลย์

ฉบับที่ ๑

พิมพ์ที่กรุงเทพฯ

สำนักพิมพ์ มิ่งมิตร จำกัด

๒๕๕ ถนนวิภาวดีรังสิต

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961116448

4 / กค / 37
 ๐๔๒๒
 ๐๗
 ก 176 ก.

ขอสมัครในงานพนักงานจัดพ
 คุณแม่ละม้าย ลิมอักษร
 ณ เมธาภิรตการวิทยาคาร
 ๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๕

สมยศ ห้างสมุทรรัฐสภา

พลอากาศเอก หยริน หงสกุล
 มอบให้ห้องสมุดรัฐสภา

คุณแม่ละม้าย ลิมอักษร
จัด: ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖
มรณ: ๒๖ กันยายน ๒๕๑๕

อาทิตย์ก่อนจะจากไป

ตั้งศพบำเพ็ญกุศล ที่บ้านถนนเจริญนคร
ลูก หลาน อยู่กันพร้อม

ขอกราบนมัสการอนุโมทนา และกราบขอบพระคุณ
ท่านผู้ใหญ่ที่เคารพ ญาติ มิตรสหาย ที่ได้กรุณาช่วยเหลือ
ในงานศพคุณแม่ ตั้งแต่วันที่ท่านล่วงลับ จนถึงวันฌาปนกิจ
ในวันนี้

เจ้าภาพขอขอบคุณ ท. เลียงพิบูลย์ ที่ได้มอบเรื่อง
“กฎแห่งกรรม” พิมพ์เป็นอนุสรณ์ ซึ่งเป็นหนังสือที่คุณแม่
ขณะมีชีวิตอยู่ ท่านชอบอ่านอยู่เป็นประจำ

ในงานวันนี้ หากการรณรงค์ขาดตกบกพร่อง
โปรดประทานอภัยให้ด้วย

๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๕

คำปราศรัย

เนื่องในการสถาปนากิจศพ คุณแม่ละม้าย ลิมอักษร ณ เมรุวัดจักรวรรดิราชาวาส
ในวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ บรรดาพี่น้องได้ปรึกษากันตกลงว่าจะพิมพ์หนังสือที่
คุณแม่ละม้าย ลิมอักษร ชอบเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ผู้วายชนม์ คือเรื่อง “กฎแห่งกรรม” ของ
คุณ ท. เลียงพิบูลย์แล้ว ยังได้พิจารณาเห็นว่าตำราเก่า ๆ จำพวกสมุนไพรมนต์เคลือบพิมพ์แจกในงาน
พระราชทานเพลิงศพ คุณหญิงเลื่อน มไหสวรรย์ ได้มีผู้สนใจขอยืมอยู่เนือง ๆ จึงได้ขออนุญาตจาก
ท่านเจ้าคุณมไหสวรรย์มาพิมพ์เพิ่มเติมในท้ายหนังสือด้วย ทางเจ้าภาพขอขอบคุณท่านเจ้าคุณ
มไหสวรรย์และคุณ ท. เลียงพิบูลย์ อย่างสูงมา ณ ที่นี้ด้วย

การจัดพิมพ์หนังสืออนุสรณ์ครั้งนี้ หากจะยังให้เกิดผลอันสงฆ์เพียงไรก็ตาม ขอให้
กุศลอันเป็นของผู้วายชนม์ นำวิญญาณของคุณแม่ละม้าย ลิมอักษร ไปสู่สุคติขงสัมปรายภพ
โน้นเทอญ

น.พ. สุธี ลิมอักษร

๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๕

กำหนดสวดพระอภิธรรม

คุณแม่ละม้าย ลิ้มอักษร

พุธ ที่	๒๗	ก.ย.	๒๕๑๕	เจ้าภาพ
พฤหัสบดี	๒๘	ก.ย.	๒๕๑๕	„ คณะบุตรบุญธรรม
ศุกร์	๒๙	ก.ย.	๒๕๑๕	„ พ.อ. สุรแสง วิบูลย์เสข
เสาร์	๓๐	ก.ย.	๒๕๑๕	„ คุณกอบลาภ เย็นมะโนช และ นพ. ประเสริฐ
อาทิตย์	๑	ท.ค.	๒๕๑๕	„ นุศกุล-ภรรยา และบ้านมไหสวรรย์
				„ บ้านลิ้มอักษร
				เจ้าภาพสวดและทำบุญ ๗ วัน, ๑๐.๐๐ น. สวด
				พระพุทธรมณฑ์และถวายภัตตาหารเพล
จันทร์	๒	ท.ค.	๒๕๑๕	„ คณะสำเพ็ง (แม่ชีวและคณะ)
อังคาร	๓	ท.ค.	๒๕๑๕	„ คณะสงฆ์วัดจักรวรรดิราชาวาส
พุธ ที่	๔	ท.ค.	๒๕๑๕	„ คุณวินัย จุลบุษปะ และคณะ
พฤหัสบดี	๕	ท.ค.	๑๕๑๕	„ ร.พ. กลาง และ ร.พ. เทศบาลนครหลวง
ศุกร์	๖	ท.ค.	๒๕๑๕	„ คณะสงฆ์วัดเจียงอี จังหวัดศรีสะเกษ
ศุกร์	๑๓	ท.ค.	๒๕๑๕	„ กู้ทั้งและครอบครัว
ศุกร์	๒๐	ท.ค.	๒๕๑๕	„ ศิษย์คณะ ๑ วัดจักรวรรดิราชาวาส
ศุกร์	๒๗	ท.ค.	๒๕๑๕	„ คณะเพื่อนคุณกิสตา (คณะคุณจงกลณี วสุวัต)
ศุกร์	๓	พ.ย.	๒๕๑๕	„ นักเรียนช่างวิศวกรรมชล รุ่น ๑๗
ศุกร์	๑๐	พ.ย.	๒๕๑๕	„ คุณราชมพ กุลทลวรรณ
ศุกร์	๑๗	พ.ย.	๒๕๑๕	„ คุณสมบูรณ์ พักอคม
ศุกร์	๒๔	พ.ย.	๒๕๑๕	„ โรงงานจิวิชะเส็ง

ใจรู้อะไรเข้าถึงพุทธ
ใจปฏิบัติตามเข้าถึงสงฆ์

ใจบริสุทธิ์เข้าถึงธรรม
ใจไม่หลงเข้าถึงนิพพาน

เกิดจริง ตายจริง อยู่ไม่จริง
ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย
แต่คนตาย เพราะหนีความจริงไม่พ้น

ระลึกถึงคุณแม่

คุณแม่ละม้าย ลิมอักษร เกิดเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๖ ตรงกับวันแรม ๕ ค่ำ ปีมะเส็ง บ้านเลขที่ ๘๑๕ ถนนมหาจักร หลังวัดจักรวรรดิราชาวาส (สามปลื้ม) เป็นธิดาคณเดืวของ นายกี และนางงิ้ว ในตระกูล นุดกุล เป็นกำพร้าบิดาตั้งแต่อายุในครรภ์มารดา จึงไม่มีโอกาสได้พบกับบิดาเลย

คุณแม่ละม้าย สมรสกับนายประทีป ลิมอักษร ประมาณเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๓ และยังคงอยู่ที่บ้านหลังวัดสามปลื้มตลอดมา เนื่องจากคุณแม่ละม้ายมีนิสัยขี้เมตตากรุงา ผู้สูงอายุหลายคนได้รับการอุปการะให้อาศัยอยู่ในบ้านนั้น ๖-๗ คน จนถึงวาระสุดท้ายของแต่ละคนท่านก็จัดการฌาปนกิจสงเคราะห์ทุกคน ด้วยเหตุผลที่ความแออัดของสถานที่ และเตรียมพร้อมต่ออัคร์ภักย์ในบริเวณนั้น ฉะนั้นจึงได้ขยับขยายไปปลูกบ้านใหม่ที่ถนนเจริญนคร อำเภอคลองสาน คุณแม่ละม้ายมีบุตรและธิดารวม ๓ คนคือ

๑. นายแพทย์ สุธี ลิมอักษร ได้สมรสกับนางสาวกิสลา สมบัติศิริ ซึ่งต่อมา มีหลานช้คือ ด.ช. โกสัลลี ลิมอักษร

๒. นางสุภรณ์ วรพันธ์ ได้สมรสกับนายเอนก วรพันธ์ ซึ่งต่อมามีหลานชายคือ ด.ช. ศุภวัฒน์ วรพันธ์ และ ด.ช. สันติพงศ์ วรพันธ์

๓. นายสุธรรม ลิมอักษร ยังไม่ได้สมรส

ชีวิตสมรสของคุณแม่ และคุณพ่อเป็นชีวิตที่ราบรื่น ซึ่งบรรดาญาติมิตรถือว่าเป็นมงคลที่ดี ท่านต้องรับหน้าที่เป็นเจ้าแม่บ้าน เป็นเจ้าภาพแต่งงานและปูที่นอนในพิธีสมรสให้แก่ลูกหลานในวงศาภคณาณัติอยู่ตลอดเวลา เพื่อเป็นมงคลและตัวอย่างที่ดีแก่คู่สมรส และในชีวิตครอบครัวของท่านก็เป็นที่รักของบุตรหลาน และเป็นต้นแบบดีทั่วไป เพราะท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ที่มีอายุยืนนาน คุณพ่อประทีป ลิมอักษร ถึงแก่กรรมเมือท่านอายุได้ ๕๕ ปี ก่อนคุณแม่ ๑๔ ปี

คุณแม่เป็นที่เคารพรักของลูก ๆ ทุกคน ท่านปกครองลูกด้วยความเข้าใจอันดี ท่านได้อุปการะหลานไว้เป็นบุตรบุญธรรมหลายคน ซึ่งทุกคนได้เติบโตจากบ้านคลองถม วัดสามปลื้ม และ ต่อมาด้วยความเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่ราชการและกิจการส่วนตัวกันทุกคน ดังจะเห็นได้จากการร่วมแรงร่วมใจช่วยเหลืองานฌาปนกิจศพครั้งนี้

ในด้านการศึกษาและพุทธศาสนา คุณแม่เป็นพุทธศาสนิกชนที่สนใจและให้ความสำคัญ สนับสนุนในพระบรมพุทธศาสนาตลอดมา และประกอบกับบ้านอยู่ติดกับวัดจักรวรรดิ ฯ ทางด้านหลัง ท่านจะต้องตักบาตรเป็นประจำทุกวัน (วันละ ๕ องค์) และโดยเฉพาะวันพระได้ใส่มากเป็นพิเศษ ไม่เคยขาดเลยตลอดชีวิต นอกจากนี้ในตอนเพลยังทำอาหารไปถวายพระทุกวัน ทำให้เป็นที่รู้จักนับถือของพระภิกษุในวัดนั้นทุกองค์ จนกระทั่งย้ายไปอยู่ที่บ้านเจริญนคร การคมนาคมลำบาก จึงได้ส่งอาหารเพล ท่านมีคติประจำใจข้อหนึ่ง คือ การทำบุญเป็นการเก็บหรือฝากเงินไว้กับธนาคาร อาจะถอนเอาไปใช้ในกาลเวลาข้างหน้า ซึ่งอาจเรียกว่าเป็นธนาคารบุญก็ได้ ดังนั้นท่านจึงไม่รังρονในเรื่องการทำบุญ เมื่อมีผู้ใดมาบอกบุญจะไม่มีโอกาสผัดหวังกลับไปเลย ดังนั้นจึงมีผลงานที่ท่านได้ทำไว้ อาจะรวบรวมมาเล่าสู่กันฟังไม่ได้ครบ, เท่าที่จำได้คือ สร้างพระประธานนำไปไว้ที่โบสถ์วัดเจียงอี ร่วมสร้างโบสถ์ ภูมิพระ ถึงเก็บน้ำฝนที่วัดเจียงอี จังหวัดศรีสะเกษ ซ่อมระเบียบโบสถ์วัดจักรวรรดิ ฯ สร้างหอรบขังบนลานพระพุทธรบาท วัดจักรวรรดิ ฯ เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้บวชสามเณรให้เป็นพระภิกษุเมื่อมีสามเณรองค์ใดถึงอายุบวชเป็นพระภิกษุได้ ท่านได้ทำบุญไว้ครบหมด มีทั้งทอดกฐินและสร้างสังฆารามในพระพุทธานามักมากมายหลายอย่าง จนไม่สามารถจะบันทึกส่วนกุศลของท่านได้

สุขภาพของคุณแม่เมื่อ ๑๔ ปีก่อน (ก่อนอายุ ๕๕ ปี) เป็นคนแข็งแรง ชอบเดินทางทัศนาวจร ในประเทศไทย รู้สึกท่านไปมาหมดเกือบทุกจังหวัด โดยมักจะไปทำบุญทอดกฐิน ต่อมาได้เกิดอาการปวดข้อ และเป็นโรคหัวใจโต วินิจฉัยว่าเป็นโรครุมาคีสิซึม และมีผลลามไปที่หัวใจ ทำให้หัวใจรั่ว อาศัยมีบุตรเป็นนายแพทย์ก็ได้รับการช่วยรักษาอย่างเต็มที่ตลอดมา ในระยะหลังเกิดอาการหืดและเบาหวานมาแทรก ได้เข้าไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลกลางถึง ๔ ครั้ง ซึ่งทุกครั้งก็ได้รับการรักษาที่ถูกต้องหายกลับไปบ้านได้ทุกครั้ง ในระยะ ๒ ปีหลังนี้ ท่านมีอาการหอบเหนื่อยเป็นประจำจนไม่สามารถจะไปฟังเทศน์และรับอุโบสถที่วัดจักรวรรดิ ฯ เช่นเคย

ได้ แม้จะไปไม่ได้ก็ยังส่งผู้แทนไปทำสังฆทานในวันโกน (ทุกครั้งไป) ในฤดูเข้าพรรษ ๗ วัน ก่อนที่จะเสียนี้ คุณแม่มีอาการนอนราบไม่ได้ เหนื่อยหอบ ต้องให้ออกซิเจนตลอดเวลา บุตรชายที่เป็นแพทย์พิจารณาเห็นว่า ไปอยู่ โรงพยาบาลจะ ได้รับการ ตรวจละเอียดและ ได้รับการ รักษาพยาบาลดีกว่าอยู่ที่บ้าน จึงได้นำเขาไปรักษาในโรงพยาบาลเมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๕ อาการของท่านไม่ดีขึ้น และได้สั่งใจท่ามกลางการช่วยเหลืออย่างเต็มที่ด้วยความอบอุ่นจากคณะแพทย์และพยาบาลแห่งโรงพยาบาลกลาง ซึ่งเราขอขอบคุณคุณความกรุณาของแพทย์และพยาบาลทุกคน เมื่อเวลา ๑๔.๐๕ น. วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๑๕

คุณแม่ละม้าย ลิมอักษร ได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคหืด และหัวใจวาย โรคนี้เป็นโรคสำคัญและเกิดบ่อย ๆ แก่คนไทย และจีนในเมืองของเรา ข้าพเจ้าจึงขอเขียนเรื่องเกี่ยวกับโรคนี้ให้ประชาชนที่มีไข้แพทย์ได้มีความรู้ขึ้นบ้าง เพื่อเป็นวิทยาทาน

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรคหอบหืด

อาการเจ็บป่วยที่ทราบกันดีในอายุต่าง ๆ ตั้งแต่เด็กจนเป็นผู้ใหญ่ มีโรคอยู่โรคหนึ่ง คือ โรคหืด

โรคหืดคือโรคอะไร

โรคหืดเป็นโรคที่แสดงอาการหอบ เหนื่อย เป็นได้ทุกอายุ สาเหตุของโรคหืดนี้มักจะเกิดเนื่องจากการแพ้สารบางอย่างที่มาถูกต้องกับร่างกาย ทั้งทางหายใจ ทางอาหาร การฉีดยา ฯ ซึ่งตามปกติ สารเหล่านั้นไม่มีพิษอะไรเลย เช่น กุ้ง สี ขนสัตว์ ยารักษา ฯลฯ

เมื่อบุคคลจำพวกนี้สัมผัสต่อสารเหล่านั้นก็จะเกิดอาการทางระบบหายใจขึ้น ซึ่งอาจจะทำให้เกิดมีอาการแบบหวัดเรื้อรัง เพราะการอักเสบของเยื่อจมูก หรืออาจมีอาการมากทำให้เกิดอาการหอบหืดขึ้นได้ เพราะการเกร็งของหลอดลม โรคนี้ราว ๓๐ เปอร์เซ็นต์ เริ่มเป็นภายในอายุ ๑๐ ขวบ จนกระทั่งล่วงเข้าปัจฉิมวัย

มักจะมีปัญหาว่าการสืบตามพันธุกรรมมีอิทธิพลต่อการเป็นโรคหืด

โรคหืดเองไม่สืบตามพันธุกรรม แต่มีความโน้มมน้ำที่จะเป็นโรคนี้ ส่วนการจะเกิดโรคขึ้นเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับว่า รับสืบพันธุกรรมมาจากทั้งพ่อและแม่ หรือเพียงแต่จะฝ่าย

โคฝ่ายหนึ่ง ในบรรดาผู้ป่วยที่เกิดอาการภายใน ๑๐ ปีแรกของชีวิตนั้น ๘๐ ในร้อยเป็นผู้ป่วยที่สืบพันธุกรรมมาจากทั้งพ่อและแม่

เด็กที่เป็นโรคหืดสามารถเกิดอาการได้ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งอาจจะเป็นอาหาร หรือสิ่งหายใจเข้าไป

อาหารที่เป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญในเด็กได้แก่ นม ช็อกโกแลต ไข่ แป้ง ถั่วฝัก กุ้ง ปู มันช่อ

ส่วนสิ่งหายใจที่สำคัญนั้น คือ ฝุ่นละอองในบ้าน ขี้รังแค หรือขนสัตว์เลี้ยงและเกสรดอกหญ้า ซึ่งโดยทั่ว ๆ ไปก็เหมือนในผู้ใหญ่ แต่สำหรับทารกและเด็กเล็กนั้น การแพ้ที่เนื่องจากอาหารมีความสำคัญมากกว่าในผู้ใหญ่ สำหรับเด็กโรคหืดเชื่อมีความสำคัญเป็นพิเศษ การที่เด็ก ๆ ชอบเล่น ชอบนอนบนพรมบ้าน เป็นโอกาสให้รับ ฝุ่นละอองในบ้าน และจากขี้รังแค หรือขนสัตว์เลี้ยงได้ง่าย โดยเฉพาะเมื่อใช้พรมปูพื้น

นอกจากนั้นยังพบได้บ่อย ๆ ว่าเด็กเกิดอาการโรคหืดเพราะเล่นเครื่องเล่น หรือตุ๊กตาที่ทำด้วยขนสัตว์ หรือชอบเล่นกับสัตว์เลี้ยงเช่น สุนัข และแมว

มูลเหตุทางด้านจิตใจมีความสำคัญต่อการเป็นโรคหืดของเด็กมากเหมือนกัน เพราะไม่ว่ากรณีใด ๆ ที่ทำให้จิตใจของเด็กกระวนกระวาย วิตกกังวล ไม่มีความสุข ย่อมทำให้เกิดอาการแพ้รุนแรงขึ้น ดังนั้นในรายที่จับที่ด้อย ๆ และมีอาการมากจึงมักมีอิทธิพลทางจิตใจร่วมอยู่มาก มีผู้สังเกตว่าเด็กที่เป็นโรคหืดเรื้อรังตลอดปี มักจะหายได้เมื่อเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ถึงแม้จะใช้ยารักษาอย่างเดียวกันทั้งเช่นที่ใช้เมื่ออยู่บ้าน แต่พอกลับบ้านก็กลับเป็นใหม่อีก เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น อธิบายได้ว่า เด็กต้องเป็นอยู่เรื่อย ๆ ก็เพราะได้รับสิ่งกระตุ้นภายในบ้านเช่น ฝุ่นละออง และอาจเพราะมีความตึงเครียดภายในบ้านโดยเฉพาะระหว่างแม่และลูกที่เป็นหืด ทั้ง ๒ กรณี เมื่อแยกเด็กมารักษาเสียในโรงพยาบาลจึงไม่เป็นโรค

สาเหตุของโรคหืด

มีสาเหตุหลายอย่างที่เกี่ยวเนื่องเป็นสาเหตุของโรคหืด ได้แก่

๑. สิ่งกระตุ้น ซึ่งอาจเป็นสิ่งสุดคม สิ่งสัมผัส ของกิน พวกยาฉีด

๒. โรคติดเชื้อ ภาวะติดเชื้อต่าง ๆ อาทิ หวัด โรคของโพรงอากาศบริเวณ จมูก หลอดลมอักเสบ ฟันผุเป็นพยาธิสำคัญ ผู้ปกครองควรจะได้พำนักของเด็กของตนไปให้ทัน- แพทย์ได้ตรวจทุกกระยะ ๑ ปี เด็กควรจะได้รับคำแนะนำการรักษาความสะอาดของฟัน

๓. ดินฟ้าอากาศ เช่น ฤดูฝน ฤดูร้อน อิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงของดินฟ้า อากาศ ฤดูกาล ความชื้น อุณหภูมิ

๔. จิตใจ เช่น สภาพอารมณ์ของเด็กที่ควรจะได้รับความรักและดูแลจากบิดา มารดาอย่างใกล้ชิด บิดามารดาที่หย่ากัน ไม่ได้อยู่ด้วยกันก็เป็นสาเหตุที่พบได้บ่อย ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจกับร่างกายนี้ เป็นเรื่องที่รู้กันมานานแล้ว แต่ไม่ได้อยู่ใน ความสนใจของวงการแพทย์มากนัก จนกระทั่งสงครามโลกครั้งแรก ประสบการณ์ต่าง ๆ ได้แสดงให้เห็นอย่างแน่ชัดว่า คนเราในภาวะวิกฤตกังวลนั้น อาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทางกายได้มาก ดังนั้นเมื่อสงครามโลกครั้งที่หนึ่งยุติลง จึงมีแพทย์หลายคนสนใจทำการศึกษา และค้นคว้าหาความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกายกับจิตมากขึ้น ผลการค้นคว้าพบว่า โรคบางอย่างที่เราไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด เช่น แผลในกระเพาะ โรคความดันโลหิตสูง และ โรคหืด มีสาเหตุจากภาวะอารมณ์ได้ สิ่งที่น่าเป็นเครื่องชี้ทางว่าคนไข้รายนั้นรายนี้ มีสาเหตุ มาจากจิตใจ คือ

๑. ประวัติการดำเนินงานชีวิตไม่ราบรื่น คนไข้ประเภทนี้มักจะมีชีวิตลุ่ม ๆ คอน ๆ อยู่เสมอ เนื่องจากบุคลิกภาพที่เติบโตไม่สมบูรณ์ ดังนั้นใช้หญิงรายหนึ่งแต่งงานแล้ว มีลูก แล้วก็ยังมีความอิจฉาน้อง ๆ ประวัติมีการอิจฉา มีความต้องการให้คนอื่นสนใจ นี้ก็มีส่วน อยู่มาก

๒. ประวัติแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการจับผิดกับอารมณ์เสีย หรือว่าเกิด ชาติช่องทางอารมณ์ เหล่านี้ก็เป็นอันหนึ่งทีมักจะพบเสมอ

๓. คนไข้ที่มีอาการทางจิต อันนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะมีคนไข้หลายคนที มาหาแพทย์ แทนที่จะบอกเรื่องหืดแต่ไม่บอก กลับเล่าถึงอาการทางจิต เช่นอารมณ์ไม่คิ นอนไม่หลับ หงุดหงิด ฉุนเฉียว เศร้าโศกต่าง ๆ ภายหลังจากที่ได้ทำการรักษาเป็นเวลา นานถึงได้เล่าให้ฟังว่าแกเป็นหืดด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเข้าใจว่าจิตแพทย์ไม่มีความรู้เรื่องหืด หรือเป็นเพราะแกมัววุ่นวายเรื่องของจิตใจของผู้ป่วยมากจนลืมบอกเรื่องหืด

สาเหตุที่เกี่ยวกับดินฟ้าอากาศนี้ มีอิทธิพลมาก เป็นสาเหตุต่อเนื่องเกี่ยวข้องไป
ยังโรคติดเชื้อ จึงเป็นสาเหตุอันสำคัญในประเทศเรา มารดาของผู้เขียนเองป่วยเป็นโรคหืด
จากสาเหตุอันนี้ โดยเฉพาะในฤดูร้อน อากาศร้อนจัด จะเกิดเป็นหวัดขึ้น แล้วตามมาด้วย
โรคหลอดลมอักเสบ ไอจืด มีไข้ ต่อมาก็ตอบขึ้น เป็นเช่นนี้ทุกฤดูร้อนจัด ต้องนำเข้าไป
รักษาในโรงพยาบาล ซึ่งปกติไม่ค่อยจะยอมเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลนัก แต่เมื่อได้เข้าไป
รักษาแล้วเห็นโรงพยาบาลไม่ใช่สถานที่น่ากลัวดังสมัยก่อน ในเมื่อเกิดเป็นขึ้นอีกในครั้ง
หลัง ๆ จึงขอเข้าโรงพยาบาลเอง ในระยะหลัง ๆ นี้ผู้เขียนได้ปรับปรุงห้องนอนใส่เครื่องปรับ
อากาศเหมือนเช่นห้องที่เคยไปพักที่โรงพยาบาล ปรากฏว่าโรคหืดไม่มาเกี่ยวข้องกับท่านเลย
ทำให้ผู้เขียนสบายหายกังวลในเรื่องหอบหืดที่เกิดขึ้นทุกฤดูร้อนไปได้ เรื่องนี้อาจอธิบายได้ว่า
เป็นเพราะห้องที่พักมีอากาศแห้งทำให้อากาศไม่ชื้น อากาศภายในห้องไม่ร้อนจัดจนกระทั่ง
ร่างกายซึ่งอ่อนแออยู่แล้วทนไม่ไหว จึงทำให้ไม่เกิดโรคหืดขึ้น แสดงให้เห็นว่าดินฟ้าอากาศ
มีอิทธิพลต่อโรคนี้อย่างมาก

การปฏิบัติรักษาทั่วไป

ในที่นี้จะกล่าวถึงการปฏิบัติรักษาโดยทั่วไปเท่านั้น สำหรับการรักษาหืดด้วยทางยา
มอบให้เป็นหน้าที่ของแพทย์ผู้รักษาที่ผู้ป่วยจะต้องไปปรึกษาเอาเอง ผู้ป่วยเองควรรหาทางป้องกัน
หรือขจัดสาเหตุต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้ป่วยจับหืด เช่นการป้องกันการแพ้จากอาหาร เช่น
รับประทานอาหารแปลก ๆ ที่ไม่ค่อยได้รับประทานแล้วมีอาการหอบหืด หรือจากทางเดินลม
หายใจที่อาจกระตุ้นให้มีอาการหืดขึ้นได้ พยายามให้ผู้ป่วยได้พักผ่อน อย่าให้มีสิ่งระคาย เช่น
ควัน ฝุ่นละอองต่าง ๆ สาเหตุที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งได้แก่ภาวะติดเชื้อ โดยเฉพาะในการปฏิบัติ
รักษาโรคหืดเรื้อรังนั้น การดูแลระวังการติดเชื้อในช่องปาก รากฟันเป็นหนอง จมูก ทอลซิล
อะไรเหล่านี้ ต้องหมั่นระวังรักษาเสีย ก็จะทำให้การจับหืดห่างออกไปหรือมีได้น้อยมาก ห้อง
ที่ผู้ป่วยอยู่ต้องเป็นห้องเงียบสงบ สะอาดปราศจากฝุ่นละออง ที่นอนหมอนห่มด้วยพลาสติก
และถ้าเป็นไปได้ก็ใช้เครื่องปรับอากาศ และความชื้นของอากาศให้เหมาะกับคนไข้ ก็จะช่วย
ช่วยให้อาการต่าง ๆ ลดน้อยหรือหมดไปได้ คนไข้ที่ดบางรายอาจจะจับหืดเมื่ออากาศร้อน ทั้ง

เช่นมารดาของผู้เขียน เมื่อให้อยู่ในห้องปรับอากาศ อาการที่ก็อาจจะหายไปหรือไม่เกิดขึ้นตั้ง
ได้กล่าวไว้แล้ว บางรายก็ตรงข้ามเมื่อถูกอากาศเย็นจะมีอาการ ฉะนั้นจึงต้องจัดหรือปรับสภาวะ
ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับที่คนไข้จะอยู่ได้สบาย

การเปลี่ยนอากาศ ทางยุโรปนิยมกันมาก และมีสถานพยาบาลโรคหืดอยู่บนภูเขา
สูง ๆ ที่มีอากาศแห้งไม่ชื้นเหมือนเมืองเรา มีผู้กล่าวว่า สำหรับโรคหืด รักษาที่ไหนไม่ดีเท่า
บนภูเขาสูง เพียงวันแรกที่ผู้ป่วยไปถึง อาการต่าง ๆ ก็หายไปหมดแล้ว แต่ถ้าจะให้ได้ผล
แน่นอน ต้องอยู่รักษานานเป็นปี ๆ ซึ่งอาจจะเป็นผลจากความบริสุทธิ์ของอากาศและความไม่มี
ความชื้นสูง หรือจากการเปลี่ยนแปลงทางค่านาอารมณ์ของผู้ป่วยด้วย

อากาศทะเลก็มีผลดีต่อโรคหืดเหมือนกัน โดยเฉพาะในรายที่มีอาการอักเสบเรื้อรัง
ของทางหายใจอยู่ด้วย ผู้เขียนเองเคยเห็นผู้ป่วยที่เป็นโรคหืดหลายคนที่ไม่เปลี่ยนอากาศ ไป
พักยังชายทะเลตามคำแนะนำแล้วสบายตลอดระยะเวลาที่พักอยู่ แต่คนไข้บางราย เช่น คุณแม่
เคยไปพักที่บ้านเขาสามมุข มีความชื้นจากน้ำทะเลสูง พอไปพักเพียง ๓-๔ ชั่วโมง เกิด
อาการหืดจับ แน่นขึ้นเรื่อย ๆ ต้องพากลับมาทันที

คุณแม่เริ่มมีอาการหอบหืดเป็นครั้งแรกเมื่อย้ายบ้านมาอยู่ที่บ้านถนนเจริญนคร
คลองสาน คือเมื่อ ๑๔ ปีที่แล้ว โดยเริ่มเป็นไข้หวัดก่อน ต่อมามีอาการไอและหอบมาก
จำเป็นต้องนำเข้ารับรักษาที่โรงพยาบาล แพทย์ได้ให้การวินิจฉัยว่าเป็นโรคหลอดลมอักเสบอย่าง
เฉียบพลัน ร่วมด้วยโรคภูมิแพ้จมูกอักเสบ และโรคเบาหวาน แพทย์ต้องให้ออกซิเจนช่วย
ในการหายใจ ซึ่งทำให้ทุเลาเหนื่อยลงไปได้มาก เมื่อได้ยารักษาอาการก็ทุเลาขึ้นเป็นลำดับ
เป็นที่น่าสังเกตข้อหนึ่งคือ คุณแม่ไม่เคยนอนห้องปรับอากาศ เมื่อได้เข้าไปพักชั่วไม่กี่วัน
อาการก็ทุเลา ทำให้เข้าใจว่าอากาศในห้องที่มีเครื่องปรับอากาศทำให้อากาศแห้ง ไม่ชื้นเหมือน
บ้านที่อยู่ซึ่งเป็นสวน เมื่อได้กลับมาพักรักษาตัวต่อที่บ้านจึงจำเป็นต้องรับประทานยาเป็นประจำ
ทุกวัน เนื่องจากมีโรคประจำตัวถึง ๓ โรค คือ โรคหัวใจ โรคหืด และโรคเบาหวาน
ทุกเช้าก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปทำงาน จะมาแวะตรวจร่างกายและจัดยาให้รับประทาน เมื่อถึงฤดู
ร้อน คุณแม่ก็เริ่มเป็นหวัด ไอ และก็จะหอบขึ้น ในระยะแรก ๆ ก็พยายามให้การรักษา
เหมือนกับอยู่ที่โรงพยาบาล อาการก็ไม่ดีขึ้น มีแต่ทรงกับทรุด เมื่อเห็นหอบมากขึ้นก็จำเป็น

ต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอีก เมื่อหายกลับไปครั้งที่สาม ข้าพเจ้าจึงได้ติดเครื่องปรับอากาศให้ที่บ้าน ในฤดูร้อนอากาศร้อนจัด คุณแม่ก็ได้เข้าไปพักในห้อง โรคหวัดและโรคหืด ซึ่งติดตามมาตั้งแต่ยุคทุกปีก็ไม่เกิดขึ้น แต่คุณแม่ก็ได้รับการเยี่ยมและตรวจทุกเช้าก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปทำงาน มีการตรวจเลือดหาจำนวนน้ำตาลและไขมันในเลือดรวมทั้งดูหน้าที่ของไตเป็นประจำทุกเดือน ทั้งนี้เพื่อเป็นบรรทัดฐานในการจัดยาเบาหวานให้ถูกขนาด ไม่ให้มากไปหรือน้อยไป สำหรับการตรวจเบีสสภาวะน้ำตาลนั้น ได้กระทำเป็นประจำทุกวัน รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น ๑๔ ปี

ใน ๑ อาทิตย์ก่อนที่จะล้มเจ็บนี้ คุณแม่เกิดโรคชนิดหนึ่ง คือ นอนไม่หลับ ข้าพเจ้าก็ได้จัดยาให้กินก่อนนอนซึ่งก็ได้ผล การให้นอนหลับนั้นไม่ได้ให้กินทุกวัน ให้เฉพาะบางคืนที่นอนไม่หลับเท่านั้น ต่อมาคุณแม่เริ่มมีอาการบวมตามหลังเท้า นอนราบไม่ได้ หอบเหนื่อยตลอดเวลา มีไข้ ไอ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตรวจดูแล้วเห็นว่าเป็นอาการเริ่มของโรคหัวใจวาย และหลอดลมอักเสบ เราได้จัดเตรียมหาออกซิเจนไว้ให้ ซึ่งก็ช่วยให้หายเหนื่อยได้ เราพี่น้องปรึกษากันเห็นว่า รักษาที่บ้าน เครื่องมือเครื่องใช้มีไม่ครบ อาการหอบที่นอนราบไม่ได้ อาจมีน้ำอยู่ในปอดก็ได้ ดังนั้นเห็นควรนำคุณแม่เข้าไปรับการรักษาในโรงพยาบาลที่มีเครื่องมือเครื่องใช้ครบกว่าที่บ้านและเพื่อการวินิจฉัยที่ถูกต้อง ผลการตรวจทางเอ็กซเรย์ พบว่าหัวใจโตมากและปอดชื้น คืนที่โรงพยาบาลนั้น ตกเตียงประมาณ ๓ ทุ่มก็หอบเหมือนอยู่ที่บ้าน แพทย์เวรได้ช่วยเหลือจัดยาให้ ทำให้อาการหอบบรรเทาลง มาหลับเอาตอนเช้ามีดด้วยความอ่อนเพลีย ประมาณเที่ยงก็เกิดอาการหยุดหายใจขึ้นทันที แม้ว่าจะใช้เครื่องช่วยหายใจอย่างเต็มที่ก็ตาม ก็ไม่สามารถจะช่วยให้ท่านมีชีวิตอยู่ได้

นับตั้งแต่มารดาของข้าพเจ้าสิ้นไป ข้าพเจ้าถือเสมือนเสียของมีค่าซึ่งหาไม่ได้อีกแล้วในโลกนี้ พระอรหันต์ที่ข้าพเจ้าบูชาได้จากข้าพเจ้าไปแล้ว ข้าพเจ้ามีความว่าเหวใจอย่างชนิดบอกไม่ถูก เพราะทุกเช้าก่อนไปทำงาน ข้าพเจ้ามีหน้าที่จะต้องไปทำความสะอาดและตรวจเช็คร่างกาย พร้อมกับจัดยาให้ทุกวันเป็นเวลาถึง ๑๔ ปี จนเป็นนิสัยประจำ และบางคืนภายหลังจากข้าพเจ้าว่างจากกิจธุระแล้วก็จะแวะเยี่ยมพร้อมด้วยอาหารที่ท่านชอบ คือโจ๊กหมูที่เยาวราช และเกาลัดจากช่องกง ซึ่งข้าพเจ้าจะจัดหามาฝากเป็นประจำ ภายหลังจากที่ข้าพเจ้าออกจากโรงพยาบาล

๑๔ ปีเต็ม และทุกวันที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตาม แม้กระทั่งวันแรก ๆ ภายหลังจาก
มรณกรรมของท่าน ข้าพเจ้าก็เลยวิ่งเข้าไปบ้านท่าน เช่นเสมือนท่านยังมีชีวิตอยู่ให้ข้าพเจ้า
ได้ไปเคารพท่าน เพื่อระลึกว่าท่านจากไปแล้ว ไม่ต้องตรวจ ไม่ต้องการฉีดยาและดูแลแล้ว

ข้าพเจ้าเกิดความว่างเปล่าเปลี่ยว และอาลัยขึ้นมาแทน น้ำตามาคลอในคลอง
จักษุทั้งสองโดยไม่มีใครทราบ แสงจะอาลัย ทั้ง ๆ ที่เรา ๆ ก็ทราบอยู่แล้วว่า ทุกคนจะหลัก
หนี สิ่งเหล่านี้ไม่พ้น คือความตาย

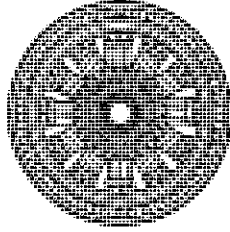
ขออำนาจบุญกุศลที่คุณแม่ได้บำเพ็ญไว้ด้วยดี จงเป็นธรรมประทีปนำมรรคาให้
คุณแม่ไปสู่สุคติในสัมปรายภพ และสิงสถิตย์อยู่บนสรวงสวรรค์ ประสบแต่ความผาสุกชั่ว
นิรันดร์เทอญ.

จากลูกของแม่

นายแพทย์สุธี ติมอักษร

นางสุภรณ์ วรรณิ์

นายสุธรรม ติมอักษร

คำไว้อาลัยคุณนายละม้าย ลิมอักษร

เดิมถนนมหาจักร ข้างวัดจักรวรรดิราชาวาส ตำบลจักรวรรดิ อำเภอสามพันธงศรี นครหลวงกรุงเทพมหานครบุรี เป็นคลอง ตั้งต้นจากแม่น้ำเจ้าพระยา ตอนหน้าวัดจักรวรรดิฯ (สมัย ก่อนหน้าวัดคือด้านแม่น้ำ) ผ่านข้างวัดด้านตะวันออก เดินเรือไปทางเหนือ ผ่านข้างวัดชัยชนะ สงคราม (วัดตึก) ไปผ่านข้างด้านตะวันออกวัดคิสาณุกราม และผ่านข้างวัดเทวัญติด้านทิศตะ วันตก ไปออกคลองมหานาค บ้านเกิดของคุณนายละม้าย ตั้งอยู่ฝั่งคลองตรงกันข้ามกับคณะ๑ วัดจักรวรรดิราชาวาส

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๑ ข้าพเจ้าเป็นสามเณร อายุย่างเข้า ๒๒ ปี ย้ายจากวัดอื่นมาอยู่ วัดจักรวรรดิราชาวาส เมื่อวันที่ ๑๒ ค่ำ เดือน ๖ มาพักอยู่ครึ่งเดือน ก็อุปสมบทเป็นพระภิกษุ เมื่อวันที่ ๑๓ ค่ำ เดือน ๖ และอยู่ในคณะ ๑ ซึ่งเจ้าคุณพระมงคลทิพมุนี พระอุปัชฌาย์ของ ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของคณะ และเป็นเจ้าอาวาส

คุณนายละม้าย เวลานั้น กำลังรุ่นสาวอายุ ๑๖ ปี ต่อมาจำได้ว่า พ.ศ. ๒๔๖๓ ข้าพเจ้า อุปสมบทได้ ๓ พรรษา คุณนายละม้ายก็ได้แต่งงานกับคุณประทีป ลิมอักษร ตระกูลของคุณนาย ละม้าย เป็นตระกูลที่มีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ทำบุญตักบาตร และส่งอาหารพระภิกษุ สงฆ์เสมอ ทักละ ๑ ที่ข้าพเจ้าอยู่ บ้านคุณนายก็ได้ส่งเสื่ออาหารอยู่เสมอ ต่อมาเมื่อมีบุตรแล้ว มารดาได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ก็ได้ครอบครองบ้านเรือนทรัพย์สินสมบัติ ในระหว่างนี้ คุณนายละม้าย ได้บริจาคทรัพย์ทำบุญอยู่เสมอ เท่าที่ทำได้ ได้บริจาคเงินซื้อหินอ่อนประดับพระอุโบสถวัดจักร วรรดิราชาวาส ซึ่งเดิมท่านเหลาปูนเอาไว้ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕ ได้สร้างพระพุทธรูปถวายวัดเจ็อง้อ จังหวัดศรีสะเกษ และได้นำหินไปทอดที่วัดนั้น ในปีนั้นด้วย ได้อนุเคราะห์กุลบุตรในการ อุปสมบทหลายราย ที่ยังคงดำรงเพศภิกษุอยู่ในเวลานี้ยังมี

โดยเฉพาะวัดจักรวรรดิราชาวาสนั้น คุณนายละม้าย ได้มารักษาสี่ล พังกรรมในวันพระ
ประจำอยู่ตลอดปี ในระหว่างพระภิกษุสงฆ์จำพรรษา ๓ เดือนไตรมาส คณะอุบาสกอุบาสิกา
แห่งวัดจักรวรรดิราชาวาส มีการถวายสังฆทานแก่พระภิกษุสงฆ์ในวันขึ้น ๗ ค่ำ ขึ้น ๑๔ ค่ำ วัน
แรม ๗ ค่ำ แรม ๑๓ ค่ำ หรือ ๑๔ ค่ำ เดือนละ ๔ ครั้ง คุณนายละม้ายไม่เคยขาด ถ้ามาเองไม่ได้
ก็ให้บุตรหรือคนที่บ้านนำอาหารมาร่วมทำบุญถวายสังฆทานด้วยเสมอ

ที่วัดจักรวรรดิราชาวาส ภายในพรรษามีตักบาตรข้าวสารประจำทุกปี สำหรับคุณนาย
ละม้าย ก็ได้ถวายข้าวสารปีละ ๑ กระสอบ ทุกปี ปีนี้ คุณนายละม้าย ได้ถึงแก่กรรมไปก่อนงานตัก
บาตรข้าวสาร แต่ถึงกระนั้น คุณนายก็ให้คนนำข้าวสารมาถวายไว้ก่อนวันงาน และก่อนถึงแก่
กรรม นับว่าคุณนายละม้ายได้มีอุปการะแก่วัดจักรวรรดิราชาวาสเป็นอันมากจนตลอดชีวิตก็ว่าได้

เท่าที่สังเกตเห็น คุณนายละม้าย เป็นคนสุภาพเรียบร้อย มีมารยาทงาม กิริยาอาการมุน
ลม่อม พูดจาอ่อนหวาน มีเมตตา กรุณา เป็นนักรบธรรม เป็นคนขี้สงสารคน

และเท่าที่สังเกตมาชีวิตของคุณนายละม้าย เป็นชีวิตที่สุขสงบ เกิดมาดูเหมือน
จะมีการฝึกฝนกตัตถะอยู่แต่ในการทำบุญทำกุศลเท่านั้น ไม่คิดไปในทางชั่วจึงข้อมจะมีน้ำใจห้องไส
เกษมปลอดภัยไปรุ่ง ไม่ขุ่นมัว นี้คือความสุขในชีวิตของสามัญชน

พระพุทธรักษาติ กล่าวไว้ว่า

อิหฺ นนฺทติ เปจฺจ นนฺทติ กตปฺญญฺญ อุกฺขคฺค นนฺทติ
ปฺญญฺญ เม กตฺนติ นนฺทติ กิโย นนฺทติ สุกฺกติ กโต.

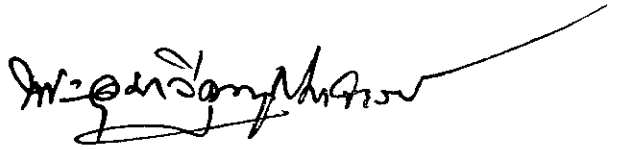
บุคคลผู้ใดทำบุญไว้แล้ว ข้อมุเพลิตเพลิตยินดีในโลกนี้ ละโลกนี้ไปแล้ว ข้อมุเพลิต
เพลิตยินดี ซื่อว่าเพลิตเพลิตยินดีในโลกทั้งสอง คือสำหรับโลกนี้ ข้อมุเพลิตเพลิตยินดีโดย
สำนึกว่า " เราได้ทำบุญเอาไว้แล้ว " เมื่อไปสู่สวรรค์แล้ว ข้อมุเพลิตเพลิตยินดีขง ๆ ขึ้นไป

สำหรับคุณนายละม้ายนั้น เป็นคนที่ได้ดำเนินชีวิต โดยยึดเอาบุญกุศลเป็นกิจวัตร
ประจำวันในโลกนี้ เห็นได้แล้วว่า คุณนายละม้าย มีความเพลิตเพลิตยินดี เป็นสุขสงบตลอด
ชีวิต มีใจชุ่มฉ่ำอยู่ด้วยบุญกุศล จึงเป็นเครื่องส่องถึงปรโลกของคุณนายละม้ายว่า คงจะเป็นไป
ดังพระพุทธรักษาตินั้น โดยแท้

ในระหว่างข้าพเจ้ากับคุณนายละม้ายนั้น เมื่อข้าพเจ้ายังไม่ได้เป็นเจ้าอาวาส คุ้นจักกัน
แต่ยังไม่สู้สนิทนัก มาสนิทกันมากเสมือนญาติ เมื่อข้าพเจ้าได้เป็นเจ้าอาวาสแล้ว คือตั้งแต่
พ.ศ. ๒๔๕๘ เป็นต้นมา

เมื่อข้าพเจ้าเริ่มหาเงินสร้างโรงพยาบาล วัดหน้าพระธาตุ ตำบลตะคุ อำเภอปักธงชัย จังหวัดนครราชสีมา นับแต่ปี พ.ศ. ๒๔๕๓ เป็นต้นมา จนสร้างเสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ คุณนายละม้าย ก็ได้ให้ความอุปถัมภ์ช่วยงานกุศลตลอดมา ได้ไปทอดกฐินถึงวัดนั้นหลายครั้ง จนกระทั่งสุขภาพทรุดโทรมลง จึงมิได้ไปร่วม แต่ก็คงช่วยเหลือด้วยบัจฉัยมาตลอด

โดยเหตุผลดังกล่าวมา จึงนับว่าคุณนายละม้าย มีอุปการะแก่ข้าพเจ้ามาก เป็นเหตุให้อาลัยเสียดายและระลึกถึงอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าขออวยอนุทิศส่วนกุศลที่ได้บำเพ็ญมาและที่กำลังบำเพ็ญอยู่ แก่คุณนายละม้าย ลิมอักษร ขอให้สำเร็จเป็นบัตติทานมัย อำนวยอิริยผลแก่คุณนายละม้าย ในภพที่คุณนายอุปถัมภ์นั้น เทอญ.

(พระอุบาลีคุณูปมาจารย์)
เจ้าอาวาสวัดจักรวรรดิราชาวาส

คุณนายละม้าย ลิ้มอักษร

หมอสุธีและน้อง ๆ มาแจ้งว่า จะได้ทำการฉาปนกิจศพมารดา ขอให้ข้าพเจ้าช่วยเขียนข้อระลึกถึงท่านผู้ตายเท่าที่ข้าพเจ้าระลึกได้ เพื่อเป็นอนุสรณ์ในหนังสือที่จะพิมพ์แจกในงานตามประเพณีนิยม

อันข้อเขียนทำนองบันทึกชวาระประวัติศตวรรษทางครอบครัวนั้น โดยปกติลูกหลานเจ้าภาพย่อมจะได้เขียนรายละเอียดไว้แล้ว ข้าพเจ้าจึงบอกลูก ๆ ว่า จะขอเขียนข้อระลึกถึงผู้ตายในส่วนที่ข้าพเจ้าและผู้ตายคุ้นเคยขอบพอกัน ในฐานะเพื่ออุทิศมาสู่ลูกหลานเกี่ยวข้องกัน

คุณนายละม้ายเป็นภรรยา นายประทีป ลิ้มอักษร ซึ่งเป็นพ่อค้าคหบดี ตั้งบ้านเรือนอยู่ตำบลจักรวรรดิ พระนคร เมื่อสามถึงแก่กรรมแล้วเรอมีที่ดินอยู่ที่ตำบลคลองสาน อำเภอคลองสาน จังหวัดธนบุรี ได้ย้ายครอบครัวมาปลูกบ้านเรือนอยู่ในจังหวัดธนบุรี เป็นชาวธนบุรี เช่นเดียวกับข้าพเจ้าและครอบครัว ซึ่งย้ายจากพระนครมาอยู่ธนบุรีก่อนหลายสิบปี

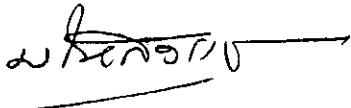
เรามารู้จักขอบพ้ออรรถาสัยนับถือกัน โดยลูกชายของคุณนายละม้ายและลูกสาวข้าพเจ้า หมอสุธีลิ้มอักษร—นางสาวกิสลา สมบัติศิริ ระหว่างที่ไปเรียนอยู่ที่ประเทศอังกฤษเกิดไปขอบพอกันขึ้นในฐานะเพื่อนหญิงเพื่อนชาย และความเป็นเพื่อนได้พัฒนาเป็นความรัก เมื่อต่างกลับสู่บ้านเมืองของคนต่อมา ก็มีการหมั้นและแต่งงานกัน โดยขณะนั้นคุณนายละม้ายได้ขอให้คุณหญิงพิพากษาสัตยาธิปไตย (ถนอม คอมนันท์) เป็นเต้าแก่มาสู่ขอ ฉะนั้น หมอสุธี ลิ้มอักษรจึงมาเกี่ยวข้องกับสมบัติศิริเป็นลูกเขยและหมอประจำตัวข้าพเจ้า

ความเกี่ยวข้องกันของลูก ๆ สืบต่อเนื่องเป็นความสัมพันธ์ถึงผู้ใหญ่กับผู้ใหญ่ในครอบครัวของทั้งสองฝ่าย เมื่อคบค้าวิสาสะถูกกันชอบกันนับถือกัน ความเกี่ยวโยงฉันทน์ญาติก็เกิดขึ้นเรอมีเคหะสถานบ้านช่องอยู่ใกล้กัน จึงไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ ภรรยาข้าพเจ้ารักลูกเขย ก็พากันรักขอบพอกับฝ่ายญาติของลูกเขยด้วย ระหว่างที่เรอยังมีชีวิตอยู่ก็ไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ ฉันทน์เพื่อนบ้านและญาติเกี่ยวข้องอันสนิท

คุณนายละม้ายเป็นผู้มีอรรถาธรรยใจคอโอบอ้อมอารีย์เป็นเพื่อนบ้านที่ดี เพื่อแผ่ให้ความเป็นกันเองแก่ผู้ติดต่อที่อยู่ใกล้และไกล เป็นที่รักของบุตรหลานและชาวบ้านใกล้เคียง มีใจ

กุศลทำบุญจากทรัพย์สินที่ได้ไม่ตระหนี่เหนียวแน่น บริจาคทรัพย์สินบูรณะวัดวาอารามโรงพยาบาลและ
สถานกุศลตามที่มีผู้บอกบุญตามกำลังทรัพย์สินที่ได้ เป็นบุคคลทำตนมีศีลธรรมประกอบคุณงาม
ความดีสม่ำเสมอในชีวิต มีเมตตากรุณาเป็นที่ตั้ง เมื่อมาต้องจากไปแม้เป็นธรรมดาของสังขารอัน
เป็นอนิจจังไม่มีผู้ใดล่วงพ้นความตายได้ ผู้อยู่หลังก็มีวิญญูมีความเสียสละขอล้ำรัก ซึ่งก็เป็นธรรมดา
อีกเหมือนกัน

ขอกุศลผลบุญที่ คุณนายละม้ายได้ ประกอบเป็นความดีงามไว้เมื่อยังมีชีวิตอยู่จงเป็น
ผลดลบันดาลตามสนองให้คุณนายละม้ายถึงซึ่งสุคติ ณ โลกสวรรค์อันเป็นบรมสุขแห่งภพหน้า
โน้น เทอญฯ.

(พระมหาจักรพรรดิ)

บ้านธนบุรี

๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๕

รายการกุศลที่ คุณแม่ละม้าย ลิมอักษร บริจาคทำบุญไว้ ณ ที่ต่าง ๆ ดังนี้ :-

๑. เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕-๙๖-๙๗-๙๘ ได้เป็นผู้อุปถัมภ์ในการก่อสร้างพระอุโบสถวัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม โดยเป็นผู้นำชักชวนสาธุชนผู้มีศรัทธาทอประกฐินและผ้าป่าและรับสร้างส่วนต่างๆ ของพระอุโบสถมาตามลำดับจนแล้วเสร็จ
๒. เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้สร้างและนำพระประธานไปประดิษฐานที่พระอุโบสถวัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม ขนาดหน้าตักกว้าง ๔๒ นิ้ว สูง ๔๗ นิ้ว ค่าสร้างประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นบาท)
๓. เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้บริจาคทรัพย์ส่วนตัวสร้างบานประตูพระอุโบสถวัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม โดยลงรักปิดทองลายเปลว พร้อมทั้งสมทบสร้างอาสนสงฆ์ในพระอุโบสถและส่วนอื่นๆ ของพระอุโบสถสิ้นทรัพย์ประมาณ ๖,๐๐๐ บาท (หกพันบาท)
๔. เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้บริจาคทรัพย์ส่วนตัวสร้างหนังสือ หลักสูตรนักธรรมตรี-โท-เอก และบาลีไวยากรณ์พร้อมทั้งหลักสูตรเปรียญ ตรี-โท-เอก ครบชุดทุกๆ ชั้น ถวายไว้ที่วัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม
๕. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ ได้บริจาคทรัพย์ส่วนตัวสมทบการก่อสร้างกุฏิที่วัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม จำนวน ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาท) ทั้งได้ชักชวนผู้มีศรัทธาช่วยเหลือก่อสร้างจนแล้วเสร็จ
๖. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ ได้เป็นประธานชักชวนผู้มีศรัทธาสร้างถังเก็บน้ำฝนขึ้นที่วัดเจียงอีศรีมิ่งกลวรารามอีก ๒ ถัง สิ้นค่าก่อสร้างประมาณ ๑๒,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นสองพันบาท)
๗. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ ได้บริจาคทรัพย์ส่วนตัวซ่อมระเบียบพระอุโบสถวัดจักรวรรดิราชาวาสเป็นจำนวนเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นบาท)
๘. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้บริจาคทรัพย์ส่วนตัวช่วยเหลือในการก่อสร้างพระวิหารวัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม ๕๐๐ บาท (ห้าร้อยบาท)
๙. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้บริจาคทรัพย์ส่วนตัว ซื้อเครื่องทำความเย็นสำหรับติดตั้งในตึกตรวจโรค ห้องจักษุโรงพยาบาลศิริราช เป็นจำนวนเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นบาท)

๑๐. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้บริจาคทรัพย์สินส่วนตัวบำรุงโรงพยาบาลเทียนฟ้ามูลนิธิ จังหวัดพระนคร เป็นจำนวนเงิน ๒,๐๐๐ บาท (สองพันบาท)
๑๑. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒ ได้เป็นผู้อุปถัมภ์ในการก่อสร้างพระอุโบสถวัดตะเคียนทอง ตำบลแก่งอำเภอเมือง จังหวัดระยอง เป็นจำนวนเงิน ๕๓,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นสามพันบาท)
๑๒. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้บริจาคทรัพย์สินส่วนตัวสร้างแท่งน้ำ ที่วัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม เป็นจำนวนเงิน ๘๐๐ บาท (แปดร้อยบาท)
๑๓. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้บริจาคทรัพย์สินส่วนตัวตั้งเป็นทุนมูลนิธิบำรุงวัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม ๔ ทุน ๆ ละ ๕๐๐ บาท รวม ๒,๐๐๐ บาท (สองพันบาท)
๑๔. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้บริจาคทรัพย์สินส่วนตัว สร้างหนังสือพระไตรปิฎก ถวายไว้ที่วัดเจียงอีศรีมิ่งกลวราราม พร้อมทั้งตั้งค่าสร้าง ๕,๐๐๐ บาท (ห้าพันบาท)
๑๕. เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้ถวายแท่งน้ำฝน ๒ ใบ แก่วัดสัมเกลียง จังหวัดกัณฑ์บุรี เป็นจำนวนเงิน ๑,๗๐๐ บาท (หนึ่งพันเจ็ดร้อยบาท)
๑๖. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้บริจาคทรัพย์สินส่วนตัว สร้างถังน้ำของโรงเรียนวัดโคกสาม จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นจำนวนเงิน ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาท)

นอกจากนั้น คุณแม่ละม้าย ลิ้มอักษร ยังได้บริจาคเงินทำบุญเป็นรายย่อย ๆ อีกนับเป็นจำนวนมาก

พระอุโบสถ วัดจักรวรรดิราชาวาส คุณแม่และม้าย ลิมอักษ
บริจาคเงินบูรณะทางเดิน โดยใช้หินอ่อนปูรอบระเบียง
สนเงิน ๕๐,๐๐๐.๐๐ บาท (ห้าหมื่นบาท)

พระประธานในพระอุโบสถวัดแจ้งศรีมงคล
วราราม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
คุณแม่และม้าย ลิมอักษ เป็นผู้ศรัทธาสร้าง
พ.ศ. ๒๔๘๔

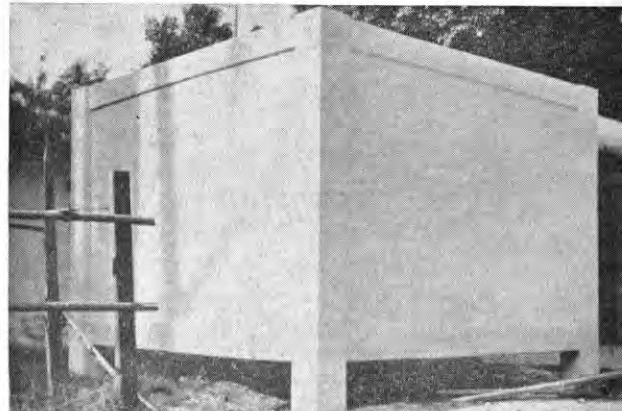
พระอุโบสถวัดแจ้งศรีมงคลวราราม คุณแม่และม้าย ลิมอักษ
มีศรัทธาอุปถัมภ์นำสาธุชนบริจาคสมทบก่อสร้าง พ.ศ. ๒๔๘๘

พระวิหารวัดแจ้งศรีมงคลวราราม คุณแม่และม้าย ลิมอักษ
มีศรัทธาบริจาคสมทบก่อสร้าง พ.ศ. ๒๕๐๘

ปฏิสังขรณ์เบียดกสองชั้น วัดแจ้งอ.๑ คุณแม่และม้าย
ลิมอักษ สมทบทุนทำการก่อสร้างถาวรวัด พ.ศ. ๒๕๐๒

ฉังนำแผ่นคอนกรีต วัดแจ้งอ.๑ คุณแม่และม้าย ลิมอักษ
มีศรัทธานำสาธุชนก่อสร้าง พ.ศ. ๒๕๐๒

งานทุกอย่างทำจริงแล้ว

ไม่ใช่แล้วค่อยทำ

ที่ใดมีใจ

ที่นั่นย่อมมีความฉลาด

ที่ใดมีความฉลาด

ที่นั่นย่อมมีใจ

คนชอบพูดจริง

แต่ถ้าเอาเรื่องจริงมาพูดคนไม่ชอบ

สารบัญ

	หน้า
๑ เจ้าภาพ	
๒ คำปรารภ	
๓ กำหนดสวดพระอภิธรรม	
๔ ระลึกถึงคุณแม่	
๕ คำไว้อาลัยคุณนายละม้าย ลิมอักษร	
๖ คุณนายละม้าย ลิมอักษร	
๗ รายการกุศลที่คุณแม่ละม้าย ลิมอักษร สร้างไว้	
๘ คำนำของคุณ ท. เตียงพิบูลย์	
๙ ทวงชดามนุษย์	๑
๑๐ เกือบจะสาย	๔
๑๑ ครั้งหนึ่งในชีวิต	๑๖
๑๒ เรื่องของกรรม	๔๘
๑๓ สิ่งลึกลับและมหัศจรรย์	๕๖
๑๔ ชีวิตของลูกหวาน	๖๒
๑๕ ข้าพเจ้ากับสิ่งลึกลับ	๖๗
๑๖ อสุรกายในเมืองมนุษย์	๗๗
๑๗ หัวอกพ่อแม่	๘๐
๑๘ วิญญาณกะนอง	๘๗
๑๙ วิญญาณอมตะ	๙๔
๒๐ ตำรายาไทย	๑๒๑

ดวงชะตามนุษย์

เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๔ หนังสือพิมพ์มีข่าวใหญ่ว่าวันที่ ๑๘ เดือนธันวาคม สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราช (วัดมกุฏกษัตริยาราม) เกิดอุบัติเหตุระหว่างเดินทางบนถนนตัดใหม่สายบางนา-ตราด เขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ตอนหลักกิโลเมตรที่ ๑๐-๑๑ เซิงสะพานคลองสลุด เวลานั้นมีรถบรรทุกเล็กยี่ห้อโตโยต้าบีคอ์พ็ชบี มาด้วยกำลังแรงและความเร็วสูง เมื่อเห็นรถเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงนำขบวนเบีคไฟแดงแวบ ๆ ก็ตกใจ ห้ามล้อไม่ทันจึงหักพวงมาลัยออกเพื่อไม่ให้ชนท้ายรถคันอื่นที่จอดรอเปิดทางให้ขบวนเสด็จผ่านไปรอดจึงออกนอกแนวทาง พอดีรถพระที่นั่งวิ่งสวนมาด้วยความเร็วรถบรรทุกเล็กวิ่งเข้าชนปะทะกันเสียงสนั่นหวั่นไหว รถทั้งสองเสียหลักหมุนขวางกลางถนน รถกรมการศาสนาวิ่งติดตามเสด็จมาข้างหลัง ห้ามล้อหยุดไม่ทันเพราะตลิ่งและตกใจแทบหมดสติรถเลยพุ่งเข้าชนรถพระที่นั่งซ้ำอีก รถพระที่นั่งพุ่งตกลงจากถนนออกนอกเขตถนนไปประมาณ ๑๕ เมตร รถกรมการศาสนาที่กระเด็นออกนอกเขตถนนเช่นเดียวกัน ผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์อุบัติเหตุร้ายแรงสยดสยองครั้งนั้นบอกว่าพูดไม่ถูก แทบสิ้นสติเพราะตื่นเต้นในเหตุการณ์จนไม่สามารถจะอธิบายในความรู้สึกให้ถูกต้อง ไม่ช้าข่าวสิ้นพระชนม์ของสมเด็จพระสังฆราชแพร่ออกไปทุกทิศทุกทาง ทำให้ชาวพุทธทั่วทั้งในและนอกประเทศต้องได้รับความเศร้าสลดใจอย่างหนัก เป็นข่าวสำคัญไม่เคยมีใครนึกฝันว่าจะเป็นไปได้ แต่เหตุการณ์ก็ได้เกิดขึ้นและเป็นไปแล้ว นอกจากสมเด็จพระสังฆราชสิ้นพระชนม์จากการเกิดอุบัติเหตุแล้วยังมีหลายท่านร่วมเสียชีวิตหมู่ในครั้งนั้นด้วย เป็นข่าวประวัติศาสตร์ในประเทศไทยที่สมเด็จพระสังฆราชต้องสิ้นพระชนม์ และบริวารตายหมู่ด้วยอุบัติเหตุอย่างสยดสยอง พิจารณาเหตุเหตุการณ์ในยุคนั้น อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนั้นมักจะตายหมู่และเกิดจากความประมาท เมื่อขาดสติเกิดความประมาท ทำให้อุบัติเหตุเกิดขึ้นแล้วก็ไม่เลือกชั้นวรรณะก็ต้องจบชีวิตด้วยกัน ผู้ไม่มีชื่อเสียงก็เป็นข่าวเล็กอุบัติเหตุเกิดไม่ว่างเว้นแต่ละวัน มากบ้างน้อยบ้างแล้วก็ผ่านไป เมื่อบุคคลมีชื่อเสียงคนสำคัญหรือผู้รู้จักมากก็จะเป็นข่าวใหญ่สักครั้งหนึ่ง

ข่าวใหญ่ข่าวสำคัญของชาติไทยเรื่องอุบัติเหตุต้องสูญเสียสมเด็จพระสังฆราชสิ้นพระชนม์ ความเศร้าสลดใจยังไม่ทันจาง ข่าวอุบัติเหตุเช่นเดียวกันเกิดขึ้นกับวงการบันเทิงที่มีชื่อเสียงเมื่อปลายเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข่าวอุบัติเหตุนี้เกี่ยวข้องกับวงดนตรีวงหนึ่ง อุบัติเหตุเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ เวลา ๔.๐๐ น. เศษ โกลด์แจ๊สนักร้องชื่อดังกับพวกได้เสียชีวิตหมู่บนถนนพหลโยธิน ตำบลไตรตรึง อำเภอมืองกำแพงเพชรตรงกับหลักกิโลเมตรที่ ๓๓๔-๓๓๕ ข่าวนี้แพร่ออกจากวิทยุกระจายเสียงและหนังสือพิมพ์อย่างรวดเร็ว อุบัติเหตุเกิดขึ้นด้วยรถโตโยต้ายี่ห้อ ท.ท. ๓ ๔๓๔๑ ของนักร้องลูกทุ่งชื่อดังถูกรถบรรทุกซุงเลขทะเบียน น.ว. ๐๑๐๗๒ ชนรถเก๋งของนักร้องชื่อดังแหลก เหล็กตัวถังบับยุบทั้งคัน คนตายหมู่ ๓ ศพ เป็นข่าวที่น่าสยดสยอง ส่วนคนขับรถบรรทุกชนนั้นได้หลบหนีไป

ต่อมาตอนบ่ายรุ่งขึ้นวันที่ ๓๑ เจ้าของรถบรรทุกซุงได้นำตัวคนขับและเด็กท้ายรถมามอบตัวให้ผู้บังคับกองเมืองกำแพงเพชร เมื่อเจ้าหน้าที่ได้สอบถามปากคำ คนขับรถบรรทุกซุง ได้ให้การว่า เขาเห็นรถของนักร้องชื่อดังวิ่งสายไปสายมาเหมือนงูเลื้อยวิ่งเร็วมาในระยะใกล้ คิดว่ารถเก๋งคันนั้นคนขับคงหลับใน เขาไม่รู้ว่าจะหลบทางไหนเหมือนเล่นเอาเกิดตัดสินใจไม่ถูก ทั้งตื่นเต้นตกใจ จึงหักหลบไม่ทันเพราะรถวิ่งมาถึงแล้ว ที่สุดก็วิ่งเข้าปะทะชนกันดังสนั่นหวั่นไหว รถเก๋งก็ย่อยยับ เขาแน่ใจว่าต้องมีคนตายแน่ ความหวาดกลัวแทบสิ้นสติเป็นบ้างไม่ใช่ความผิดของเขาทำให้เขาไร้เคราะห์กรรม ต้องทิ้งรถแผ่นลงวิ่งหนี แต่เนื่องด้วยการชนครั้งนี้เขาก็ได้รับบาดเจ็บ จึงต้องไปทำแผลที่โรงพยาบาลกำแพงเพชร เสร็จแล้วกลับมาเล่าเรื่องให้เจ้าของรถฟุ้ง ก็ได้รับการแนะนำให้มอบตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

การเกิดอุบัติเหตุได้เกิดขึ้นหลังจากการแสดงดนตรีลูกทุ่งที่วัดหน้าพระธาตุ จังหวัดอุตรดิตถ์ ซึ่งเป็นคืนสุดท้าย วัดนี้ชาวบ้านชาวเมืองอุตรดิตถ์เคารพนับถือกันมากว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำเมือง ก่อนจะจบการแสดง มีผู้รื้อถามด้วยความสงสัยไปว่านักร้องชื่อดังผู้นี้มีส่วนรู้เห็นในการสังหารหมู่ที่เกิดขึ้นในปราณบุรีหรือไม่

นักร้องชื่อดังได้ให้คำสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่วัดหน้าพระธาตุว่า ตัวเองไม่มีสิ่งพัวพันในการสังหารหมู่ ๕ ศพในครั้งนั้นเลย หากไม่จริงจึงคำพูดขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์จงลงโทษให้ถึงแก่ชีวิตภายใน ๓ วัน ๗ วัน ทว่าไปเมื่อผู้ที่ถูกสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น ย่อมจะเป็นผู้บริสุทธิ์ หากแต่บังเอิญมีกรรมเก่าตามสนองย่อมจะทำให้คนมองไปอีกแง่หนึ่งก็ได้ และไม่มีใครนึกว่าคืนนั้นจะเป็นคืนสุดท้ายของนักร้องชื่อดังที่มีโอกาสได้แสดงให้ชาวอุตรดิตถ์เป็นขวัญตา ฉะนั้น

ต่อมาเมื่อข่าวการเกิดอุบัติเหตุที่นักร้องชื่อดังต้องเสียชีวิตลงพร้อมกับลูกน้องทั้งสอง ข่าวแพร่
ออกไป ทำให้ชาวอุตรดิตถ์ที่มีโอกาสชมการแสดงคืนสุดท้ายต่างก็ตื่นตะลึงกันไปต่าง ๆ นานา

คืนวันเกิดอุบัติเหตุที่นักร้องลูกทุ่งชื่อดังจะจบชีวิต หลังจากคณะนักร้อง ได้ไป
แสดงที่งานวัดหน้าพระธาตุ อำเภอพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์ งานแสดงเลิกหลังเที่ยงคืน ๓๐ นาที
และได้สั่งให้ลูกน้องนำรถเก๋งส่วนตัวไปจอดคอยอยู่ที่สถานีพิชัยโลก ส่วนตัวเองกับเพื่อนที่
ร่วมเสียชีวิตในครั้งนี้อีก ๒ คนจะได้ขึ้นรถไฟจากสถานีพิชัยมาลงที่พิชัยโลก และจะขับรถเก๋ง
เข้ากรุงเทพฯ นี่เป็นข้อความของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่ได้ตัดตอนมาเพื่อจะชี้ให้เห็นดวงชะตา
ของมนุษย์เราได้ประสมกับเคราะห์กรรมที่น่าสยดสยอง หลังจากนั้นต่อมาไม่นาน ร่างของ
ลูกน้องนักร้องชื่อดังต้องตายเพราะรถบรรทุกขยี้จนร่างแหลกด้วยความแรงของรถทั้ง
สองพุ่งเข้าชนกัน ส่วนร่างของนักร้องชื่อดังได้กระเด็นออกมาตายเดี่ยว ห่างจากรถที่ชนกัน
อย่างยับเยิน เพราะสิ่งประหลาดลับซึ่งยังไม่มีใครสามารถจะอธิบายได้ ก็คือในมือของนักร้อง
ชื่อดังกำเองกันขบไว้ทั้งตัว และกำงูไว้แน่นจนกระดูกงูแทบจะแหลกเหลวไปด้วยเพราะแรง
แกร่งของนิ้วและฝ่ามือ มันเป็นสิ่งลับและมหัศจรรย์ที่ไม่สามารถจะคลี่คลายเหตุผลได้
ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ความสามารถพอที่จะวิจารณ์ข้อความลึกลับมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นมาแล้วตามข่าว
หนังสือพิมพ์ ขอเพียงยกเอาตามข่าวอุบัติเหตุที่สยดสยองขึ้นมาจากหนังสือพิมพ์ในเวลานั้นลง
ข่าว เพื่อจะให้ผู้สนใจได้พิจารณาหาเหตุผลเอาเอง

เมื่อข่าวเหตุการณ์อันเศร้าสลดเป็นข่าวใหญ่ในอุบัติเหตุได้เกิดขึ้นมาแล้ว คงจะอยู่
ในความทรงจำของบุคคลทั่วไปได้ไม่นานนัก ไม่ช้าก็จะค่อย ๆ ลางเลือนไปเพราะเหตุการณ์
เหล่านั้นกำลังผ่านไปทุกนาทีทุกชั่วโมงและวันคืนเวลาห่างไกลออกไปเป็นอดีตและบุคคลชาวเมือง
ก็หันมาสนใจเรื่องเหตุการณ์ที่รุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นข่าวใหม่ ๆ ต่อไป เรื่องเก่า ๆ ที่เป็นอดีตก็จะ
หมดไป หรือจางไปจนหมดคนสนใจ คงอยู่ในความทรงจำของญาติพี่น้องพ่อแม่และบางคน
เท่านั้น นี่เป็นเรื่องของความเจริญทางวัตถุสะดวกสบายแต่ตายง่ายของมนุษย์ในโลกยุค
ปัจจุบันนี้

เมื่อนึกถึงอุบัติเหตุร้ายแรงทำให้นึกถึงจดหมายบันทึกฉบับหนึ่ง เหตุการณ์เกิดขึ้น
ใกล้ในเขตจังหวัดนครสวรรค์ แต่เกิดขึ้นเหมือนอนิหารเป็นเรื่องมหัศจรรย์เรื่องหนึ่งที่เกิด
ขึ้นมาแล้ว ถ้าหากเรานำมาพิจารณาด้วยสติปัญญา เปรียบเทียบดูแล้วคงจะได้ข้อคิดออกไป
หลายอย่างในหลักกรรมที่กรรมชั่ว

บันทึกและจดหมายฉบับนี้ ท่านสุภาพสตรีสูงอายุผู้หนึ่งได้กรุณาส่งมาจาก บ้านเลขที่ ๑๕๓ ถนนเทศบาล จังหวัดกำแพงเพชร ในจดหมายลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔ ข้อความเริ่มต้นว่า

ดิฉันชื่อ “กฏแห่งกรรม” เชื่อในผลแห่งกรรมดีกรรมชั่ว ผู้ปฏิบัติอย่างใดผลก็ ใต้อย่างนั้นเป็นเครื่องตอบแทน ซึ่งก็ได้ประสบกับตัวเองมาแล้วมากมาย ตั้งแต่เล็กแลโตถึง บัจจุบันนี้ (เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้รับบันทึกเป็นสมุดเล่มหนึ่งก่อนจดหมายนี้หลายเดือนแต่ยังไม่มี โอกาสจะอ่านให้จบเพราะเป็นเรื่องยาว) จึงแน่ใจว่าไม่มีข้อใดที่จะสงสัยในหลักสัจธรรมใน ข้อ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ได้ติดตามอ่านหนังสือชุด- “กฏแห่งกรรม” ดิฉันเชื่อว่าเหตุการณ์ ในชีวิตมนุษย์เรามากจะเกิดเรื่องซ้ำ ๆ กัน เกิดแล้วเกิดอีก ผิดแต่เวลาและสถานที่และผู้ประสบ การณ์เท่านั้น เหมือนประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

เมื่อก่อนที่จะเริ่มต้นได้อ่านหนังสือชุด “กฏแห่งกรรม” ดิฉันจะไปที่ไหน เมื่อ ออกจากบ้านแล้วจะนั่งรถไฟหรือรถยนต์ก็ จะต้องภาวนาสวดมนต์อยู่ใจเสมอ สวดกรรมชัย เมตสูตรบ้าง สวดพาหุง ๘ บทบ้าง พุทธานุสติบ้าง บางทีก็ภาวนาว่าเราทั้งหลาย บางทีก็ ภาวนาว่าพุทโธ ๆ ๆ ๆ เพื่อให้เกิดสติอยู่เสมอตลอดเวลา นอกจากจะมีใครมาชวนคุยก็หยุด ภาวนา เมื่อหยุดคุยก็ภาวนาต่อจนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง เป็นการปลุกตัวให้ตื่นอยู่เสมอ ไม่ให้เผลอเพราะมีสตินี้ก็คิดเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลา

ต่อมาดิฉันได้หนังสือที่พิมพ์แจกในงานศพคุณนายทองอยู่ ลำซำ เมื่อได้อ่านเรื่อง “คงบาป” ก็เกิดชอบคาถาของพระอรหันต์ ซึ่งบทข้อความสวดมนต์ก็ไม่ยาวนาน ก็ท่องจำง่าย ไม่ ยากเกือบจะไม่มีคำบาลีอยู่เลยจึงเข้าใจง่าย ฉะนั้นเมื่อดิฉันจะขึ้นรถไฟหรือรถยนต์ลงเรือก็ภาวนา คาถาบทนี้ เริ่มต้นสลับกับพุทโธ ๆ ๆ บ้างใจนี้ก็ว่าจะป้องกันภัยอันตรายได้เมื่อเข้าที่คับขัน ในการเดินทางถ้าได้ภาวนาคาถาทำให้แน่ใจ จิตใจสบายขึ้น หายหวั่นกลัวเพราะในยุคนั้นบ้าน เมืองเจริญมาก ไปไหนสะดวกสบาย ยิ่งเจริญมากอันตรายเกิดอุบัติเหตุได้ง่ายและบ่อยขึ้น เพราะคนประมาทใจร้ายขาดศีลธรรมเห็นแก่ตัวมีมาก หากเรามีความดีและมีพระคุ้มครอง เพราะจิตเราบริสุทธิ์ ไม่ได้ทำชั่วทำบาปดิฉันเชื่อแน่ที่เราจะไม่ตายร้าย

ต่อมาเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นกับดิฉันกับลูกชายและลูกสะใภ้ นั้น ตามที่ได้บันทึกคือ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๓๐ เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๔

วันนั้นดิฉันและบุตรชายบุตรสะใภ้เดินทางโดยรถยนต์เก๋งส่วนตัวจากบ้านจังหวัดกำแพงเพชรไปจังหวัดนครสวรรค์หรือปากน้ำโพ เมื่อเสร็จธุระแล้ว เราก็ออกจากปากน้ำโพ จะกลับบ้าน จังหวัดกำแพงเพชร ดิฉันนั่งตอนหลัง ส่วนบุตรชายดิฉันซึ่งเป็นนายแพทย์อยู่โรงพยาบาล จังหวัดกำแพงเพชร เป็นคนขับ ส่วนลูกสะใภ้ก็นั่งข้างหน้าคู่กับสามี

เมื่อนั่งตอนหลังมาในรถ ดิฉันก็ไม่เคยลืมภาวนาทกตาในเรื่อง “ตงบัพ” และ บางครั้งก็ภาวนา พุทโธ ๆ สลับกันตลอดเวลาเมื่ออยู่บนรถ

เหตุการณ์อุบัติเหตุเกิดขึ้นในครั้งนั้น วันนั้นจำได้ทีจวันตาย เพราะเหตุการณ์ตื่นตื่น ตกใจอกสั่นขวัญหายเป็นครั้งใหญ่ยิ่งที่สุดในชีวิต เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ไม่นึกว่าจะรอดมาได้ อย่างปาฏิหาริย์ เป็นครั้งสำคัญยิ่งในชีวิต จะไม่มีวันลืมเลย

วันนั้น เราเดินทางกลับจังหวัดกำแพงเพชร รถเราวิ่งผ่านมาถึงหนองเบนอยู่ในเขตจังหวัดนครสวรรค์กิโลที่ ๒๑-๒๒ เวลานั้นมีรถบรรทุกขนาดใหญ่ วิ่งตามกันไปอยู่ข้างหน้าเรา ๒ คัน แต่รถทั้งสองวิ่งชิดซ้าย ปล่อยให้ทางขวาว่างคล้ายจะให้เราขึ้นขวาแซงขึ้นหน้าได้สะดวก รถข้างหน้าก็ไม่มีส่วนทางมา

เมื่อบุตรชายดิฉันเห็นช่องว่างก็เร่งรถให้วิ่งขึ้นหน้าโดยไม่ต้องบีบแตรขอทางเพราะเห็นทางเปิดอยู่แล้ว เหตุการณ์ไม่นึกไม่ฝันว่าจะเกิดขึ้น รถคันที่วิ่งนำไปข้างหน้าวิ่งอยู่ดีๆ ก็เบนหัวออกมาขวางกั้นทางขวาระยะไกลอย่างกระชั้นชิดไม่มีทางที่จะห้ามล้อหยุดหรือหลบหลีกไปทางใดได้จะตรงเข้าไปก็ต้องชนตอนท้ายรถบรรทุกคันหน้าด้วยความเร็วของรถ รถก็ต้องเสียหลักลูกชายผีนพวงมาลัยไม่อยู่รอดเอียงซ้ายเอียงขวา ตะแคงข้าง นึกภาพแล้วหวาดเสียวจิตใจสั่นเทาไปหมด เวลาจับขั้วมองเห็นความตายอยู่ข้างหน้า คิดว่าเราทั้ง ๓ กำลังตกอยู่ในอันตรายที่สุดในชีวิต หากไม่ถูกอัทธเป็นซากแหลกแหลกติดรถ รถก็ต้องคว่ำลงข้างถนน เห็นลูกชายและลูกสะใภ้ต่างตกใจแย่งหักขั้วพวงมาลัยกัน รถก็เสียหลักขวางถนนจะแฉลบลงข้างทางซ้ายลูกชายเขาก็พยายามจะให้รถตรงทาง จึงชลอห้ามล้อ เสียงดังเอี๊ยดสนั่น รถก็ไม่ตรงแฉลบลงจะไปข้างหน้าอีกรถเอียงไปเอียงมาเหมือนจะคว่ำ พอตีไม่มีรถขึ้นและรถต้องสวนมาเมื่อตอนรถเราขวางถนนอยู่นั้น ถ้ามีรถมากี่คันรถเราและเรา ๓ คนแหลกอยู่กลางถนนนั่นเอง ดิฉันไม่สามารถจะทนมองดูเหตุการณ์เฉพะหน้า ซึ่งวินาทีวิกฤติอันน่าสยดสยอง กำลังจะเกิดขึ้นแล้วดิฉันหลับตาทภาวนาทกตา แต่ก็ไม่ทันใจเอากำว่า พุทโธ ๆ พุทโธ ๆ ดิฉันแทบจะไม่หายใจและหลับตาไม่ยอมลืมตาดูอะไรทั้งสิ้น ความกลัวแทบจะสิ้นสติแต่แล้วก็มีรู้สึกว่ารอดได้เอียงวูบซ้าย

ขวาและต่ำลงไปเหมือนไหลจากที่สูงค่อย ๆ ลงที่ต่ำ เมื่อนิ่งสงบแล้วจิตนั้นจึงได้ค่อย ๆ สัมผัสชั้นดูก็เห็นรถตกลงจากบนถนนลงมายู่ข้างล่าง แต่หน้ารถหันกลับไปทางนครสวรรค์ ลูกชายลูกสะใภ้อยู่ข้างหน้าดูตกตลิ่งงงจ้งง หน้าซีดไม่มีสีเลือดเห็นจะเป็นเพราะตื่นเต้นตกใจมากเพราะไม่เห็นว่าเหตุการณ์จะลงเอยแบบนั้นคล้ายปาฏิหาริย์ ไม่มีใครอธิบายดีกว่ารถตกลงมาได้อย่างไร จิตนึกคิดว่าพระท่านช่วยให้เราพ้นภัยอันตรายจากอุบัติเหตุแล้ว รถจมลงไปใต้น้ำครึ่งคันน้ำกำลังไหลผุดขึ้นมาจากข้างล่างสู่พื้นแผ่นดินยางในรถ

นี่เป็นไปได้อย่างไร จิตนั้นแทบจะไม่เชื่อสายทาวว่า เราทุกคนยังมีชีวิตอยู่ไม่มีใครบอบช้ำบาดเจ็บ แม้แต่รถก็ไม่บุบสลาย ร่างกายทุกส่วนของจิตนั้นยังอยู่ปกติเหมือนต้นจากผืนไร่ที่สุกเหตุการณ์ผ่านไปอย่างอธิบายไม่ถูกเพราะจิตนั้นหลับตามาวนาสวมนต์ที่องค์คาถา เมื่อเราต่างค่อยหายตกตลิ่งและหายตื่นเต้นจากความรู้สึกเวียนวูบทางสันหลังมาแล้ว เราก็บุกน้ำแค้นเข้าป็นชั้นมาบนถนนปล่อยให้รถแช่อยู่ในน้ำตั้งครึ่งคัน เราเห็นชาวบ้านวิ่งมาดู คิดว่าพวกเขาตายหมดทั้งคัน จิตนึกคิดว่าเป็นบุญ คุณพระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองช่วยให้พวกเราไม่มีอันตรายใดๆ เกิดขึ้น เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ลูกชายเล่าทีหลังว่าเขาจะพยายามหักพวงมาลัยให้ขึ้นบนถนน แต่ไม่ไหวเขาจึงได้แต่ประคองไว้ ปล่อยให้ตามบุญตามกรรม เขาเองก็นึกว่ารถจะต้องคว่ำแต่เขายังมีสติที่ตะห้ำหั่นเบาๆ ถ้าห้ำหั่นแรงคงจะคว่ำ ๓-๔ ทอดทุกคนก็กองบาดเจ็บไม่มากนักน้อย

จิตนั้นอดนึกว่าคงเป็นความศักดิ์สิทธิ์ของคาถาและความดีที่จิตนี้ได้เคยสร้างมาได้ช่วยชีวิตเราเหมือนปาฏิหาริย์ แต่เมื่อนึกถึงนาทิวฤกษ์กาลผ่านไปอย่างสด ๆ ร้อน ๆ เป็นหน้าที่ที่เสียสละของที่สุด ยิ่งนึกยิ่งใจหาย หัวสั่นใจสั่นเหมือนจะเป็นลม เหงื่ออาศแตก

เมื่อเรามองดูสภาพรถ คิดว่าคงหาทางขึ้นได้ยากหากไม่มีเครื่องมือฉุกเฉินสักเพียงพอ เราต่างก็หมกบ่ปัญญาว่จะนำรถขึ้นมาได้อย่างไร ทั้งที่เรารอดตายมาอย่างหวุดหวิดจิตใจยังไม่ปกติ ปัญหาเอารถขึ้นจากคูก็หมกบ่ปัญญามีรถผ่านมาก็ให้คำแนะนำว่าควรจะไปติดต่อกับตำรวจทางหลวง ขอความช่วยเหลือเสีย เราก็คิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรดี

แต่แล้วเหมือนปาฏิหาริย์อีกครั้งหนึ่งเพราะบังเอิญมีรถกระบะบรรทุกคันหนึ่งมีคนงานมาด้วย ๕-๖ คน เขาเห็นรถตกอยู่ในคูข้างถนนก็หยุดรถถามดู แล้วก็จัดแจงลงมาช่วยกันเอาโซ่มาผูกข้างท้ายรถเก๋งของเราที่จมอยู่ในคูและเอาโซ่อีกข้างหนึ่งไปผูกกับรถกระบะคันนั้น เพราะ

ข้างหน้ารถจมลงไปในคู ท้ายรถยังโผล่ขึ้นมามาก ลูกชายดิฉันนั่งงงทำอะไรไม่ถูกปล่อยหน้าที่ให้
คนงานจัดการตามความเห็นควร เพราะยังไม่หายตื่นเต้น ใจหายใจกว่าขวัญเสีย

พวกคนงานได้ช่วยกันเอาโซ่ผูกหน้ารถบรรทุกแล้ว ก็พยายามถอยหลังรถกะบะ
ค่อยลากถอยหลังโดยให้คนลงไปกุมพวงมาลัยรถเก่ง เมื่อค่อย ๆ ลาก รถก็ค่อย ๆ ขึ้นมา
จนพ้นคูน้ำและดึงจุดขึ้นมาบนถนนใหญ่เป็นที่เรียบร้อยก็ปลดโซ่ออกแล้วลองติดเครื่องดู คิดว่า
เครื่องได้แช่ลงไปในคูน้ำคงติดยาก แต่โซ่ยังดี เครื่องติดง่ายเดินตามปกติ เป็นอันหมดหน้าที่
เขาได้ช่วยเหลือและขับรถขึ้นให้บนถนนโดยเรียบร้อย ลูกชายดิฉันก็ได้เข้าไปขอบใจเขาทุกคน
ที่ได้ช่วยเหลืออย่างเต็มอกเต็มใจไม่เห็นแก่เหน้อยยากลำบาก และแนะนำบอกว่า ผมอยู่ที่
โรงพยาบาลจังหวัดกำแพงเพชร มีธุระอะไรก็ไปหาได้เลย แต่ก็ลืมถามชื่อและตำบลที่อยู่ผู้
ช่วยเหลือเราเหล่านั้น จนพวกเหล่านั้นล่องใต้ไปไกลแล้วจึงนึกได้ แต่ก็ไม่รู้เป็นใครบ้าง

ดิฉันก็นึกว่า คนดีมีจิตใจเมตตา เห็นคนกำลังทุกข์ก็ให้ความช่วยเหลือโดยไม่หวัง
สิ่งตอบแทน นับว่าเป็นผู้ที่หาได้ยาก ขอให้เขาทั้งหลายจงมีความสุขความเจริญเถิด ขอให้
แคล้วคลาดอุปสรรคอันตรายใดๆ และปลอดจากโรคร้ายไข้เจ็บทุกประการ เมื่อเขาช่วยขับรถ
หันหน้าไปทางกำแพงเพชรแล้วลูกชายก็ไปตรวจดูรถเห็นใครเมี่ยมหน้ารถบုပ်ไป เพราะไปโดน
สพานไม้ที่ชาวบ้านเขาทำไว้ข้ามน้ำกลับไปบ้านได้ไปจ้างเขาเคาะออกเสียไป ๓๐ บาท

เมื่อดิฉันกลับไปถึงบ้านแล้ว ก็ไปเอาหนังสือ “กฎแห่งกรรม” มาอ่านอีกครั้งหนึ่ง
เรื่องประสบการณ์ของดิฉันครั้งนี้ เหมือนกับเรื่องที่ ๓๘ ในเรื่อง “พบคนดี” ดิฉันเชื่อใน
“กฎแห่งกรรม” ถ้าเรามีจิตใจบริสุทธิ์ มีศีล มีสัจย์ เมื่อดึงที่คับขันอยู่ในอันตราย พระยอม
คุ้มครองรักษาแสดงปาฏิหาริย์ให้เราพ้นจากภัยอันตรายได้อย่างมหัศจรรย์

ดิฉันต้องขอภัยที่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่งมารบกวนท่านด้วย

เมื่อข้าพเจ้าได้รับบันทึกของท่านสุภาพสตรีผู้เป็นเจ้าของแล้ว ก็นึกขอบคุณที่ได้
สละเวลาอันมีค่าบรรยายเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วเพื่อสนับสนุนเรื่อง “กฎแห่งกรรม” ไม่มีข้อสงสัยใดๆ
ในการสร้างกรรมดีกรรมชั่วนั้นจะไม่ตามสนอง และทุกรูปทุกนามย่อมมีกุศลกรรมและอกุศล
กรรมด้วยกัน ที่จะเป็นวินิภากรรมส่งเสริมให้จิตวิญญาน มาเกิดในโลกมนุษย์เพื่อเสวยผล

ของกรรมดีหรือกรรมชั่วที่ตน ได้สร้างสมไว้ในอดีตชาติ หากว่าปัจจุบันชาติเราไม่ได้สร้างบุญกุศลทานบารมีเป็นกุศลกรรมเพิ่มพูนต่อไป กลับสร้างแต่อกุศลกรรมมีแต่ความชั่วร้ายขาดศีลธรรมอกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ชีวิตมีแต่ความเมามัวกิเลสหนาตั้งนหามาก ชีวิตก็จะอับเฉาซึ่งห่างไกลจากหลักธรรม เพราะไม่ได้สร้างบุญกุศลบริจาคทานเป็นบุญบารมี ไม่เคยปฏิบัติตนให้จิตใจสะอาดบริสุทธิ์อยู่ในศีลธรรม ไม่เข้าไปอยู่ในขอบเขตความดีมีศีลธรรมที่ว่า “ธรรมย่อมคุ้มครองผู้ปฏิบัติธรรม” กิเลสให้ตีไชยชะตาแขวนอยู่กับกรรมดีกรรมชั่ว ผู้ใดที่ได้ทำบุญสร้างกุศลมีศีลมีสัตย์ปฏิบัติตนอยู่ในพรหมวิหารสี่ ผู้นั้นย่อมมีจิตบริสุทธิ์ด้วยศีลสมาธิปัญญาใจย่อมเบิกบานไม่ว่าแห้วเปลี่ยวเปล่าความรู้สึกพลัดเปลี่ยน ทั้งโลกนี้และโลกหน้า.

คนดีตกน้ำไม่ไหล

ตกไฟไม่ไหม้

เกือบจะสาย

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ก่อนสิ้นปี มีหญิงสาวผู้หนึ่งอายุผ่านยี่สิบไปไม่นานได้มาหาข้าพเจ้าบอกว่ามีความเลื่อมใสศรัทธาในพระธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา อยากจะสละทางโลกเข้าบวชเป็นชีเพื่อศึกษาธรรม และจะไม่ยอมหันกลับเข้ามาทางโลกอีก แต่มือสังหาริมทรัพย์ซึ่งยังไม่เป็นกรรมสิทธิ์เพราะผ่อนส่งยังไม่ครบกำหนดสัญญา อยากจะให้ผู้อื่นรับช่วงต่อไปเพื่อจะถอนเงินจำนวนนี้มาใช้จ่ายในเวลาการศึกษาธรรมและสร้างเรือนพัก เพื่อบำเพ็ญพรตพรหมจรรย์ตลอดไปขอร้องให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือในเรื่องนี้

ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่า สุภาพสตรีผู้นี้มีอาชีพหน้าที่การงานพอที่จะรุ่งเรืองต่อไป แต่เมื่อมีอายุยังน้อยเกิดเลื่อมใสในทางพระพุทธศาสนา ข้าพเจ้าก็ไม่วินิจฉัยเห็นว่าการช่วยเหลือแบบนี้ไม่หนักหนาอะไร คิดว่าพอจะช่วยให้ แต่ก็ไม่ได้รับปากว่าแน่นอนเพียงแต่จะพยายามช่วย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างอย่างนั้นกว่าจะเป็นไปตามความนึกคิด ไม่มีอะไรแน่นอน เธอได้บอกเลขหมายโทรศัพท์เพื่อการติดต่อและที่ทำงาน ชื่อเสียงและที่อยู่

ก่อนสุภาพสตรีผู้นั้นจะลาไปก็หันมาบอกข้าพเจ้า หากไม่มีผู้ใดรับช่วง อิจันก็จะสละเงินจำนวนนี้โดยปล่อยให้เขาจับ เพราะอิจันได้ยื่นใบลาขอลาออกจากการงานในสิ้นเดือนนี้แล้ว และต้นเดือนหน้าก็ตกลงใจสละทางโลกเข้าหาทางธรรมไปอยู่วัดแล้ว เงินทองก็ยังมีอยู่บ้างเงินที่ผ่อนยังไม่ครบนั้นก็ปล่อยให้ไปตามเรื่อง

ข้าพเจ้าได้ฟังก็สงสารและเห็นความศรัทธาที่แรงกล้าสำหรับสุภาพสตรีที่อายุยังน้อย ทั้งจะยอมเสียสละเงินจำนวนหมื่น ๆ เช่นนี้ ต้องมีจิตใจเด็ดเดี่ยวกล้าแข็งแน่นอน

หลังจากสุภาพสตรีผู้นั้นลากลับไปแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่ามีเพื่อนฝูงที่สามารถจะช่วยเหลือเรื่องนี้ได้ ก็รีบหมุนเลขโทรศัพท์ไปหาเพื่อนผู้หนึ่ง อธิบายถึงความศรัทธาของสุภาพสตรีสาวผู้มีความเลื่อมใสในทางธรรมตั้งสัจว่าจะรักษาพรหมจรรย์ตลอดไป และสละตำแหน่งหน้าที่การงานและอธิบายถึงการช่วยเหลือและพร้อมทั้งที่อยู่ สำนักงานและโทรศัพท์ เพื่อนฟังข้าพเจ้าอธิบายจนเข้าใจแล้วก็พูดว่า “ตกลง ปล่อยให้เป็นที่ของผมนะจัดการช่วยเหลือ เพราะการช่วยผู้ศรัทธาเพื่อรักษาศีล ปฏิบัติด้วยจิตใจหนักแน่นแน่นอนเช่นนี้ ผมยินดี ต่อจาก

นั้นหมายถึงไม่ทันสิ้นเดือน เพื่อนักจัดการเรียบบร้อย ข้าพเจ้าก็ปีติยินดีด้วย เพราะเหตุการณ์เป็นที่เรียบบร้อยง่าย ๆ เช่นนี้ เธอก็ได้เงินก้อนเพื่อใช้จ่ายต่อไป บัดนี้ก็ได้เข้าวัดรักษาศีลแล้ว

ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้าประมาณสิบกว่าปี สำนักซีแห่งหนึ่ง รู้สึกว่าเป็นสำนักปฏิบัติมีระเบียบวินัยดี มิให้ซีในสำนักออกเฟ้นพ่านำฎีกาวัตโทษต่อวัตโทษ ต่างจังหวัดก็มีมาเที่ยวเดินเรียบรายชาวบ้าน อย่างที่เราท่านเคยเห็นมาแล้ว

ในสำนักซี มีแม่ชีสูงอายุผู้หนึ่งมีความเคร่ง ทราบแต่ว่าอดีตเป็นผู้ที่มีอันจะกิน แต่ก็ไม่มีการรู้รายละเอียดของแม่ชีผู้ที่ได้เข้ามาศึกษาธรรม จนเวลาล่วงเลยมาหลายปี เหตุการณ์ประหลาดก็เกิดขึ้น โดยมีหญิงผู้หนึ่งเป็นผู้เล่าประวัติชีวิตของตนเอง ได้โยงถึงแม่ชีผู้เป็นตัวอย่างควรแก่การจะได้รู้ ทั้งคำบอกเล่าของสุภาพสตรีได้เล่าชีวิตแต่หลังว่า

อิจันมีชีวิตพอมีอันจะกิน อยู่สุขสบายอย่างอยู่ที่กินดี ความจริงอิจันไม่ใช่เป็นคนจิตใจเหี้ยมโหดร้ายอะไรนัก แต่เป็นคนเจ้าอารมณ์ แม้จะผิดหรือถูกก็ไม่อยากให้ใครมาว่ากล่าวตักเตือนสั่งสอน แม้แต่มารดาบังเกิดเกล้ามาจ้ำจี้สั่งสอนก็ไม่ชอบ ตัวเองเวลานั้นเอาแต่ใจ ไม่ได้คิดหาเหตุผลความหวังดีหวังร้าย อิจันมักชอบคนยกย่องว่าดี ไม่ชอบให้ใครมาติเตียน เพราะถือว่าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว รู้ศรีรู้ชั่ว รู้ผิดรู้ถูก แม้แต่มารดาบังเกิดเกล้าจะมาว่ากล่าวสั่งสอนเหมือนกับอิจันเป็นเด็กอมมือก็ไม่ชอบ เพราะถือตัวว่าโตพอที่จะช่วยตัวเองได้แล้ว แม่ได้พยายามสั่งสอนด้วยกล่าวคำอ่อนหวานมิได้ดูหรือว่าอย่างไร แต่อิจันก็ไม่ชอบอยู่ที่ เพราะขึ้นต้นว่าสั่งสอน แม้จะพูดดีอย่างไร อิจันก็ไม่ชอบ ครั้งหนึ่งอิจันทำผิดและอิจันรู้ตัวดี แต่อิจันก็ไม่ยอมรับว่าตัวผิด และความผิดครั้งนั้นเป็นความผิดครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตก็คือ

มีผู้ชายคนหนึ่งซึ่งอิจันคิดว่า เราจะร่วมชีวิตกันในอนาคต ความรักทำให้คนตาบอด ทั้งคำโบราณได้กล่าวไว้คงไม่ผิด อิจันได้ปรนเปรอคนรักซึ่งยังไม่รู้จักหัวนอนปลายตีนกันดีพอ คุณแม่ตอนนั้นออกรรทนไม่ไหว ได้ตักเตือนถึงชีวิตลูกผู้หญิงไม่ควรที่จะทำอย่างนั้น ผู้ชายส่วนมากมีนิสัยไม่ค่อยดี ที่ตีมีแต่ไม่มาก ฉะนั้นควรจะเรียนรู้นิสัยใจคอความประพฤติเสียก่อนที่จะหลวมตัวลงไป เวลานั้นอิจันไม่เคยนำเอาคำตักเตือนของท่านมาคิดพิจารณาเลย หากเอามาคิดพิจารณาอยู่แล้วคงไม่ทุกขล้มบากทางใจเช่นนี้

อิจันกลับเห็นว่า ท่านนั้นขวางหูขวางตา คนแก่ขี้บ่นจู้จี้ อยากจะให้ท่านไปเสียให้พ้น วันนั้นอิจันอารมณ์เสีย ได้ตอบท่านไปว่า

ความรักทำให้ตาบอด ความเป็นอิสระของอินันที่ไม่มีคุณแม่มาก็ขวาง ทำอะไร
ได้ตามชอบใจ อินันปรนเปรอชายที่อินันคิดว่าดี ชีวิตอินันยังอ่อนต่อโลกมากที่สุดอินันต้อง
อุ้มท้องและคลอดออกมาภายหลังเป็นหญิง สามีที่ไม่ได้คบแต่ก็คลายความรักเอาแต่เที่ยวเตร่ ใช้
เงินทองของอินันอย่างสบาย ที่สุดเธอก็แอบชอบผู้หญิงอื่น อินันไม่รู้ แล้วก็ขอเงินอ้างว่าจะ
ไปลงทุนโน้นลงทุนนี้ อินันก็ซื้อจัดการให้ไป

ที่สุกก็ได้ข่าวว่าไปแต่งงานกับหญิงอื่น เห็นจะเป็นเพราะเมื่ออารมณ์ของอินันที่เข้า
กันไม่ได้ แต่ก็ปกปิดอินันไปไม่น้อย ทำให้อินันต้องเศร้ามากในชีวิตที่ผิดหวังในคู่ครอง

เมื่อลูกของอินันเติบโต อินันได้ทะนุถนอมรักแกปานดวงใจอินัน สงสารและรักแก
มากเท่าใดก็ยิ่งซึ้งพ่อใจร้ายของแกมากเท่านั้น ที่ทอดทิ้งมิได้หันหน้ามาหาลูกบ้างเลย

ต่อมาลูกอินันได้เกิดเจ็บป่วยไข้ขึ้นมา อาการไข้ซึมความร้อนสูง อินันตกใจ หา
หมอมามากุแลร์กษา คอยระวังอย่างใกล้ชิดไม่ยอมห่าง แม่แต่คนไข้ก็ไม่ไว้ใจ เห็นลูกซึมนอน
ไม่ได้สติ ไม่ร้อง ไม่พูด อินันต้องร้องไห้เพราะความสงสารแก อินันรักแกจนแพ้ กลัว
แกจะจากไป อินันเพ้อร้องให้ พูดกับแกทั้งที่แกไม่ได้สติและยังไม่เตียงสาว่า “ลูกรอย่าหนีแม่
ไปนะ หากแม่ไม่มีลูกแล้วแม่จะอยู่ไม่ได้ ชีวิตของแม่เห็นจะต้องตามลูกไป” เมื่อหมอมามาตรวจ
อินันต้องถามหมอทั้งหน้าตาว่า “คุณหมอขา ลูกอินันจะเป็นอันตรายไหมคะ คุณหมอตีต้องช่วย
สุดกำลังนะคะ” หมอบอกว่า “ผมจะพยายามจนสุดความสามารถ แต่เห็นจะต้องนำส่งโรงพยาบาล
ใกล้หมอหน่อยคงจะไม่ใช่เป็นอันตราย ทำใจดี ๆ ไว้เถิดครับคุณนาย”

อินันพูดกับหมอทั้งหน้าตาว่า “โอ คุณหมอขาอินันขาดแกไม่ได้หรอกค่ะ แกเป็น
ดวงใจของอินัน ลูกแม่อายุเพียงสามขวบกว่าเท่านั้น กำลังน่ารักน่าชัง ช่างพูดเสียงแจ้ว ๆ” อินัน
ปล่อยโฮออกมาต่อหน้าหมอ หมอความอายด้วยความรักลูก เพราะยิ่งนี้จะออกสั่นอย่างใดก็
ไม่ไหว นึกถึงลูกป่วยแล้ว อินันสงสารแกใจจะขาดอินันทนไม่ไหวจริง ๆ ถ้าหากแกมีอันเป็นไป
ต้องจากไปแล้ว อินันจะทนมีชีวิตต่อไปไม่ได้

ที่สุกลูกอินันก็เข้าอยู่โรงพยาบาล เมื่อลูกป่วย อินันไม่เป็นอันกินอันนอน ทำอะไร
ไม่ถูก สติสติงไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว ด้วยความรักลูก อินันต้องไปเฝ้าอยู่กับแกตลอดเวลา
เมื่อแกได้สติพอจะพูดได้ ก็ได้ยินคำแรกที่แกพูดว่า “แม่จ๋า” ใจอินันพองขึ้นมาทันที รีบวิ่ง
ไปกุมมือแกไว้แล้วพูดว่า “ลูกจ๋า แม่อยู่นี่” เสียงเด็กไม่เตียงสาลี้มตามองดูรอบห้องพลางถามว่า
“แม่จ๋า หนูอยู่ไหนจะแม่” อินันบอกแกว่า “หนูไม่สบายจ๊ะ อย่าพูดมากนักจ๊ะ นอนนิ่ง ๆ นะ

ลูกนะ” ครูเดียวแกก็กลับไป อิจฉันจิตใจที่แก่ได้พ้นจากไข้แล้ว อิจฉันเพิ่งจะรู้ว่า ความรักของแม่ที่มีต่อลูกนั้นลึกซึ้งเพียงใด เพราะได้กับตัวอิจฉันที่มีต่อลูกเมื่อลูกหายป่วยอิจฉันต้องนึกถึงความรักของแม่ที่มีต่ออิจฉัน น้ำตาไหลออกมาอย่างไม่รู้ตัว ปากก็ร่ำพ่นว่า “แม่จำลูกผิดไปแล้ว ลูกตีค่าความรักของแม่ที่มีต่อลูกต่ำไป แล้วก็หวนกลับมานึกถึงเมื่ออิจฉันเล็ก ๆ จำความได้ เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยแม่จะต้องมากอดยพะเน้าพนอยู่เคียงข้างตลอดเวลา คอยเอาอกเอาใจ จะกินอะไรต้องการอะไร แม่หามาให้ทุกอย่าง เมื่อไข้หนักแม่ต้องอดหลับอดนอนคอยดูแลคอยบ้อนอาหาร ปรลอบโยนด้วยคำหวานซึ่งอิจฉันยังจำได้ว่า “หนูกินยานะจ๊ะ ทูลหัวของแม่ ถ้าลูกหายป่วยแม่จะพาหนูไปเที่ยว หนูต้องการของเล่นอะไรแม่จะหาให้ ชื่นใจของแม่ กินยานะจ๊ะ” เมื่อเวลาบ้อนข้าว แม่ก็ต้องอ้อนวอนขอร้องไห้กินพุดอย่างอ่อนหวาน “หนูกินข้าวนะจ๊ะ ลูกจะได้หายป่วยเร็วๆจะได้แข็งแรง” พลังก็เอาช้อนตักข้าวอ่อนๆ หรือน้ำข้าวใสเกลือกเต็ม ๆ บ้อนใส่ปาก แต่เวลานั้นอิจฉันยังเล็ก ยังไม่เคียงสาในกิริยาความหมายของแม่ ซึ่งมีความห่วงใย มีความรักลูกเพียงใด แม่อิจฉันจะเติบโตขึ้นจนมีบุตรแล้วก็ยังไม่รู้ซึ่งถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูก แต่บัดนี้ อิจฉันนึกถึงและซึ่งใจในชีวิตรักของแม่ที่มีต่อลูกแล้ว

อิจฉันคิดได้ รู้ซึ่งถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูกเมื่อตอนที่ลูกอิจฉันป่วยในคราวนี้ อิจฉันได้ทုံมเทความรักความอาลัยให้แก่แก่ยิ่งกว่าชีวิตของตนเอง แม่ของอิจฉันคงรักอิจฉันเช่นเดียวกับอิจฉันรักลูก ยิ่งนึกถึงอกแม่ อิจฉันไม่สามารถจะอดกลั้นน้ำตาไว้ได้ ต้องร้องไห้สะอึกสะอื้นหลายครั้งหลายหน นึกแล้วก็ร้องไห้ รู้สึกเสียใจที่ตัวเองได้ทำกับคุณแม่บังเกิดเกล้าที่แล้ว ๆ มาอย่างไม่น่าให้อภัย ชาติความเคารพ ความกตัญญูทเวทที่บุตรควรแก่กว่าเคารพบูชา เมื่อนึกก็เห็นความผิดของตน หลายครั้งที่อิจฉันต้องสะอื้นและร่ำพ่นขึ้นมาว่า “แม่จำ แม่ที่รักลูกยิ่งชีวิตแต่ลูกกลับสนองคุณแม่ด้วยการเลือกไล่ไล่ส่ง แม้ต้องออกจากบ้านไปอยู่วัดแม่ต้องระทมทุกข์เพราะลูกไม่รู้คุณของแม่ คอยตักเตือนสั่งสอนลูก เมื่อลูกเห็นผิดเป็นชอบ ลูกเป็นคนอวดดีต่อไปในลูกจะขอเคารพบูชาพระคุณของแม่อยู่เหนือหัว ถ้าลูกไม่ประสบความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับตัวเองแล้ว คิดว่าลูกรยังตาบอดไม่เห็นความรักอันลึกซึ้งซึ่งฝังอยู่ในจิตของแม่มีต่อลูกมากเพียงใด บัดนี้ลูกรู้สึกตัวแล้ว อิจฉันสะอึกสะอื้นร้องไห้หาแม่เหมือนทารก หากเรื่องเช่นนี้ไม่โดนกับตัวใครยากจะเข้าใจลึกซึ้งได้

เมื่อลูกหายดี กลับบ้านแล้ว ก็มีความร้อใจมิได้อยู่ซ้ำ ได้จัดการหาสิ่งของที่แม่เคยชอบเคยกิน เคยใช้อย่างที่ รับประทานทางไปวัดที่สำนักซี อยากเห็นหน้าแม่ใจจะขาดแล้ว อัจฉินได้ตรงไปหาคุณแม่ ซึ่งได้บวชเป็นชีอยู่ในวัดนั้น

เมื่อได้พบคุณแม่อยู่ในร่างแม่ชีผู้ทรงศีล นั่งอยู่ในสำนักที่พัก อัจฉินได้ตรงเข้าไปก้มลงกราบเท้าท่าน พลังพูดเสียงสั้น ๆ ว่า “คุณแม่ข้า ลูกรู้ตัวว่าลูกชั่ว ทำผิดมาก บัดนี้หนูได้รู้สึกตัวแล้ว” คุณแม่ในร่างแม่ชีผู้ทรงศีล เมื่อเห็นอัจฉินเข้ากราบเท้าท่าน ก็ตกใจและคงสงสัยเพราะอัจฉินไม่เคยปฏิบัติเช่นนั้นมาก่อน แล้วพูดออกมาว่า

“ลูกรักของแม่ ลูกรู้เรื่องเตือนร้อนอะไรมากนักรหรือต้องร้องไห้มาหาแม่เช่นนี้เหมือนคนทุกข์หนัก” เสียงของคุณแม่ยังมีนวลอ่อนหวานแสดงถึงยังมีความรักและเมตตาปราณี อัจฉินเหมือนเช่นเดิม มิได้โกรธหรือรังเกียจที่อัจฉินทอดทิ้ง ไม่เคยได้ดูแลท่านนับแต่ออกจากบ้านมานาน ยิ่งทำให้อัจฉินนึกถึงพระคุณของท่านยิ่งขึ้น เมื่ออัจฉินค่อยคลายความเศร้าโศกเสียใจที่เคยได้ปฏิบัติไม่ดีต่อคุณแม่มาแล้ว อัจฉินจึงขอสมลาโทษท่าน ที่ได้ทำกับท่านตลอดมาด้วยอารมณ์ ตลอดจนท่านต้องมาอยู่วัด และบัดนี้อัจฉินได้รู้ซึ่งถึงชีวิตของแม่ที่มีต่อลูกแล้ว และอัจฉินจะไม่ยอมเห็นผิดต่อไปอีก คุณแม่ยิ้มอย่างอารมณ์ดีแล้วพูดว่า “แม่ยอมยกยให้ลูกเสมอ” อัจฉินจะขอรับคุณแม่กลับไปอยู่บ้านและจะปฏิบัติท่านให้มีความสุขความสบายเท่าที่อัจฉินสามารถจะทำได้

แต่คุณแม่ท่านยกมือขึ้นลูบศีรษะอัจฉินซึ่งชบชวยบนตักท่านเหมือนครั้งเป็นเด็กอย่างเอ็นดู และพูดขึ้นอย่างเมตตาปราณีต่อลูกว่า

“ลูกรักของแม่ ตามที่ลูกรู้สึกจะทำผิดคิดกลับใจเสียใหม่ ก็นับว่าเป็นกุศลของลูกแล้ว แม่มีความยินดีด้วยตามที่ลูกจะขอรับแม่ไปอยู่บ้านเพื่อปฏิบัติแม่ให้มีความสุขด้วยความกตัญญูกตเวทีของลูกนั้น แม่ก็ดีใจ ขอบอกว่าแม่ดีใจจริง ๆ ที่รู้ว่าลูกกลับเนื้อกลับตัวได้ เรื่องอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว ลูกอย่าเอามาคิดเลย ทำอะไรแก้ไขไม่ได้เวลานั้นใจลูกยังเด็กอยู่ บัดนี้ใจลูกเป็นผู้ใหญ่พอตัวแล้วจงก้มหน้าเลี้ยงลูก ให้การศึกษาอบรมศีลธรรมให้แก่เติบโตไปเบื้องหน้าจะได้เป็นพลเมืองดีของชาติ ปฏิบัติตนมีศีลธรรม ปฏิบัติดีในพระพุทธศาสนา สำหรับแม่เวลานี้ปฏิบัติตนอยู่ในศีลสมาธิปัญญา มีความสุขอยู่ด้วยความสงบ เหมาะสมกับชีวิตบั้นปลายของแม่แล้ว ขอลูกอย่าได้ห่วงแม่เลย ความสงบทางจิตใจซึ่งอยู่ในขอบเขตของศีลธรรม เป็นความสุข ความสงบ เป็นความพอใจของแม่ในปัจจุบันนี้แล้ว

แม้ฉันพยายามอ้อนวอนเท่าใด คุณแม่ก็คงไม่ยอมกลับมาอยู่บ้านอีก ฉะนั้นฉันจึงต้องตามใจและต่อมาถือโอกาสพาลูกไปเยี่ยมคุณยายของแกล่เดือนละหลายครั้ง หาของที่คุณแม่ชอบไปฝากท่าน แม่คุณแม่จะขอร้องอย่าซื้อหามาเลยสิ้นเปลืองเงินทองเปล่า ๆ ฉันก็ไม่ยอม เพราะนึกว่าชีวิตเรามีแม่บังเกิดเกล้าเพียงคนเดียวเท่านั้น ควรบำรุงท่าน เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ส่วนลูกสาวฉันแกร็กและเคารพคุณยายของแกล่มาก

นี่แหละค่ะ ชีวิตของฉันทันทีเมื่อรู้สึกตัวผิดและกลับใจก่อนที่จะสายเกินไป เวลาที่ฉันได้ปฏิบัติท่านทุกสิ่งที่สามารถทำได้ แม้ท่านจะปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดก็ดี คิดว่าคนจำนวนมากที่ยังไม่รู้ว่าคุณแม่ที่มีต่อลูกซึ่งเพียงใด ต่อมีลูกของตนเองเมื่อใดและรักลูกปานชีวิต ได้เจ็บป่วยหนักแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เมื่อนั้นเราผู้เป็นแม่ก็จะรู้จักจิตใจว่า ความรักของแม่นั้นมีต่อลูกเพียงใด เราก็จะต้องคิดถึงตัวเราเมื่อเป็นลูก แม่จะรักเราเพียงใดก็จะรู้สึกซึ่งได้ในเวลานั้น การที่ฉันได้นำเรื่องส่วนตัว ในความรู้สึกมาเล่าให้ฟังนี้คิดว่าคงจะเกิดประโยชน์ และคงมีมากท่านผู้เป็นแม่ มีความรักลูกจะต้องหวนไปนึกถึงแม่ ความรักเป็นห่วงไม่ผิดอะไรกับเรารักลูกห่วงลูกเช่นกัน

หากว่ามีความดีในเรื่องนี้ ฉันขออุทิศให้สัตว์โลกที่กำลังหลงทั้งหลายจงได้รับกุศลอันนี้ เพื่อส่งเสริมความรู้สึกให้ยกระดับสูงขึ้น ให้เกิดความกตัญญูทศเวทีต่อผู้มีพระคุณ มองเห็นแสงสว่างของชีวิตในทางดีต่อไป.

รัก แต่อย่าหลง

เชื่อ แต่อย่าไว้วางใจ

๕ ครึ่งหนึ่งในชีวิต

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเขียนเรื่อง “ครึ่งหนึ่งในชีวิต” นี้ อยากจะเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบว่า ข้าพเจ้าเคยได้พบชายลึกลับผู้หนึ่ง ซึ่งมีผิวกายเป็นสีนาก รูปร่างลำสันงดงามนุ่งขาวห่มขาว กิริยาท่าทางสง่าผ่าเผย ข้าพเจ้าได้เรียกชายผู้นี้ว่า “ท่านลุง” ชายผู้นี้มีบทบาทพัวพันในชีวิตของข้าพเจ้า ๒ ครั้ง คือ ครั้งแรกที่เมืองลพบุรี และอีกครั้งหนึ่งที่โรงพยาบาล แต่ข้าพเจ้าก็หาได้ทราบนามจริงของท่านไม่แม้กระทั่งบัดนี้

“ท่านลุง” ได้นำข้าพเจ้าไปประสมกับสิ่งเร้นลับ และมหัศจรรย์ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าไม่เคยยอมเชื่อสิ่งใดที่ไม่มีเหตุผล ทั้งนี้เพราะเมื่อเด็ก ข้าพเจ้ายึดถือคำของ “ท่านใหญ่” พระองค์หนึ่งซึ่งเคยสอนไว้ว่า “ให้พิจารณาเหตุและผลก่อนที่จะเชื่อสิ่งใดลงไป” แต่แล้วข้าพเจ้าก็พบกับเหตุการณ์อันแปลกประหลาด จนยากที่จะตัดสติใจยอมรับว่าเป็นความจริงหรือไม่ ท่ามกลางอารยธรรมสมัยใหม่และความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ หมคสมัยที่จะเชื่อถืออย่างงมงายแต่สิ่งเหล่านี้ก็ยังไม่สามารถจะพิสูจน์ หรือคลี่คลายเรื่องวิญญานหรือภูตผีปีศาจให้แจ่มชัดลงไปได้ ยังมีสิ่งลึกลับที่ไม่มีใครอธิบายได้ และคงเป็นความลึกลับต่อไป

ครั้งนั้น “ท่านลุง” ได้ให้ข้าพเจ้าสัญญาว่า “จะไม่นำสิ่งที่ได้มาพบเห็นเมื่อข้าพเจ้าป่วยอยู่โรงพยาบาลไปบอกเล่ากับผู้อื่นผู้ใด จนกว่าจะถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะมีครบทั้งในเวลานั้นอายุของข้าพเจ้าเพียงจะผ่านการครบรอบวชไม่ก็ปี สัญญานี้จึงเป็นสัญญาที่ข้าพเจ้ายังมองไม่เห็นโอกาสที่จะเปิดเผยเรื่องลึกลับมหัศจรรย์นี้ได้ แต่เมื่อเวลาวันเดือนค่อย ๆ ผ่านไปเป็นปี ปีแล้วปีเล่า จนบัดนี้เวลานั้นก็ได้มาถึงแล้ว ได้เกิดมีครบตามข้อผูกพัน สัญญานี้ก็หมดสิ้นไป ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะเปิดเผยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองที่โรงพยาบาลให้ท่านทราบเพื่อให้ “ครึ่งหนึ่งในชีวิต” สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ก่อนเขียนเรื่องนี้ ข้าพเจ้าไม่ลืมที่จะจตุรปูเทียนบูชาเรลลิกถึงพระพุทธรูปทองคำลึกลับที่ให้ข้อเตือนใจ นี้ถึงหลวงพ่อกี่ให้ความคุ้มครองในการเจ็บป่วยในครั้งนี้ และอีกท่านหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจะลืมเสียมิได้นี้คือ “ท่านลุง” ชายประหลาด ผู้ซึ่งให้ความปรานีได้กรุณาอธิบายให้ความรู้ ในสิ่งต่าง ๆ ที่ได้ไปพบมา ข้าพเจ้าก็มั่งลกรบนิ่งกับพื้นหน้าพระตำราวมจิตใจ

ให้สงบอธิษฐานขออนุญาตจากท่านว่า ขอให้ท่านจงลดบันดาลให้สมองของข้าพเจ้าปลอดโปร่ง
 นึกถึงเรื่อง “ครึ่งหนึ่งในชีวิต” การเขียนครั้งนี้ขอเรียนว่า มิได้มีเจตนาจะเสียดสีสังคมหรือ
 เพื่อนฝูงผู้หนึ่งผู้ใด หรือท่านที่เคารพนับถือเลย เขียนขึ้นตามที่ได้ประสบมาและตามความ
 เป็นไปในอดีต หากท่านผู้ใดได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจจากการอ่านเรื่องนี้แล้ว ข้าพเจ้า
 จำเป็นต้องขออภัยที่มีได้มุ่งหมายจะให้เป็นอย่างนั้น เพียงแต่มุ่งจะชี้ให้เห็นถึงผลความดีและ
 กรรมชั่วครั้งหนึ่งในชีวิตที่ผ่านมาแล้ว และการที่นำเอานามจริงของท่านที่เคารพบางท่านเข้ามา
 เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ โดยมิได้ขออนุญาตจากท่านเจ้าของนามก่อน ก็ต้องขออภัยมาในที่นี้ด้วย
 หวังว่าเมื่อท่านได้อ่าน “ครึ่งหนึ่งในชีวิต” แล้วท่านคงจะกรุณาให้อภัยข้าพเจ้า จะขอเริ่ม
 เรื่องดังต่อไปนี้

เมื่อบ๊ยะเส็ง เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ ข้าพเจ้าตั้งใจจะออกเดินทางจาก
 กรุงเทพฯ ไปภาคเหนือโดยขบวนรถไฟสายกรุงเทพฯ-ปากน้ำโพ และเริ่มพักแรมที่ลพบุรี
 เป็นแห่งแรก ต่อจากนั้นก็พักเป็นระยะๆ ไป จนถึงสถานีปลายทางคือเชียงใหม่แล้วก็จะ
 กลับกรุงเทพฯ โดยขบวนรถด่วนเชียงใหม่-กรุงเทพฯ เมื่อขึ้นขบวนรถไฟสายกรุงเทพฯ-
 ปากน้ำโพ ในวันออกเดินทางข้าพเจ้าก็ได้พบกับคุณหน่อ (คุณวีระ วัฒนสินธุ์) ตีใจที่ได้
 ทราบว่าคุณหน่อจะไปเชียงใหม่และลงพักแรมที่ลพบุรีเช่นเดียวกัน แต่คุณหน่อจะแวะลง
 สถานีบ้านหมี่เพราะมีธุระที่โรงหนังในตลาด ส่วนข้าพเจ้านั้นไม่ได้ตั้งใจแต่เดิม แต่เมื่อตกลง
 จะร่วมเดินทางกันแล้วควรแวะลงเป็นเพื่อนด้วยซึ่งไม่เสียเวลานานนัก เมื่อตกลงกันเรียบร้อย
 แล้ว พอรถหยุดถึงสถานีลพบุรี เราก็หยุดลงพักที่โรงแรมแห่งหนึ่งหลังสถานีรถไฟ เมื่อ
 ตีตต่อเข้าห้องพักกันคนละห้องและเก็บกระเป๋าเดินทางไว้แล้ว เราก็ออกไปเดินเที่ยวที่ตลาดแวะ
 เยี่ยมเยี่ยมร้านค้าที่คุ้นเคยพอสมควรเวลาก็กลับไปยังโรงแรมที่พักเพื่ออาบน้ำและทานอาหาร
 ถ้ำ หลังอาหารเราก็สนทนากันอีกเล็กน้อยแล้วจึงแยกกันเข้าห้องเพื่อพักผ่อนหลับนอนเอาแรง
 รุ่งเช้าจะได้ออกเดินทางโดยรถไฟจากลพบุรีต่อไป ค็นวันนั้นจำได้ว่าเป็นค็นวันเพ็ญวิสาขบูชา
 เป็นวันสำคัญของศาสนาพุทธ ท้องฟ้าแจ่มใสปราศจากเมฆหมอก ดวงจันทร์ทอแสงส่องสว่าง
 นวลเย็นตา แสงจันทร์ส่องเข้าไปในห้องทางหน้าต่างที่เปิดไว้รับลมทำให้ดูนวลสว่างทั่วพื้นห้อง
 เห็นจะเป็นเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้ข้าพเจ้านอนไม่หลับ ต้องลุกขึ้นมายืนฟังหน้าต่างในห้องพัก
 โรงแรมชมจันทร์ สิ่งที่มีมองเห็นเบื้องหน้าคือบริเวณลพบุรียามราตรีท่ามกลางแสงจันทร์ คิดว่า
 คงทำให้สว่างไสวไปทั้งเมืองมองดูสบายใจยิ่งนัก จิตใจของข้าพเจ้าเวลานั้นเปลือยเปลือยและ

เบิกบานใจเป็นที่สุด แสงอันवलกระจ่างของดวงเดือน ทำให้ข้าพเจ้าสามารถมองได้ไกลออกไป เห็นโบราณสถานซึ่งปรักหักพังได้อย่างชัดเจน เห็นเอาไม้เสาจำนวนมากยื่นก้ำจุนส่วนบนมิให้พังลงมา ก่อนจะซ่อมแซม ข้าพเจ้าอดไม่ได้ที่จะนึกกวาดมโนภาพถึงครั้งอดีตโบราณกาล จิตใจก็เลื่อนลอยเข้าไปอยู่ในยุคที่รุ่งเรืองของเมืองลพบุรี สมัยแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ในสมัยนั้นลพบุรีคงเป็นเมืองที่สว่างามเย็นเป็นที่เชิดหน้าชูตาของชาวเมือง และสะกดตาในความงามของผู้พบเห็นเพราะมีทั้งศิลปะวัตถุของขอมและของไทย อีกทั้งของตะวันตก บ้านเมืองคงเป็นระเบียบเรียบร้อยและสวยสะอาด เพราะได้ชาวต่างประเทศมาวางผังเมือง ความเป็นอยู่ของประชาชนคงจะเต็มไปด้วยความสนุกสนาน เพราะมีองค์สมเด็จพระนารายณ์มหาราชปกครองแผ่นดิน และเป็นมิ่งขวัญของชาวเมืองลพบุรี ข้าพเจ้ายิ่งนึกฝันไปก็ยิ่งเพลิดเพลิดจนกระทั่งเดือนเริ่มคล้อยต่ำลงทุกที ยามตึกอากาศก็ยิ่งทวีความเยือกเย็นขึ้นเป็นลำดับ ข้าพเจ้าไม่อยากจะนอนเสียความงามของดวงจันทร์ที่แจ่มกระจ่างราวกับกลางวัน แต่เมื่อคิดได้ว่าเราต้องเดินทางแก่เช้าครู่ จึงจำใจต้องเข้านอนและในไม่ช้าก็หลับไป

ข้าพเจ้ามารู้สึกตัวว่าได้มายืนที่ประตูเมือง ท่ามกลางดวงเดือนอันสุกสกาว มองเห็นปราสาทราชวังอยู่เบื้องหน้างดงามภายใต้แสงจันทร์ จนยากที่จะบรรยายเป็นตัวอักษรได้ ตามทางถนนเรียงรายไปด้วยพันธุ์ไม้ที่ปลูกไว้สองฟากเป็นระเบียบ จะว่าเป็นเมืองลพบุรีก็ไม่มีเค้าว่าจะใช่เลย เพราะสวยงามคนละแบบกว่าที่ข้าพเจ้าเคยนึกกวาดภาพเมืองลพบุรีเอาไว้มาก น่าประหลาดที่ตามถนนจะหาผู้คนหรือสัตว์ไม่ได้เลย คงมีแต่ข้าพเจ้าคนเดียวยืนชมปราสาทราชวังซึ่งอยู่เบื้องหน้าอย่างเพลิดเพลิด ได้ยินเสียงเพลงกล่อมไหริชับกล่อมลอยมาแว่ว ๆ จากปราสาท ช่างไพเราะอย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินได้ฟังที่ไหนมาก่อนเลย ทำให้จิตใจเคลิบเคลิ้มไป มารู้สึกตัวต่อเมื่อมีมือมาจับแขน หันไปดูก็เห็นชายผู้หนึ่งหนุ่มงามผิวเนื้อเป็นสีนากไม่เหมือนสีเนื้อของคนธรรมดา มองดูแปลกตาน่าพิศวง ขณะที่มองดูท่านเพลิดเพลิดอยู่ ข้าพเจ้าก็ได้ยินชายผู้นั้นเอ่ยขึ้นว่า

“มา ไปกับลุงเถิดหลานชาย” แล้วท่านผู้นั้นก็จับมือข้าพเจ้าออกเดิน ข้าพเจ้าเดินตามท่านไปราวกับต้องมนต์สกดพอรู้สึกตัวจึงถามว่า

“ท่านลุงจะพาผมไปไหน” ชายผู้นั้นหันมายิ้มพล้อยมือข้าพเจ้าตอบว่า

“ลุงจะพาไปหาพระ” ข้าพเจ้าเดินตามท่านไปอย่างว่าง่าย เพราะคำว่าไปหาพระ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นมงคลและนำไปสู่ทางแห่งความดี คงจะไม่มีอันตราย พระย่อมนำความร่มเย็น

และเป็นทีที่ฟังทางใจของทุกๆ คนที่อยู่ในร่วมเงาแห่งพุทธศาสนา สังเกตความรู้สึกว่าชายผู้นั้นมีรูปร่าง
ลำต้น สูงใหญ่ยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ยังไม่แก่พอที่ข้าพเจ้าสมควรจะเรียกว่าลุงเลย แต่ท่านเอง
เป็นผู้ทำให้ข้าพเจ้าเรียกลุง ถ้าข้าพเจ้าเรียกคงจะเรียกท่านไม่เกินกว่า พี่ อา หรือนำเป็นแน่
ขณะข้าพเจ้ากำลังนึกเปรียบเทียบอายุของท่านกับข้าพเจ้าอยู่ก็ต้องสะดุ้งเพราะท่าน ได้หันมา
บอกว่า

“อย่ามัวนึกว่าลุงไม่แก่อยู่เลย เสียเวลา ความจริงอายุของลุงมากมายนับไม่ได้ที่
เดียวรีบเดินเข้าเถิด ประเดี๋ยวเดือนจะตก”

ข้าพเจ้ามิได้ พู้อะไร อื่นนอก จากรีบ เดินตาม ท่านไป เบื้อง หน้ามอง เห็นภูเขาต้ง
ตระหง่านอยู่ไกลลิบๆ แต่เราช่างเดินกันอย่างรวดเร็วเสียนี้กระไร เพียงครู่เดียว เราก็กัง
ใหญ่ขึ้น ไร่เบื้องหลัง เราม่านทั้งป่าละเมาะ ทุ่งหญ้าและลำธารแสงจันทร์สว่างมองเห็นทางได้
ชัดเจน และแล้วข้าพเจ้าก็มองเห็นโบสถ์สูงใหญ่และสวยงามอยู่ตรงหน้า ท่ามกลางแสงเดือน
ข้าพเจ้าเดินตามติดท่านลงเข้าไปในโบสถ์ มองเห็นพระพุทธรูปทองคำเหลืองอร่ามทั้งองค์ ยืน
เป็นประธานอยู่กลางโบสถ์ พระหัตถ์เบื้องขวายื่นแบออกมาเบื้องหน้า ข้าพเจ้าเป็นปางห้าม
ญาติ ท่านลงผู้นั้นคลานเข้าไปตรงหน้าพระพุทธรูป แล้วนั่งกราบสามครั้งข้าพเจ้าก็คลานตาม
ไป แล้วก้มลงกราบอยู่ข้างๆ ท่านลง ภายในโบสถ์อันกว้างใหญ่นั้นไม่มีสิ่งที่มีชีวิตเคลื่อนไหว
ได้เลย นอกจากข้าพเจ้าและท่านลง ภายในโบสถ์สว่างไสวไปทั่วบริเวณแต่มองดูจนทั่วไม่เห็น
มีประทีปโคมไฟอยู่เลย พอข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นมองดูพระพักตร์พระพุทธรูปองค์นั้นก็เห็นท่าน
กำลังยิ้ม และทันใดนั้นเองข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากโอษฐ์ของพระองค์ท่าน เป็นเสียง
ที่นุ่มนวลและอ่อนโยน แต่ทรงไว้ซึ่งอำนาจ น้ำเสียงกังวานจับใจว่า

“อันบุคคลใดสร้างกรรมดี ความดีนั้นจะตามสนอง หากสร้างกรรมชั่วความ
ชั่วก็ย่อมสนองเช่นเดียวกัน” พอเสียงพูดนั้นหยุดลงก็มีเสียงเหมือนพระจำนนมากร้องขึ้น
พร้อมกันว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เสียงนั้นดังกังวาน

ข้าพเจ้าตกใจเพราะเสียงดังสะท้อนก้องกังวานกลับมาทั่วโบสถ์ ตั้งเป็นระยะว่า
“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ฯลฯ เป็นละลอกคลื่นและค่อยๆ จางหายไป ข้าพเจ้าตกตะลึง
เพราะไม่เคยเห็นพระพุทธรูปตัวได้ และไม่เคยได้ยินเสียงสะท้อนดังเช่นนี้มาก่อน แม้จะเคย
ได้ยินมาบ้างก็ไม่สะท้อนกังวานนานเช่นนี้ และแล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินอีกเป็นเสียงธรรมดาเหมือน
พระพุทธรูปพูดองค์เดียวว่า

“จงทั้งความชั่ว และสร้างความคิด” ข้าพเจ้ามีความชั่ว ความชั่วอะไรแน่ข้าพเจ้ากำลังจะอัปปากถาม เสียงนั้นก็บอกมาอีกว่า

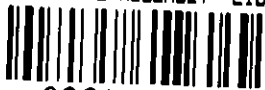
“เอาไปคิดดู เอาไปคิดดู” ข้าพเจ้าหันมาถามท่านลุง เพื่อจะถามท่านว่าข้าพเจ้ามีอะไรที่ชั่วบ้าง แต่ยังไม่ทันจะถามท่านลุงรีบบอกเสียก่อนว่า

“เอาไปคิดดูตามที่ท่านบอก” และครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้พบกับท่าน

“เมื่อข้าพเจ้าล้มตาศั้นขึ้น จนย่ารุ่งแล้ว จึงรู้ว่าตัวเองยังนอนอยู่ที่โรงแรมที่พัก แต่กระนั้นหูก็ยังได้ยินเสียงสะท้อนในโบสถ์อยู่แหว่ ๆ พอได้ยินเสียงข้างห้องดังกุก ๆ กัก ๆ ก็ทราบว่าคุณหนอได้ตื่นขึ้นก่อนแล้ว หลังจากเราได้ขึ้นมาบนรถไฟเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็เล่าเรื่องความฝันให้คุณหนอฟังบางตอน

“จะไปเชื่ออะไรกับความฝัน” คุณหนอบอก

ข้าพเจ้าก็นิ่งมิได้พูดอะไรอีก แต่ในใจนั้นนึกถึงเหตุผลของความฝันครั้งนี้เปรียบเทียบกับแล้วเห็นผิดกว่าความฝันครั้งก่อน ๆ มาก อยากจะพูดว่าข้าพเจ้าเคยฝันทั่ว ๆ ไปนั้นโดยมากเป็นความฝันที่เลื่อนกลาง จับต้นชนปลายไม่ถูกหรือไม่ได้เรื่องได้ราว บางครั้งพอตื่นขึ้นก็ลืมเหตุการณ์ที่ฝันหมด ความรู้สึกเหมือนว่าเวลาฝันเพียงเราเห็นเงาในน้ำไม่ชัดแจ่มแจ่มแจ้ง แต่ความฝันของข้าพเจ้าที่ได้พบท่านลุงนั้นแปลกกว่าธรรมดา เหมือนมองดูเห็นภาพในกระจกเงา แม้จะไม่เท่ากับเวลาตื่น แต่ก็รู้สึกว่าจะแจ่มแจ้งและจำได้อย่างแม่นยำกว่าความฝันธรรมดา อาจกล่าวได้ว่าความฝันเช่นนั้นในชีวิตของข้าพเจ้าที่ผ่านมามีเพียงไม่กี่ครั้ง รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนช่างคิดอยู่สักหน่อย เมื่อนั่งมาในรถมีเวลาว่างก็คิดถึงแต่เสียงสะท้อนที่ก้องกังวานไปทั่วโบสถ์เมื่อตัวเราตะโกนออกไปว่า “ตี” เสียงสะท้อนก็ดังกลับมาว่า “ตี ๆ ๆ ๆ” และดังนานกว่าที่เราพูดเพียงคำเดียว ถ้าเราตะโกนว่า “ชั่ว” เสียงนั้นก็ดังสะท้อนกลับมาว่า “ชั่ว ๆ ๆ ๆ” เช่นเดียวกับเราตะโกนดังเสียงนั้นก็ดังกังวานมาก เราตะโกนค่อยเสียงนั้นก็กังวานน้อย เพียงแต่เสียงก็ยังมีการสะท้อนเช่นนั้น ถ้าหากว่าการกระทำกรรมดีหรือกรรมชั่วคงจะส่งผลสะท้อนดูๆ เดียวกัน จากความประสบการณ์และนึกคิดในครั้งนั้นเอง ข้าพเจ้าจึงได้นำมาเป็นชื่อหนังสือเล่มแรก ที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ซึ่งบรรดาเพื่อนฝูง และท่านที่เคารพนับถือหลายท่านได้ให้ความเห็นว่า เป็นชื่อที่ไม่สมกับเรื่องภายในหนังสือ ควรจะเปลี่ยนชื่อเสียใหม่ เพราะทำให้ผู้ที่ได้เห็นแต่หน้าปกอ่านชื่อเรื่องแล้วไม่ชวนให้อยากอ่าน

เพราะเข้าใจว่าเป็นการสอนให้ทำดี เพราะคนส่วนมากไม่ชอบให้ใครสอน ข้าพเจ้าเคยอธิบายเพียงย่อๆ แต่บัดนี้ท่านย่อมเห็นแล้วว่าข้อนี้ข้าพเจ้าได้มาอย่างไร และหนังสือ "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว" นี้ได้สร้างความพอใจและความสบายใจให้แก่ข้าพเจ้าแล้ว การเดินทางไปภาคเหนือครั้งนั้นเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเป็นทีที่พอใจทุกประการจนกระทั่งกลับกรุงเทพฯ

เมื่อกลับมาถึงกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าก็หาได้ลืมความฝันที่ลพบุรีไม่ พยายามสำรวจตัวเองว่า ข้าพเจ้ากระทำหรือกำลังจะกระทำสิ่งใดที่เรียกว่าความชั่ว แต่ก็นึกไม่ออกแม้ข้าพเจ้าจะไม่ได้ทำบุญสิ่งใดเป็นชั้นเป็นอัน แต่ก็ไม่เคยสร้างบาป เคยแต่ช่วยเหลือเพื่อนฝูงยามเดือดร้อนเท่าที่จะช่วยได้ ทั้งไม่เคยทำให้ใครต้องเดือดร้อนเพราะข้าพเจ้า แม้เพื่อนฝูงบางคนจะทำให้ข้าพเจ้าผิดหวังก็พร้อมที่จะอภัยให้เสมอ ส่วนบาปกรรมอื่น ๆ ก็ยังมองไม่เห็น ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพยายามที่จะไม่ยอมให้ความชั่วร้ายใด ๆ เกิดแก่จิตใจของข้าพเจ้าได้ หลังจากกลับจากภาคเหนือได้ประมาณ ๓ เดือน ก็อร่ามเดือนสิงหาคม มีเพื่อนคนหนึ่งจะย้ายไปต่างจังหวัด โดยคำสั่งทางราชการก่อนจะออกเดินทาง พวกเพื่อน ๆ ก็ได้จัดให้มีการเลี้ยงส่งที่ภักดีอาคาร ห้อยเทียนเหลา (ซึ่งเวลานั้นยังอยู่ที่ตรอกตั้งโต๊ะกัง ภายหลังเพลิงไหม้จึงย้าย) การเลี้ยงกินนี้มีบรรดาเพื่อนฝูงทั้งข้าราชการ พ่อค้าและคหบดีไปร่วมด้วยหลายท่าน มีการดื่มก่อนอาหาร ซึ่งก็เป็นของธรรมดา เพื่อนฝูงต่างกิรินเหล้าผสมโซดาแจกจ่ายกันตามแต่จะชอบหนาหรือบางส่วนผู้ที่ไม่ใช่คอสสุราก็ใช้น้ำหวานหรือโซดาแทนดื่มพอเป็นเพื่อนกันไป สำหรับตัวข้าพเจ้าในเรื่องการดื่มก็ไม่ยอมน้อยหน้าใครเหมือนกัน แต่เผอิญงานเลี้ยงครั้งนี้อยู่ในระหว่างเข้าพรรษา ซึ่งเป็นเวลาที่ข้าพเจ้างดดื่มเป็นเวลา ๓ เดือนตลอดเวลาเข้าพรรษา จึงได้แต่ดื่มโซดาเปล่าๆ แทนและนั่งมองเพื่อน ๆ ซึ่งดื่มกันอย่างสนุกสนาน

ระยะของการดื่ม ทุกคนก็ยังรักษามารยาทตลอดจนการพูดจาที่เรียบร้อย รู้จักผู้ใหญ่ และรู้จักสิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร แต่พอดื่มเข้าไปตึงๆ หน้าที่พลอยซัดตึงไปด้วยเสียงที่พูดดังกว่าเดิม การพูดมากขึ้น ความเกรงอกเกรงใจ และมารยาทที่ได้รับรักษาไว้ในตอนแรกก็ค่อยๆ น้อยลงตามลำดับ จิตใจค่อยๆ ตกอยู่ภายใต้อำนาจของน้ำเมา ความรู้สึกผิดชอบก็ค่อยๆ หดไปผิดจากคนเดิมเป็นคนละคน แสดงความสนุกสนานอย่างสลิ้มสลิ้อครั้งหลังครั้งต้น สติไม่อยู่กับตัว เปรียบเสมือนคนครึ่งบ้าครึ่งตื่นนั่นเอง ข้าพเจ้าเห็นเพื่อนคนหนึ่งเดินตัวไม่ตรง ยังอุทล่ำทึ่ เทียวทำชนแก้วกับคนโน้นคนนี้ให้ยุ่งไปหมด พูดจาเอะอะเสียงดัง บางครั้งอ้อแอ้เสียงลั่นกับปากใครไม่ยอมชนแก้วดื่มด้วยก็เอ็ดตะโร ว่าด้วยถ้อยคำหยาบคายซึ่งตามปกติเวลาไม่เมาเป็นคนที

เรียบร้อยดี สุภาพเป็นคนละคนกันกับเวลาเมา ข้าพเจ้าได้เห็นแล้วหวนกลับมาคิดถึงตัวเอง ก็รู้สึกเกิดความละอายใจ คิดว่าถ้าข้าพเจ้าเมาแล้วก็คงมีท่าทางไม่น้อยไปกว่าเพื่อนคนนี้ หรือ อาจจะยิ่งกว่าด้วยซ้ำ ข้าพเจ้ายิ่งคิดถึงยิ่งอึดอัดไม่สบายใจจึงลุกขึ้นจากโต๊ะ ตั้งใจจะหาที่สงบ ๆ ที่สามารถจะไประบายความอึดอัดนี้ออกเสียบ้าง แต่พอลุกขึ้นเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็มีเพื่อนคนหนึ่ง ท่าทางเมาไม่ใช่น้อย เดินตุ๋นตุ๋นเป่เข้ามาขวางทางไว้แล้วถามว่าจะไปไหน ข้าพเจ้าบอกว่าจะไป ห้องน้ำ แล้วก็เดินไปให้พ้น แต่เพื่อนผู้นั้นไม่ยอม พยายามชวนพูดชวนคุยด้วยเสียงอ้อแอ้ ลิ่นไกล่สน เสียงดังบ้างค่อยบ้าง เพราะฤทธิ์สุราจนแทบฟังไม่รู้เรื่อง เมื่อเห็นข้าพเจ้าทำท่า กระสับกระส่ายด้วยความรำคาญพยายามเดินไปไม่ฟังแกพูด แกก็ใช้มือตะปบออกเสื่อเอาไว้ ยื่นหน้าเข้ามาไถลข้าพเจ้า คำพูดที่แกพูดออกมาผสมกับลมหายใจที่กระปะไปด้วยกลิ่นเหล้าฟุ้งใส่ หน้าข้าพเจ้าจนหายใจแทบไม่ออก แกถามว่า

“ทำไมวันหล่อไม่กินเหล้าวะ?”

ข้าพเจ้าตอบว่า “หยุดดื่มเพราะเข้าพรรษา”

แกพูดอย่างไม่พอใจว่า “ไม่ได้ ไม่ได้ หยุดทำไมกันวะ ลีต้องกิน อ้าวจะผสมให้” พูดแล้วก็ปล่อยมือจากอกเสื่อของข้าพเจ้าหันไปหยิบขวดเหล้าและแก้วจากโต๊ะใกล้ๆ ทำท่าจะผสม ข้าพเจ้าถือโอกาสนั้นรีบหลบออกมาที่เฉลียง เพื่อรับลมเย็นและระบายความอึดอัด ทั้งขอให้ ได้ห่างจากกลิ่นเหล้าควันบุหรี่และเสียงเอะอะของคนเมาสักครู่ อคติคิดถึงตัวเองเวลาเมาไม่ได้ คนอื่นเขาคงรำคาญเช่นกัน ขณะที่กำลังมอมเมาคุยวอยานที่สัญจรไปมาอยู่เบื้องล่าง ก็มีมือมาโอบ หลังข้าพเจ้าไว้ เมื่อหันไปก็เห็นเพื่อนคนหนึ่งซึ่งอยู่ในจำพวกไม่ยอมเมา ปากคาบซิการ์ ยืนยิ้มอยู่ เขาสัพยอกว่า

“เป็นไง คินนี้ไม่เมากับเขาหรือ”

ข้าพเจ้าจึงตอบว่า “งดดื่มเวลาเข้าพรรษา” เขาถามอีกว่า

“มีเหตุผลอะไร เวลาเข้าพรรษาจึงไม่ดื่ม”

ข้าพเจ้าจึงตอบว่า “ก็ไม่มีเหตุผลอะไรมากนัก เพียงแต่อยากจะตรวจสอบดูว่า จิตใจเรายังเข้มแข็งดีหรือว่าตกเป็นทาสน้ำเมาไปแล้ว”

“โอ้การตกเป็นทาสน้ำเมาเป็นอย่างไง?” เขาถามต่อไปอีก

“การตกเป็นทาสน้ำเมานั้น คือ หยุดดื่มไม่ได้ เพียงแต่เห็นขวดเหล้าก็มีความ กระหาย อยากดื่มจนมือไม้สั่นรินเหล้าแทบไม่ทัน อวัยวะต่างๆ ในตัวก็เคลื่อนไหวผิดปกติไป

แต่พอได้ดื่มแล้วอาการที่ผิดปกติเหล่านั้นก็หายไป แต่ถ้าไม่ได้ดื่มก็ทรมานทรมายไม่มีความสุข นี่คืออาการของคนที่ยึดอยู่ภายใต้อำนาจน้ำเมา เหตุผลอีกข้อหนึ่งของผมที่ไม่ดื่มเหล้าเวลาเข้าพรรษา ก็เห็นจะเป็นเหตุผลทางศาสนา ถึงแม้ว่าตามปกติเราจะไม่ใช่คนที่ตื่นแต่เพียงเวลา ๓ เดือน ก็ขอให้มีโอกาสเป็นคนดีกับเขาบ้างโดยละเว้นความชั่ว ประพฤติตามศีล ๕ ข้อ คิดว่าเราควรจะต้องศีล ๕ ในระยะ ๓ เดือน ก็ยังดีกว่าไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากดื่มตลอดปี นอกจากนั้นเข้าพรรษาเป็นหน้าฝน เราส่วนมากก็อยู่ตามตรอกตามซอย ฝนตกถนนก็เลอะเป็นโคลนตม และลื่น (สมัยก่อนนั้นหน้าฝนตามตรอกตามซอยเต็มไปด้วยโคลนตม) ขนาดคนดี ๆ เดินระวัง ๆ ก็ยังเดินลำบาก แล้วคุณลองคิดถึงชีวิตคนเราจะเดินลำบากแค่ไหน ซ้ำถ้าฝนตกเปียกตึก ๆ พื้น ๆ พอตีพอร้ายเลยเป็นปอดบวม อย่างน้อยก็เป็นหวัด” เพื่อนผู้นั้นพอได้ฟังเหตุผลของข้าพเจ้าแล้วก็ยิ้มอย่างพอใจแล้วพูดว่า

“เขาคิน เหตุผลของคุณ” ข้าพเจ้าก็ยิ้ม แต่แล้วก็ต้องสะอึก เมื่อได้ยินเขาพูดต่อไปว่า

“กินนี้ไอพวกขี้เมา นิวแซนตัจฉิบายเลย ผมรู้สึกว่าคุณเป็นคนดีหน่อยที่ไม่เมาด้วย ไม่งั้นคงได้เห็นคุณเอาขันใส่น้ำแข็งครอบหัวเต็นระบำเหมือนคราวก่อนอีก”

ข้าพเจ้าได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ ไม่รู้ว่าจะตอบว่ายังไง นึกสงสัยใจที่ยังมีผู้ต่อสู้เพื่อความระยำเอาไว้ คินนี้ข้าพเจ้าต้องคิดมากกว่า ทำไมหนอเพื่อนคนนี้จึงเรียกเพื่อน ๆ ว่า “ไอพวกขี้เมา นิวแซนตัจฉิบาย” มันเป็นคำที่ออกจะแรงสำหรับเพื่อนฝูงกัน ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่รู้จักกันใช้คำนี้ก็คงรู้สึกขุ่นหน้ากันมาก แล้วข้าพเจ้าก็นึกออกว่า ก่อนที่เขาจะออกมาคุยกับข้าพเจ้านั้น เพื่อนคนหนึ่งซึ่งเมาและเที่ยวทำช่นแก้วกับเขาว่าใครจะดื่มหมดก่อนกัน เพื่อนผู้นั้นเป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท โดยไม่ยอมเมา และไม่ขอสู้ในการดื่มเพราะมันจะเกินในทางชั่ว คนที่ทำช่นแก้วก็ไม่พอใจ ยืนถือแก้วเหล้าแก้ว ๆ กัง ๆ และจะเป็นด้วยเจตนาแกล้งหรือบังเอิญก็ไม่ทราบ เหล้าที่เขาถือได้หกรดทางแกงเพื่อนผู้นั้นไปแถบหนึ่ง เขาจึงหลบมาระบายอารมณ์อันขุ่นมัวข้างนอกเช่นเดียวกับข้าพเจ้า และเมื่อไม่มีใครที่ระบายออกให้ข้าพเจ้าฟัง อยากรู้ก็ตามคำที่เขาว่าพวกขี้เมา เขาก็หมายถึงคนขี้เมาอยู่ในกลุ่มนั้นคือเพื่อน ๆ แต่ข้าพเจ้าก็อดที่จะสะเทือนใจไม่ได้ ถึงแม้ว่าในเวลาที่เขาจะไม่เมา และคำพูดก็ได้หมายถึงข้าพเจ้าไปด้วย แต่ข้าพเจ้าก็เคยเป็นคนขี้เมา คนที่กำลังสนุกสนานด้วยฤทธิ์น้ำเมาคงไม่มีใครทราบว่ามีใครเขาพูดถึงตนว่าอย่างไร คนเราเวลาไม่เมาก็หน้าบื้อเพราะสติอยู่กับตัว รู้จักควบคุมตัว คนที่ยกย่องเรียก

ทำนั่นคุณนี่ แต่พอเมาไรสติอะอะเอ็ดตะโร ก่อความรำคาญแก่คนอื่น เขาก็แอบเรียกรวม เป็นพวกว่า “ไอ้พวกขี้เมา” ยิ่งถ้าไปทำความเดือดร้อนให้เขาไม่พอใจหน่อย ก็ไม่พ้นที่จะ ถูกค่าและตูดถูกลับหลัง ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกว่าสะเทือนใจเพียงใดที่ได้ฟังคำนี้ รู้สึกว่าผู้พูดออกมา นั้นแสดงอาการหมดความเคารพนับถือ และดูเหมือนจะรังเกียจไปในตัวด้วย ข้าพเจ้าเองก็คงจะเคย โดนมาแล้วระหว่างที่เมาและก็คงไม่รู้เรื่องราวว่าใครว่าเราต่ำเราแข่งเราเพราะไม่มีใครบอก เช่นเดียวกับเพื่อนที่เมาในเวลานี้ ข้าพเจ้าก็ไม่บอกเพราะมันจะมากเรื่อง

เมื่อกลับมาถึงบ้านในคืนนั้น ข้าพเจ้านอนไม่หลับนึกถึงท่าทางของคนเมา และ ก็หวนกลับมาคิดถึงตัวเองเวลาที่ข้าพเจ้าเมากลับมาบ้าน มักจะอาเจียนออกมาทั้งๆที่ไม่ได้ทานอาหารเข้าไปมากนักย่อย ร้อนถึงแม่ต้องลุกขึ้นมาต้มน้ำร้อนเซ็ดตัวให้ เพราะข้าพเจ้าเองนั้น ลุกไม่ไหวได้แต่นอนคายนอาหารเก่า ถ้าแม่เอากระโถนมารับไม่ทันก็เลอะเทอะไปหมดทุกที ทำให้แม่ต้องลำบากอดตาหลับขับตานอน ทรมานกายเพราะความเมาของข้าพเจ้า แต่แม่ก็ไม่ว่าอะไร นอกจากเตือนว่าอย่าดื่มให้มากนัก ดื่มแต่พอสมควร ยิ่งคิดก็ยิ่งเห็นโทษของน้ำเมา ข้าพเจ้านอนกระสับกระส่ายอยู่จนดึก เสียงกั้ววานของพระพุทธรูปที่ลพบุรียังติดแน่นอยู่กับ โสตประสาทมีรั้วสน นึกไปนึกมาก็ยังเห็นเด่นชัดขึ้นทุกที อา! ข้าพเจ้านึกได้แล้วความชั่ว ที่ท่านบอกนั้นก็คือน้ำเมานั้นเอง ข้าพเจ้าได้ค้นพบความชั่วในตัวข้าพเจ้าแล้ว ความชั่วที่ผิดศีลข้อ ๕ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อนึกถึงเช่นนั้นข้าพเจ้าตั้งใจเด็ดขาดแล้วว่าเลิกดื่มเหล้า เมื่อคิดได้เช่นนั้นจิตใจก็ค่อยสบายขึ้น อุปมาเหมือนคนที่ตกอยู่ในความมืด เมื่อพบแสงสว่างก็มีแต่ความยินดีและชุ่มชื่นใจ และในไม่ช้าข้าพเจ้าก็หลับอย่างเป็นสุข

ต่อมาในปลายเดือนตุลาคมปีเดียวกัน ซึ่งเลยวันออกพรรษามาแล้ว ข้าพเจ้าได้รับบัตรเชิญในงานขึ้นบ้านใหม่พร้อมกับทำบุญวันเกิดของเพื่อนสนิทคนหนึ่ง และซ้ายังเป็น กอเหล้าด้วย ครั้งแรกข้าพเจ้ายังตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะไปร่วมงานหรือไม่ เพราะได้ตั้งใจแล้วว่า จะเลิกดื่มเหล้าอย่างเด็ดขาด แต่ยังไม่ได้ออกเพื่อนฝูงให้รู้ข้าพเจ้าไม่แน่ใจตนเองว่าจะใจแข็ง ปฏิเสธคำคะยั้นคะยอของเพื่อนได้หรือไม่ ถ้าจะไปงานคราวนี้ เพราะบรรดาพวกเพื่อน ๆ ต่างก็ มั่นหมายไว้ว่า ออกพรรษาแล้วจะดื่มกับข้าพเจ้าให้เต็มที่สักที เวลาข้าพเจ้าเมาเหล้าทุกครั้ง ทุกคราวกลายเป็นคนตลกคะนองไม่ค่อยมีความระอาย ไม่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งในเวลาไม่เมา ทำไม่ได้ จึงเป็นที่พอใจของเพื่อน ๆ ซ้าเมาด้วยกัน ตอนเช้าพรรษาพวกเขาก็พากันบ่นว่าขาดคนดื่ม คือ ข้าพเจ้าไปเสียคนหนึ่งหมดสนุกไปเป็นกอง เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเป็นการลำบากใจ สำหรับที่จะบอกกับเขาเหล่านั้นว่า

“บัดนี้หัวใจเล็กของผมอย่างเด็ดขาดแล้ว” เขาคงจะไม่ยอมฟังเสียงข้าพเจ้าแน่ ยิ่งเวลา
 เมาแล้วยิ่งพูดกันไม่รู้เรื่องจะอธิบายเท่าใดก็คงไม่มีประโยชน์ ข้าพเจ้าจึงคิดว่างานนี้จะไม่ไป
 เพียงแต่จะส่งของขวัญไปให้ แล้วค่อยเขียนจดหมายบอกเหตุผลการตัดสินใจเล็กของผมไปให้เพื่อน
 ทราบภายหลัง แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่ามันจะเป็นการหักโหมจนเกินไป ถ้าอยู่ที่ ๆ ก็หายไปไม่
 ยอมพบหน้าเพื่อนฝูง ซึ่งเสียแรงคบกันมาเป็นปี ๆ เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขรอกอดคอติ่มกันมานับ
 ครั้งไม่ถ้วน เลยคิดว่าควรจะไปดีกว่า และได้บอกกล่าวเพื่อนฝูงที่อยู่พร้อมหน้าเสียเลยทีเดียว
 ให้ทราบว่า ข้าพเจ้าขออำลาออกจากสมาชิกเครื่องทองของเมาแล้วอย่างเด็ดขาด เพราะมัน
 เป็นอบายมุขหรือทางแห่งความชั่วที่ร้ายแรงอย่างหนึ่ง ที่ใครก็ตามอ้างว่าเพื่อนโน้นเพื่อนนี้ก็เป็น
 เพียงเข้าข้างตัวผู้ที่อยากติ่มเท่านั้น คิดดูแล้วเห็นว่าไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ดีใจก็ติ่มเหล่า
 เสียใจก็ติ่มเหล่า ติ่มได้ทุกเวลาและทุกงาน นอกจากจะทำให้เสียทั้งเงิน เสียเวลา และเสีย
 เกียรติ แล้วยังพลอยทำให้ร่างกายทรุดโทรมไปอีกด้วย ในที่สุดข้าพเจ้าก็ตัดสินใจแน่นอนว่าจะ
 จะไป เพื่อจะได้ประกาศความตั้งใจ และเหตุผลไปในตัวด้วย และควรพยายามชี้แจงโทษ
 ของน้ำเมาเพื่อให้เพื่อน ๆ ทราบ

ครั้นถึงกำหนด เมื่อไปถึงบ้านงานก็ได้พบเพื่อนผู้เป็นเจ้าภาพออกมาต้อนรับแขกที่
 ประชุมใหญ่ เมื่อเขาเห็นข้าพเจ้าก็แสดงอาการดีใจ ตรงเข้ามาคบไหล่อย่างสนิทสนมหัวเราะ
 และพูดว่า

“วันนี้ขอให้ติ่มที่น้อยนะออกพรรษาแล้วนี่ โน่นพวกเรายู่ทางเรือนต้นไม้แน่
 วันนี้อาจไฉนพิเศษ”

ข้าพเจ้าได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ หลุดปากออกมาว่า “ไม่.....อ้อไม่.....” เจ้าภาพมอง
 หน้าข้าพเจ้าอย่างสงสัย พอดีมีแขกคนอื่นเดินมา เขาก็ละความสนใจจากข้าพเจ้าหันไปต้อนรับ
 แขกต่อไป เมื่อเข้าไปในสนามก็เห็นแขกอื่น ๆ ทะยอยกันเข้ามาอยู่ก่อนแล้ว เมื่อข้าพเจ้าตรง
 ไปเคารพบิดาของเพื่อนพร้อมของขวัญ ท่านก็ให้ศีลให้พร แล้วข้าพเจ้าเดินออกมาไปร่วมนั่ง
 กับแขกที่ได้รับเชิญ นึกในใจว่าเป็นการถูกต้องที่ตัดสินใจมาในงานนี้ หากว่าจะไม่ติ่มเหล่า
 แต่ไปสนุกกับพวกติ่มเหล่าก็ได้ ไม่เห็นจำเป็นจะต้องพลอยติ่มไปด้วยเช่นเวลาเข้าพรรษายัง
 พลอยสนุกโดยไม่ได้ติ่ม การที่จะออกปากบอกเลิกติ่มทันทีมันก็ค่อนข้างลำบาก และพูดไม่ค่อย
 ออกเพราะยังกระดาก แม้ข้าพเจ้าจะไม่ได้ตกเป็นทาสน้ำเมาก็จริง แต่มันก็เป็นสิ่งที่เคยชอบ
 และข้าพเจ้าก็เป็นคนขี้เกรงใจเพื่อนฝูงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ขณะที่กำลังคิดหาวิธีอยู่นั้น ก็

ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเรียกชื่อข้าพเจ้า เมื่อหันไปก็เห็นเพื่อนรุ่นพี่ซึ่งรู้จักสนิทสนมกันมาก อายุแก่กว่าข้าพเจ้าและเรารู้จักรักใคร่มาแต่เด็ก ๆ ข้าพเจ้านับถือเสมือนพี่ชายแท้ ๆ กำลังกวักมือเรียก พี่คนนี้เป็นคนดีที่น่านับถือมาก อันคนดีนั้นแม้ว่าเราจะไม่รู้จักตัว ไม่เคยคบหาสมาคมด้วย แต่เพียงได้ยินชื่อหรือกิตติศัพท์ความดีของเขา เราก็รู้สึกยกย่องนับถือเป็นทุนอยู่แล้ว ตรงข้ามถ้าเราทราบว่ามีจิตใจชั่วช้าเลวทราม ถึงเราจะไม่รู้จักเพียงแต่ได้ยินชื่อเสียก็รู้สึกเกลียดชังอยากจะออกห่าง ไม่อยากคบหาสมาคมเสียแล้ว ฉะนั้นก็ฉนั้น พี่คนนี้เป็นคนดี อยู่ในศีลธรรม ข้าพเจ้ามีความดีใจที่พบจึงตรงเข้าไปทำความเคารพ คุณพี่ก็ทักว่า

“เป็นไง หมู่นี้มาเหมือนเดิมหรือเปล่า?”

ข้าพเจ้าตอบอย่างอาย ๆ ว่า “หมู่นี้ไม่มาหรือครับ เพราะเข้าพรรษา” คุณพี่ยิ้มอย่างพอใจ เมื่อทราบเหตุผลของข้าพเจ้า

“นี่ก็ออกพรรษาแล้วนี่ เพื่อนฝูงมารวมกันพร้อมหน้าคงสนุกใหญ่ละซีเนะ”

ข้าพเจ้ารีบตอบอย่างภาคภูมิใจว่า “ไม่ละครับคุณพี่ผมตั้งใจแล้วว่าจะไม่ดื่มอีกต่อไป” คุณพี่มองดูหน้าข้าพเจ้าอย่างประหลาดใจ และไม่เชื่อหูตนเองจึงย้อนถามข้าพเจ้าอีกว่า

“ไหน! พูดว่าอย่างไรนะ พูดอีกทีซี”

ข้าพเจ้าอดขำไม่ได้ แต่ก็พูดทวนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้ยินถนัด คุณพี่ก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วจึงว่า

“เลิกดื่มได้ก็วิเศษนะซีน้องชาย ถ้าทำได้อย่างพูดก็ขอแสดงความยินดีด้วย แล้วนี่เพื่อนฝูงเขารู้หรือยัง”

ข้าพเจ้าตอบว่ายังไม่ได้ออกใคร คุณพี่บอกว่า

“ขอให้พี่แสดงความยินดีเป็นคนแรกนะ พี่ก็เคยเห็นมาแล้วว่า เหล้าไม่เคยให้คุณใคร มีแต่โทษ เสียเงินทอง เสียสุขภาพ มิหนำซ้ำใครมาเห็นเข้าเวลาเมาเขาก็หมดความนับถือ เสื่อมศรัทธา เหล้าทำให้ขาดสติยังคิด มีแต่ความประมาทและเป็นบ่อเกิดแห่งการวิวาท การฆาตกรรม เพราะเมาไปแล้วทำได้ทุกอย่างไม่ว่าผิดหรือถูก”

ข้าพเจ้าฟังอย่างสงบ และเห็นจริงเห็นจังด้วยทุกประการ นี่ถ้าหากเป็นเมื่อก่อนที่ข้าพเจ้ายังชอบดื่มอยู่ละก็ข้าพเจ้าคงจะไม่ยอมฟัง และคงจะเถียงว่าไม่จริงเป็นแน่ แต่บัดนี้ข้าพเจ้ากลับชอบคำพูดเช่นนั้น คุณพี่กล่าวต่อไปอย่างขำ ๆ ว่า

“มีสมัยหนึ่งออกจะโบราณสักหน่อย ทางยุโรปเขามีกการแข่งขันเล็กกัน คือ เป็นแกลลอน ๆ ทีเดียว ผลที่สุดก็คือคนชนะที่ ๑ ตายในเวลา ๑๘ ชั่วโมงต่อมา คนที่ชนะที่ ๒ ตายในเวลา ๒๔ ชั่วโมงต่อมา และคนที่ ๓-๕ ก็ตายเป็นลำดับ พี่เคยอ่านพบในหนังสือฝรั่ง แต่จำไม่ได้แน่กว่าเข้าแข่งขันกี่คนและตายไปกี่คนเพราะมันนานมา จำได้แต่ตายกันเป็นลำดับ จนนายแพทย์ไม่สามารถช่วยเหลือได้ จากนั้นก็ไม่ได้ข่าวมีการแข่งขันชนิดนี้ที่ไหนอีก ทั้งในยุโรปและอเมริกา รัฐบาลอเมริกาก็เห็นโทษของการดื่มสุราถึงกับเคยออกกฎหมายห้ามดื่ม อยู่พักหนึ่ง และถือว่าเหล้าเป็นของต้องห้ามไม่ยอมให้เข้าประเทศ ชาวอเมริกันที่เดินทางเข้ามาในเมืองไทยพากันดื่มแต่น้ำหวานและโซดา พวกนี้เขาถือกันเคร่งครัด และซื่อสัตย์ต่อรัฐบาลของเขาและตัวเอง แม้จะออกนอกประเทศแล้วก็ยังไม่ยอมดื่ม”

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งฟังอย่างสนใจ ทันใดนั้นก็มียมือของใครคนหนึ่งมาฉุดข้าพเจ้าให้ลุกขึ้นแล้วพูดว่า

“เฮ้ย! ลีอันงี่ผิดที่เสียแล้ว ที่นั่งของลีอยู่ทางโน้น เจ้าภาพเขาจัดไว้ให้เสร็จแล้ว” ว่าแล้วเพื่อนคนนั้นก็หันไปขอโทษคุณพี่ในการที่เขาเข้ามาขัดจังหวะสนทนา ข้าพเจ้าเห็นคุณพี่ยิ้มเศร้า ๆ พยักหน้าและพูดว่า

“ไม่เป็นไร เชิญตามสบายเถิด”

สายตาของคุณพี่จ้องมายัง ข้าพเจ้าเต็มไป ด้วยความสงสาร เห็นอก เห็นใจ ข้าพเจ้าซึ่งตั้งใจจะกลับตัวเป็นคนดี แต่ก็คงนึกว่าไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจำต้องเดินตามเพื่อนมาด้วยใจคอไม่เป็นปกติ เมื่อมาถึงโต๊ะซึ่งเต็มไปด้วยสุรากับแกลัม มีเพื่อน ๆ นั่งกันอยู่ประมาณสี่ห้าคน ในจำนวนนั้นมีสองสามคนที่ดื่มเข้าไปจนหน้าตึงแล้ว แต่พวกที่เหลือยังดูเฉย ๆ และพูดจากันพอรู้เรื่อง คงจะเพิ่งมาถึงไม่นานนัก ข้าพเจ้าชักวิตกกลัวจะพูดกันไม่รู้เรื่อง จะกลายเป็นข้าพเจ้าเล่นตัวไม่ยอมดื่ม อย่างไม่รู้ตามข้าพเจ้าต้องบอกให้ได้ แม้จะทำใจอยู่บ้างที่เพื่อน ๆ ซึ่งตั้งใจสนุกสนานกันเต็มทีต้องผิดหวัง แจ่มใจพูดออกไปว่า

“วันนี้ขอโทษที่จะไม่ดื่ม เพราะได้ตั้งใจแล้วว่า จะเลิกดื่มอย่างเด็ดขาดขอโทษด้วยนะ” แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงตะโกนขึ้นว่า

“พูดอะไรไว้อี้อีก พูดใหม่อีกทีซิวะ?” ข้าพเจ้าต้องกลืนน้ำลายแล้วจึงพูดทวนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ได้ยินเสียงตะโกนขึ้นว่า

“เฮ้ย นี่มันจะตัดญาติขาดมิตรกันอย่างไม่ยอมคุดหน้ากันเลยนี่ไว้อี้อ หรือว่าลืเกิด

“ไม่ชอบหน้าใครในหมู่พวกเรา” ข้าพเจ้าสั่นศีรษะตอบว่า “เปล่าเลย เพื่อนทุกคนในที่นี้เป็นเพื่อนที่ดีของอ๊ว แต่อ๊วมาคิดได้ว่าการดื่มไม่เคยให้คุณ.....” ข้าพเจ้ายังไม่ทันจะพูดให้จบก็มีเสียงตะโกนจากเพื่อนที่กำลังเมาว่า “เฮ้ย หยัดไว้ย พอดี ไอ้การดื่มเหล้ามันมีมาแต่โบราณแล้ว ทวดอ๊ว ปู่อ๊ว พ่ออ๊ว ท่านก็ดื่มกันมานานแล้วเอาอย่างนี้แหละแล้วกัน ลือลือตามเพื่อน ๆ คุณก็ว่า มีใครเขาอยากให้ลือเล็กดื่มบ้าง เอ้า! พวกเราใครเห็นที่จะให้เพื่อนเราเลิกดื่มเหล้าบ้างวะ?”

เสียงพวก ที่นั่งอยู่จำนวนครึ่ง ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “ไม่ยอม ให้เลิก ไว้ย” เพื่อนคนนั้นพูดต่อไป “เห็นไหมไม่มีใครยอมให้ลือเล็ก ลือจะทิ้งเพื่อนไปได้ยังงั้นวะถ้าลือเล็ก รัฐบาลก็ขาดภาษีรายได้ชิวะ ช่วยอุกหนุนรัฐบาลหน่อยซีไว้ย”

ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไร มันเป็นความผิดของข้าพเจ้าเองที่มาพูดถึงเวลา คือ พูดในขณะที่พวกเพื่อน ๆ กำลังตกอยู่ใต้อำนาจน้ำเมา หันไปคุยเพื่อนอีกสามสี่คนซึ่งยังมีอยู่บ้าง เขาก็ได้แต่แสดงความเห็นอกเห็นใจออกมาทางสายตาเท่านั้น แต่จะมีประโยชน์อะไรในเมื่อไม่ช้าเขาก็จะเมาแล้ว พวกแรกเมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ช่วยกันผสมเหล้ากับโซดา ยื่นส่งให้ข้าพเจ้าถึงปาก ข้าพเจ้าพยายามขอตัว คิดว่าถ้าเผื่อ ไม่มีใครสนใจ เห็นชอบกับความคิดหรือเห็นอกเห็นใจที่จะให้ข้าพเจ้าเลิกดื่มก็คิดว่าจะปลีกตัวออกไปจากโต๊ะเฉย ๆ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่เด็ดขาดไม่ควรทำและมันออกจะรุนแรงเกินไป จนทำให้เพื่อน ๆ โกรธหว้าวอดติดตาม แต่เมื่อหวนคิดที่ว่าเราเคยดื่มด้วยกันมาเป็นปี ๆ ไม่ว่าจะวันเสาร์หรืออาทิตย์มักจะพบพวกเราเสมอที่ ชวนหลี่ บาร์ไก่ขาว สยามไฮเต็ล ความสัมพันธ์ถึงขั้นนี้เป็นการลำบากที่จะยื่นกรานปฏิเสธและทำสิ่งที่กระเทือนใจเพื่อน ควรจะหาทางออกอย่างบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่นดีกว่า แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการหาทางออกนานนัก พอดีเพื่อนคนหนึ่งคงจะเห็นใจข้าพเจ้า จึงพูดขึ้นอย่างเป็นกลาง ๆ ว่า

“นี่ขอให้อ๊วพูดหน่อยนะ แล้วก็ขอให้พูดจบเสียก่อนอย่าเพิ่งขัด อ๊วจะพยายามพูดให้ยุติธรรมที่สุด ฟังนะ ไอ้การที่เพื่อนเราจะเลิกดื่มเหล้ามันก็เป็นความดีอย่างหนึ่งของมัน ถ้าเราจะขัดขวางไม่ยอมให้มันเลิก มันก็จะเป็นการเห็นแก่ตัวจนเกินไป การดื่มเหล้ามันเป็นความซำจริง ๆ เรา รู้ แต่เราก็ชอบ มันอยากเป็นคนดี เราก็ควรจะส่งเสริม ใครอยากเลิกก็เลิกไป ใครอยากดื่มก็ดื่มไปแต่ว่าจู้ ๆ จะมาบอกเลิกกะทันหันอย่างนี้ เพื่อนฝูงก็จะเสียน้ำใจกัน ไหน ๆ ก็จะเลิกดื่มแล้วขอให้ฉลองกันเป็นครั้งสุดท้ายสักวันหนึ่ง พวกเราเห็นเป็นอย่าง

ไร ? แล้วเพื่อนผู้นั้นก็หันมาพูดกับข้าพเจ้าว่า

“ล่ออย่าเพิ่งหนีเพื่อนฝูงไปเร็วนักซิ” แล้วก็หันไปพูดกับเพื่อน ๆ อีกว่า “ที่อ้ว
พูดมานี้ใครเห็นดีด้วยบ้าง ?” ทุกคนในโต๊ะเห็นพ้องต้องกันหมด ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้จะรับ
หรือปฏิเสธดี ถ้าปฏิเสธก็จะเป็นการเล่นตัวเกินไปเพียงครั้งเดียวเท่านั้นคือครั้งนี้ และเป็น
ครั้งสุดท้าย จึงตกลงตามใจเพื่อนฝูงแต่ขอเปลี่ยนเป็นเบียร์แทน เพราะคิดว่าถ้าจะบังคับให้
ให้เมาน้อยกว่าเหล้าหน่อย เพื่อนคนนั้นก็เรียกคนรับใช้เข้ามากระซิบส่งอะไรสองสามคำสักครู่
คนรับใช้ก็เอาเบียร์มาให้ข้าพเจ้าแก้วหนึ่ง เพื่อน ๆ คะยั้นกะยอให้ดื่ม ข้าพเจ้าจึงดื่มพอแก้ว
เบียร์จรรถริมฝีปากขลุ่ยซู้ขึ้นมาทันที เห็นจะเป็นเพราะข้าพเจ้าทำลายความตั้งใจเดิมนั่นเอง
เบียร์แก้วนั้นรู้สึกว่าจะฉุนแรงกว่าธรรมดาจึงซักสงสัย แต่ก็ได้ตามและตั้งใจจะดื่มเพียงแก้ว
เดียวเท่านั้น แต่เพื่อน ๆ ก็ไม่ยอมบอกว่าเป็นวันสุดท้าย ต่อไปก็จะได้ร่วมวงดื่มกันอีก
แล้วต้องเอาให้เต็มทีหน่อย จากนั้นก็ช่วยกันผสมวิสกี้กับโซดามาให้ข้าพเจ้าร้องขอเพียงเบียร์
เพื่อนจึงหัวเราะและบอกว่า แก้วแรกที่ข้าพเจ้าดื่มคือเหล้าผสมเบียร์ เพราะเขากระซิบบอกให้
คนใช้เอาเหล้าเต็มลงไปในเบียร์ มิน่าเล่าข้าพเจ้าจึงสงสัยตั้งแต่ต้นว่ามันผิดกว่าเบียร์ธรรมดา
และยิ่งเมาว่าเหล้าผสมโซดา ข้าพเจ้าเลยตกกระไดพลอยโจนไหน ๆ ก็เสียรู้แล้วเลยฉลอง
เป็นครั้งสุดท้ายเลยดื่มกันใหญ่ ในคืนนั้นข้าพเจ้าเมามากจนครองสติไม่อยู่ เพราะเมื่อออกจาก
บ้านงานแล้ว พวกเพื่อน ๆ ยังจับตัวพาตระเวนตัวรยยนต์ไปตามบ้านเพื่อน พอไปถึงบ้าน
เพื่อนคนหนึ่งจำได้ลง ๆ ว่าเขาเข้าไปปลุกภรรยาให้ลุกขึ้นมาหากับแก้มแล้วก็คืนเหล่าที่เก็บไว้
มาเปิดบาร์ดื่มฉลองข้าพเจ้ากันอย่างสนุกสนาน บางคนก็ปะปะหนึ่กลับบ้านเหลือเราสองสามคน
รวมทั้งข้าพเจ้า เราตะโกนร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน ในกลางคืนก็ไม่เกรงใจใครตาม
ประสาคนเมาขณะนั้นก็มีเสียงเกาะประตูบ้าน แม่น้ำของเพื่อน ไปเปิดประตูก็พบหญิงผู้หนึ่ง
เข้ามาในบ้านหน้าตาดีและขอร้องว่า

“คุณคะ ดิฉันต้องขอโทษด้วยที่เข้ามาขัดความสำคัญของพวกคุณ ขอความกรุณา
เถิดค่ะ บุตรของดิฉันแสบขี้ขลาดไม่ค่อยหลับ ยิ่งได้ยินเสียงเพลงของพวกคุณแก็งสะตั้งผวา
ร้องกวนใหญ่ นี่ก็เกือบตีสามแล้ว โปรดเห็นแก่ดิฉันเถิดค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ”

ภรรยาของเพื่อนซึ่งเป็นเจ้าของบ้านก็รับรองว่าจะกำชับไม่ให้ทำเสียงดังให้เด็กตกใจ
อีก พร้อมทั้งกล่าวคำขอโทษที่ทำเสียงรบกวน ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ว่ากลับบ้านเวลาใด
และกลับมาได้อย่างไร รู้แต่ว่าดื่มเข้าไปมากโดยอาหารเย็นไม่ได้ตักถึงท้องเลย จะมีก็เพียงกับ

แก้มเล็กน้อยเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่เจ้าภาพได้จัดโต๊ะจีนเลี้ยงเป็นงานใหญ่

พออร่ารุ่งค่อยสร้างเมา รู้สึกเป็นไข้เมื่อไปหมกทั้งตัวอ่อนเพลียไม่มีแรงจนแทบกระดิกตัวไม่ไหว ปวดเมื่อไปตามตัวเป็นกำลัง บิดาของข้าพเจ้าจึงไปตามหมอนวดมีชื่อเสียงมาวดให้เช้าวันนั้น เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้ารู้จักการนวด เพราะตามปกติถ้ามีใครมาวดแขนขา ข้าพเจ้ารู้สึกจึกกระจันทนไม่ได้ แต่ขณะนั้นมันเมื่อยมากจนไม่รู้สึกรู้จึกอะไรเลย การนวดไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าดีขึ้น หมอนวดเห็นเช่นนั้นจึงบอกว่า

“ถ้าลุงนวดไม่หายละก็อย่าอนใจ รีบไปหาหมอรักษาเสียโดยเร็ว”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ความอ่อนเพลียที่เป็นอยู่แล้วก็มากขึ้นอีก กำลังก็พลอยถอยลงคืนนั้นข้าพเจ้านอนไม่หลับตลอดคืน รุ่งเช้ามารดาของข้าพเจ้าเห็นอาการทรุดลงจึงไปตามแพทย์แผนโบราณมารักษา ผ่านมาสองสามวันแต่อาการก็ยังทรุดหนักลงอีก มีทั้งอาการหายใจหอบ หัวใจเต้นเร็วจนเห็นได้ชัด ข้ายังหลับไม่ได้เลยตลอดคืนตลอดคืน ถึงกับบ่นสวาทออกมาเป็นเลือดสท ๆ ข้าพเจ้าจึงขอร้องให้เพื่อนที่มาเยี่ยมไปรับนายแพทย์ประวัตติ ๆ ซึ่งขณะนั้นเป็นแพทย์ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลกลาง และเป็นเพื่อนที่ข้าพเจ้านับถือผู้หนึ่ง นายแพทย์ประวัตติ ๆ เมื่อทราบว่าข้าพเจ้าป่วยมากก็รีบมาดูอาการทันที หลังจากตรวจอาการแล้วรีบฉีดยาและให้ยาไว้รับประทาน หมอมีสีหน้าวิตกและแสดงที่ท่าว่าหนักใจมากรีบกลับไปมอบเวรที่โรงพยาบาลในไม่ช้าก็กลับมาอีก เพื่อดูอาการไข้เผื่ออยู่ตลอดคืน ข้าพเจ้าเห็นใจหมอมามากเพราะงานทางโรงพยาบาลก็ล้นมืออยู่แล้ว ยังอุตส่าห์ออกหลับนอนมาเผ้าไข้ตลอดรุ่ง คืนนั้นข้าพเจ้าหอบจนไม่สามารถนอนราบตามธรรมดาได้ ต้องเอาหมอนหนุนหลังให้สูงขึ้น มิฉะนั้นจะรู้สึกแน่นหน้าอกจนหายใจไม่ออก หมอฉีดยาให้หลายเข็มแต่ก็สงบไปได้เป็นพัก ๆ เท่านั้น บัดนี้ข้าพเจ้ารู้สึกคิดว่าอาการหนัก เพราะรู้สึกภายในร่างกายมีเสียงกระเทือนมากและไม่เป็นจังหวะ คล้ายว่าส่วนใดส่วนหนึ่งจะพังออกมา คิดว่าก่อนที่ร่างกายจะแตกดับลงไป ก็ขอทำจิตใจให้เข้มแข็งอยู่ในความสงบ ตัดความกลัว ตัดความกังวล และตัดความห่วงใยเสียทั้งสิ้น คิดว่าความตายเป็นของธรรมดาของสัตว์โลก ความกลัว ความกังวลห่วงใยเป็นทุกข์ที่ทรมาณใจไม่ให้สงบ ความตายนั้นไม่มีใครหนีพ้น แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นยอดบุรุษของโลก ก็ยังต้องเสด็จดับขันธเข้าสู่ปรินิพพาน เราซึ่งเป็นบุคลธรรมดาหรือจะหนีความตายพ้น ผิดกันก็แต่ใครจะตายเร็วตายช้าเท่านั้น แต่ลงท้ายก็ต้องตายด้วยกันทุกคน เมื่อคิดได้เช่นนั้นพยายามทำจิตใจให้สงบ โดยไม่มีความกังวลห่วงใย สังขารที่กำลังทรมาณรอเวลาที่จะถึงที่สุด

ไม่ช้าก็รู้สึกว่ามีจิตใจกับร่างกายได้แยกออกเป็นคนละส่วน แม้สังขารกำลังใช้หนักจะแตกดับ แต่จิตใจนั้นปกติมิได้พลอยป่วยไปด้วย ฉะนั้นความรู้สึกยังคงจำทุกสิ่งทุกอย่างได้ เพราะจิตใจอยู่เหนือความเจ็บป่วย

เช้าวันรุ่งขึ้น หมอลากลับไป เพราะจะต้องไปอยู่เวรที่โรงพยาบาลกลาง ซึ่งเวลานั้นเรือนคนไข้ของโรงพยาบาลยังเป็นเรือนแถวไม้ชั้นเดียว ใต้ถุนนั้นสูงโปร่งปลูกเป็นแถวสี่ด้าน ล้อมรอบสนามหญ้า คนไข้ส่วนมากเป็นพวกอนาถาส่งมาจากต่างจังหวัด ที่เกี่ยวกับถูกยิง แขนง และต้องได้รับการผ่าตัด หมอมีงานมากจนข้าพเจ้าเกรงใจที่จะรบกวนมากกว่านี้ เพื่อนผู้หนึ่งจึงแนะนำว่าควรไปเชิญนายแพทย์ พันตรีหลวงประภิตเวชศักดิ์ (ขณะนี้เป็นพันเอก) โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยเพราะคุณหลวงผู้นี้เป็นอีกท่านหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือ เมื่อเพื่อนคนนั้นไปเชิญท่านมาโดยบอกว่าข้าพเจ้าป่วย ท่านรีบขับรถส่วนตัวของท่านมาทันที เมื่อได้ลงมือตรวจอาการอย่างละเอียดแล้วท่านมีท่าทางตกใจ บอกให้เอาส่งโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด เพราะจำเป็นต้องอยู่ใกล้หมอ ท่านบอกให้ข้าพเจ้านอนอยู่หนึ่ง ๆ อย่าพยายามพลิกตัวหรือกระดุกกระดิก เพื่อนอีกผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วยมีร่างกายล่ำสันแข็งแรง จึงอาสาว่าเขาจะเป็นผู้อุ้มตัวข้าพเจ้าขึ้นรถเอง

คุณหลวงรีบร้องบอกว่า “ไม่ได้ ไม่ได้ ห้ามอุ้ม ห้ามเคลื่อนที่ อันตรายมาก” ท่านบอกว่าท่านจะรีบส่งรถพยาบาลพร้อมด้วยเปลมารับ และให้พนักงานพยาบาลจัดการเอง แล้วท่านก็รีบกลับโรงพยาบาลทันที

เวลานั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าย่างบ้านไกลาหลกกันที่สุด ในการที่ข้าพเจ้าจะต้องไปอยู่โรงพยาบาล เพราะเป็นครั้งแรกที่คนในครอบครัวไปรักษาตัวนอกบ้าน แม่ได้เข้ามาลูบหน้าลูบผมข้าพเจ้าอย่างปลอบโยน แล้วก็แอบหนีไปเซ็ดหน้าตาโดยไม่ต้องทำให้ข้าพเจ้าเห็น ทุกคนในที่นั้นซึ่งได้ทราบข่าวแล้วมีสีหน้าเศร้าไปตาม ๆ กัน บิดาของข้าพเจ้าหลบเข้าไปในห้องและอยู่คนเดียวเงียบ ๆ เพื่อระงับใจ เห็นจะเป็นเพราะว่าข้าพเจ้าเป็นลูกชายคนเดียวของพ่อแม่นี้เอง จึงทำให้ท่านรักและเป็นห่วงมาก และจะต้องห่างจากบ้านไปอยู่โรงพยาบาล

ในไม่ช้ารถพยาบาลก็มาถึง บุรุษพยาบาลได้นำเปลลงจากรถขึ้นไปถึงห้องข้าพเจ้าชั้นบน เขาช่วยกันค่อย ๆ เคลื่อนร่างของข้าพเจ้าจากที่นอนบนเตียงอย่างระมัดระวังลงสู่เปล โดยละมุนละม่อม ตามวิธีการของหมอ แล้วหามข้าพเจ้าลงมาจากบนบ้านขึ้นมาใส่รถ ไม่ช้ารถก็มาถึงโรงพยาบาลติดตามมาด้วยญาติพี่น้อง เมื่อจัดการลงชื่อตามระเบียบแล้ว เขาเอาเปล

ใส่รถเข็น เดินผ่านห้องและตึกต่างๆ จนในที่สุดก็มาหยุดในชั้นบนของตึกวชิราวุธ ด้วยความ
กรุณาของคุณหลวงประภคิต ฯ ท่านได้สั่งเตรียมห้องชั้น ๑ อยู่ชั้นบนของตึกไว้เรียบร้อยแล้ว
ห้องนั้นเป็นห้องใหญ่ มีเตียงคนไข้อยู่เตียงเดียว เมื่อเคลื่อนข้าพเจ้าลงบนเตียงแล้ว นางพยาบาล
ซึ่งคอยที่ท่าอยู่ก่อนจัดแจงฉีดยาและให้น้ำเกลือทันที คุณหลวงยังได้สั่งให้คอยระมัดระวังเอาใจใส่
ให้ข้าพเจ้านอนหนึ่ง ๆ ในตอนบ่ายวันนั้นบรรดาญาติมิตรที่รู้ข่าวต่างพากันไปเยี่ยมมากมาย

นางพยาบาลได้เขียนป้ายติดไว้ว่า “ห้ามผู้เยี่ยมทำเสียงดังรบกวนคนไข้”

ฉะนั้นในห้องนั้นแม้จะมีผู้คนมากหน้าหลายตา แต่ก็เงียบคล้ายไม่มีคนอยู่ เพราะ
ได้แต่นั่งมองดู บางคนซัดน้ำตา เห็นจะเป็นเพราะสงสารข้าพเจ้า

ในวันนั้นเองแม่ได้ให้คนไปบอกนายพลบ ซึ่งบ้านอยู่ในสวน ตำบลวัดตอกไม้
คลองภูมิ (ขณะนี้เป็นนายแพทย์แผนโบราณและยังอยู่ที่เดิม) นายพลบเป็นคนที่ข้าพเจ้าคุ้นเคย
รักใคร่นับถือและเรียกว่าพี่ เมื่อพี่พลบได้ทราบข่าว ก็รีบมาอยู่เฝ้าไข้ด้วยความห่วงใยและเต็มใจ
เป็นอันว่าคืนนั้นข้าพเจ้ามีพี่พลบอยู่ดูแล นอนเป็นเพื่อน ทางโรงพยาบาลได้จัดสำรับอาหาร
สำหรับผู้อยู่เฝ้าไข้ไว้ต่างหากทั้ง ๓ เวลา นอกจากนั้นก็ยังมีเตียงผ้าใบ มุ้ง ผ้าห่ม หมอนให้ด้วย
การป่วยเพียงไม่กี่วัน ทำให้ร่างกายข้าพเจ้าทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็วจนแทบจะเหลือแต่หนัง
หุ้มกระดูก ข้าพเจ้ายังรู้สึกอ่อนเพลียจนแทบจะกระดิกตัวไม่ไหว แม้แต่แมลงวันบินจากกองขยะ
ที่กำลังถมสวมลุมพินมาเกาะที่หน้า ก็ไม่มีแรงจะยกมือขึ้นบีบ พี่พลบต้องคอยช่วยบีบอยู่ใกล้ ๆ
แต่ตลอดเวลาข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าใจเข้มแข็งไม่หวนถอย มีสติ จะอยู่หรือตายก็รู้สึกเฉย ๆ อยู่เสมอ
แม้แต่พยาบาลพูดอะไรกับคนเฝ้าไข้หรือใครพูดกับพี่พลบก็ตาม พี่พลบได้ทราบบ้างว่าวันนั้นได้มีคนไข้อาการหนักมาอีกรายหนึ่ง คือเรืออากาศโท...จับคำพูดพอได้ความว่า
ถูกไฟลวกขณะปฏิบัติการบินอยู่กลางอากาศ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด
ดังมาจากปากตึกด้านตรงข้าม อันเป็นห้องของนายทหารอากาศผู้นี้ แม้ข้าพเจ้าเองจะป่วยอยู่
แต่ก็ยังอดสงสารและเห็นใจไม่ได้ คืนนั้น นอกจากจะมีพี่พลบอยู่เป็นเพื่อนแล้ว ยังมีพยาบาล
สาวคอยฉีดยาและให้ยาเป็นระยะ ๆ นอกจากข้าพเจ้าหลับ ข้าพเจ้าหลับ ๆ ตื่น ๆ พี่พลบคอยเอา
ใจใส่ดูแลตลอดเวลา คืนวันนั้น ข้าพเจ้านอนหลับตานิ่งไปแกก้เอาสำลีมารอที่จมูก และจับ
ชีพจรแล้วว่าชีพจรเต้นอ่อนเต็มที ตกใจรีบไปตามพยาบาล ๆ ก็ไปตามนายแพทย์เวรมา ทั้ง ๆ ที่
ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวไม่เป็นอะไรมาก นายแพทย์เวรเอารายงานประจำวันมาดูแล้ว รีบสั่งให้ฉีดยา
ทันที

รุ่งเช้าคุณหลวงประภิตฯ มาตรวจดูอาการแต่เช้าหลังจากได้ดูรายงานการวัดปรอท จับชีพจรและการถ่ายอะไรแล้วบอกว่า เมื่อคืนที่ผ่านไปไ้ยังสูง ชีพจรอ่อนลงมากอาการไม่ดีขึ้นเลย ท่านมีสีหน้ากังวลและหัวใจไม่เน่ย์ ท่านได้สั่งเพิ่มยาและให้อาหารทางกันเพราะข้าพเจ้านานอะไรไม่ได้เลยนอกจากน้ำ วันนั้นเห็นจะเป็นวันอาทิตย์ตกตอนสายจึงมีผู้มาเยี่ยมทยอยกันเข้ามา มีทั้งแม่และเพื่อนของแม่พร้อมทั้งญาติมิตรสหาย เพื่อนบางคนอยู่ต่างจังหวัดแต่พอทราบว่าข้าพเจ้าป่วยก็รีบมาเยี่ยมทุกคนนั่งอยู่ด้วยอาการสงบไม่มีเสียงสนทนากัน นอกจากจะแอบซุบซิบถามกันค้อยๆ หลังจากที่ได้เห็นป้ายที่พยาบาลติดไว้หน้าห้อง แม้จะมาอยู่โรงพยาบาลแล้ว อาการของข้าพเจ้าก็ยังไม่ดีขึ้น หมอสั่งให้นอนนิ่งๆ ให้อาหารอย่างพุดอย่าออกเสียง กระนั้นข้าพเจ้ายังมองเห็นว่าใบหน้าของทุกคนเศร้า และแสดงความวิตก ข้าพเจ้ามาทราบภายหลังว่า วันนั้นพยาบาลสาวได้แอบเรียกแม่ออกไปนอกห้องแล้วกระซิบว่า

“คนไข้อาการหนักมาก มีหวังน้อย มาบอกให้คุณบ้าทราบล่วงหน้า ถ้าเกิดอะไรขึ้นคุณบ้าจะได้ไม่เสียใจมาก” แล้วพยาบาลนั้นก็รีบจากไป เธอคงไม่อยากเห็นภาพอันน่าสลดในห้อง

แม่ได้กระซิบให้ผู้นั่งอยู่ในห้องทราบทั่วๆ กัน แล้วท่านเองก็นั่งเซ็งหน้าตา มีเพื่อนและญาติหลายคนก็ส่งสารข้าพเจ้าถึงกับหลังน้ำตาออกมา ข้าพเจ้าจำได้แม่นย่า คุณบ้าเล็ก วิสุทธิพงศ์ ได้ลุกขึ้นมากระซิบที่หูข้าพเจ้าด้วยน้ำตาคลอว่า

“นึกถึงพระอรหันต์ไว้บ้างนะพ่อคุณของบ้า นึกถึงบุญกุศลที่เราเคยสร้างสมไว้ละลูกนะ” เสียงของท่านสั้นเครือเพราะสะอื้นอยู่ในอก ข้าพเจ้าพยักหน้ารับนึกในใจว่า พระอรหันต์ไม่เคยนึกมาก่อนเลย เสียงแม่ร้องให้สะอื้นค้อยๆ พอได้ยินเสียงว่า

“โถ! ตั้งแต่เกิดมาเป็นแม่เป็นลูกไม่เคยทำให้พ่อแม่เจ็บช้ำน้ำใจ หรือทำให้พ่อแม่หน้าตาตก เหมือนลูกคนอื่นบางคนเลย ยังไม่ทันไรก็จะมาจากไปแล้ว” พูดแล้วก็ร้องให้สะอื้นสะอื้น ข้าพเจ้าได้ยินคุณบ้านางนรากรอนุรักษ์ (แตงกวาย) กระซิบกับแม่ว่า

“แกคงอายุไม่สั้นอย่างนั้นหรอกนะ แม่บุญทำใจดีๆ ไว้เถิด บางทีบุญกุศลคงช่วยให้หายก็ได้ อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนเลย”

แต่กระแเสเสียงของคุณบ้าก็ป็นสะอื้นไปค้วย ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่า คุณบ้าแตงกวายจับยามคูก่อนจะออกจากบ้าน ยามบอกว่ายังไม่ถึงที่สิ้นอายุ ครั้นมาเห็นสภาพของข้าพเจ้าเหมือนกำลังจะหมดลมอยู่แล้วก็ใจหาย ยามของท่านไม่เคยผิดพลาดมาก่อน ท่านบอกว่า

ถ้ายามของท่านพลาคกราวนี้ท่านจะไม่คู่ต่อไป เพื่อนของแม่ทุกคนรักใคร่เอ็นดูข้าพเจ้าอย่าง ลุกหลานและหวังดีโดยแท้จริง

บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่า มรณภัยกำลังใกล้เข้ามาแต่ใจนั้นสงบอย่างเดิมมิได้เปลี่ยนแปลงหวาดหวั่น ตอนบ่ายมีมิตรสหายมาเยี่ยมมากมาย จนทำให้ห้องอันกว้างขวางนั้นแคบลง ถนัดตาล้นออกมานอกห้อง เพราะทุกคนได้ทราบข่าวว่า ข้าพเจ้าป่วยหนักคิดว่าคงไม่มีทาง รอดแน่ จึงหวังจะมาเห็นหน้าข้าพเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย แม้ในห้องที่มีคนมาเยี่ยมมากมาย ความรู้สึกของข้าพเจ้าว่ามีพระองค์หนึ่งมาเยี่ยม ขณะที่ข้าพเจ้ามองไปทางปลายเตียง เห็นพระครอง ผ้าเหลืองผ่านแวบขึ้นมาทางหัวเตียง แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นองค์ท่านถนัดนัก ข้าพเจ้าจึงถามแม่ว่า

“พระที่วัดไหนท่านมาเยี่ยม ท่านเดินผ่านไปทางหัวเตียง”

ทุกคนที่อยู่ในห้อง ได้ยินข้าพเจ้าถามต่างมองดูตากันเลิกลัก เพราะไม่มีใครเห็น พระที่ไหนมา ไม่มีแม้แต่ใครที่จะใส่เสื้อเหลือง ไม่มีใครตอบคำถามของข้าพเจ้า คงนึกว่า ข้าพเจ้าเพ้อด้วยพิษไข้สูง แต่ข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่า ไม่ได้เพ้อ ไม่ได้ฝัน สติข้าพเจ้ายังดี จิตใจ ก็เป็นปกติ ข้าพเจ้าเห็นพระห่มจีวรเดินผ่านไปทางหัวเตียงจริงๆ นับเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจ และประทับใจข้าพเจ้าอย่างไม่มีวันเลือน เพราะต่อมาภายหลังข้าพเจ้าจึงได้ทราบว่า แม่รู้ว่าการป่วยของข้าพเจ้าคราวนี้หมดทางหาย จึงได้หารูป ๓ ดอกเอาไปจุดทางมุมห้อง ระลึกถึง หลวงพ่อองค์หนึ่งที่อยู่ทางแปะครัว ซึ่งแม่เคยเคารพนับถือมานานแล้ว ว่าท่านศักดิ์สิทธิ์ขอท่าน ช่วยการป่วยไข้ของข้าพเจ้าครั้งนี้ให้หายเป็นปกติ เมื่อหายแล้วก็บนตัวข้าพเจ้าบวชเป็นพระ- ภิกษุสงฆ์ เห็นจะเป็นอำนาจของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าจึงได้เห็นผ้าเหลืองดังที่ข้าพเจ้าได้เรียนมาแล้ว

คำวันนั้น คุณหลุย ตูริเวียร์ เป็นหัวหน้าศึกษาบาลอีกศึกษาหนึ่ง ซึ่งเคยรู้จัก กับข้าพเจ้ามาตั้งแต่เด็กได้ทราบข่าวการป่วยก็มาเยี่ยม และเมื่อมีเวลาว่างก็มาถามข่าวอาการป่วย อยู่เสมอ ข้าพเจ้าอดที่จะชอบคุณน้ำใจอันงามของเธอมิได้ คั้นนั้นข้าพเจ้าทราบว่ามีบุรุษ พยาบาลอยู่เวรเพิ่มขึ้นมามากกว่าปกติ เพราะมีคนไข้อาการหนัก ข้าพเจ้าหลับๆ ตื่นๆ เกือบ ตลอดคืน และแล้วเหตุการณ์แปลกประหลาดก็เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า เวลานั้นประมาณ ๕ นาฬิกา ของวันใหม่ ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าลุกขึ้นนั่งได้ ทั้งๆ ที่ตามปกติแม้แต่ยกมือขึ้นก็ไม่ไหวแขนขา ก็ไม่มีกำลังที่จะยกขึ้นได้ แต่ขณะนั้นข้าพเจ้าลุกขึ้นได้โดยไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไรเลย และมีกำลัง แข็งแรงราวกับว่าไม่เคยเจ็บป่วยมาก่อน ข้าพเจ้าค่อยๆ แหวกมุ้งซึ่งพยาบาลเห็นบไว้ให้อย่าง

เรียบร้อยแล้วเคลื่อนตัวมานั่งห้อยเท้า แต่เท้าไม่ถึงพื้นเพราะเตียงสูงและไขว้เป็นครึ่งนั่งครึ่งนอน ข้าพเจ้าใช้มือยันที่นอนแล้วพุงตัวโตะลงจากเตียง ไฟในห้องยังสว่างไสวเพราะที่พลบเปิดไว้ไม่ยอมปิด จึงเห็นทุกสิ่งทุกอย่างภายในห้องได้อย่างชัดเจน รู้สึกตัวเบาเท้าเพียงแตะพื้นไว้เฉยๆ รวากับตัวเองเป็นลูกโป่งที่เป่าจากฟองสบู่ ข้าพเจ้าค่อยๆ เดินออกไปจากห้องแต่ก่อนจะออกไป ข้าพเจ้าหันมาดูภายในห้องอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมองไปในมุ้งของที่พลบก็เห็นแกลุกชั้นนั่งท่าจ้องไปยังมุ้งที่ข้าพเจ้านอน ครั้นแล้วแกก็เปิดมุ้งลุกขึ้นมาเดินตรงไปเปิดมุ้งเข้าไปดูข้าพเจ้าที่เตียงนอน คงจะเอาสำลีไปรอที่จมูกหรือไม่ก็จับชีพจรตามที่แกเคยทำมาแล้ว ข้าพเจ้านึกขึ้นอยากรจะทำให้ที่พลบประหลาดใจที่แกเปิดมุ้งแล้วไม่พบ ข้าพเจ้าจึงรีบเดินออกจากห้องไปทันที เมื่อออกไปถึงประตูห้อง ข้าพเจ้าจึงพบคนจำนวนมากออกกันอยู่หน้าห้องสังเกตดูรู้สึกว่าเป็นชาติต่างๆ เพราะเครื่องแต่งกายและหน้าตาผิดแปลกและต่างกันไป ทุกคนถือขวดยาอยู่ในมือต่างก็ยื่นขวดยาให้ข้าพเจ้า ทั้งอวดสรรพคุณกันอย่างแข็งแรงแช่ชักรวนให้ดื่ม ข้าพเจ้าก็ยิ้มแสดงความพอใจโดยมิได้แตะต้องของผู้ใดเลย แต่พวกนั้นก็ไมยอมหลีกทางให้ผ่านคกรุมล้อมรอบตัวอยู่เช่นนั้นให้รับขวดยาของผู้ใดผู้หนึ่งก่อน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังคิดหาทางออกว่าจะทำอย่างไรดี เพราะพวกนั้นมาจากช่อง ถ้าไม่ยอมรับขวดยาของใครคนหนึ่งคงไม่ยอมให้ออกไปจากห้องแน่ ก็พอดีเห็นพวกที่ล้อมรอบตัวข้าพเจ้าแยกออกไปคนละทางเหมือนมีคนมาไล่กรูเดียวก็หายไปหมด ข้าพเจ้าจึงเดินออกมาได้โดยไม่มีใครรบกวนแต่แล้วข้าพเจ้าก็เห็นชายสี่คนยืนเรียงอยู่หน้าประตูแทน ชายทั้งสี่นี้รูปร่างลำสันใหญ่กว่าคนธรรมดา ผมหยิกผิวเนื้อเป็นสีทองแดงค่อนข้างคล้ำหุ้มผัวแดงไม่สวมเสื้อ ทั้งสี่นี้หนึ่งเหมือนรูปปั้น ไม่เอาใจใส่ว่าข้าพเจ้าจะเข้าหรือออกอย่างไร ที่ระเบียงก็เปิดไฟไว้พอสว่างมองเห็นพยาบาลสาวเข้าเวรนั่งอยู่ที่โต๊ะกลาง ๒ คน อีกคนเป็นบุรุษพยาบาลกำลังก้มหน้าก้มตาเขียนอะไรอยู่ อีกคนหนึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสืออย่างเพลิดเพลิน จนไม่รู้ว่าข้าพเจ้าได้เดินออกมาจากห้องแล้ว ข้าพเจ้ายังได้ยินเสียงคนใช้ตามห้องร้องครางด้วยความเจ็บป่วยเป็นระยะๆ เสียงคนใช้ละเมอร้องไวยวาย เสียงโอดเสียงจามนานๆ ครั้ง เสียงเด็กที่เจ็บป่วยร้องหาแม่ดังแว่วๆ มาจากตึกอื่น

ข้าพเจ้ากำลังคิดว่าออกจากห้องแล้วจะไปไหนดี แต่เมื่อมองไปริมระเบียงก็ต้องประหลาดใจ ข้าพเจ้าจำได้แม่นย่ำว่าเราเคยพบชายผู้นี้มาแล้วในความฝันที่ลพบุรี ข้าพเจ้าจึงอุทานออกไปด้วยความดีใจ “ท่านลุง” และเมื่อหันไปดูทางหน้าห้องชายสี่คนที่ยืนอยู่ ได้หายไปข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นจนพูดอะไรไม่ถูกที่พบท่านลุงอีกครั้งหนึ่ง ท่านลุงยิ้มอย่างอ่อนโยน

และชี้ทางให้กระโดดไปทางระเบียงแล้วเลยไปทางขวามือ ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ว่า เวลานั้นถนน
 แດวั้นสองข้างทางเต็มไปด้วยกอไผ่เป็นระยะจนสุดถนน การกระโดดลงไปจากระเบียงตึกชั้น
 บนไปชั้นล่างนับว่าสูงพอใช้ แต่คิดว่าคงไม่มีอันตรายเป็นแน่ เพราะรู้สึกว้าตัวเบา เวลากระโดด
 ลงไปคงเหมือนชนนกที่ค่อยๆ ลอยหล่นลงไปโดยไม่ชอกช้ำ และถ้าหากเป็นอันตรายแล้ว
 ท่านลุงคงจะไม่ให้กระโดดแน่ เพราะท่านลุงผู้มีความกรุณาข้าพเจ้าเหมือนลูกหลาน คงไม่ต้อง
 การให้ได้รับอันตราย คิดแล้วก็ป็นขึ้นไปบนราวลูกกรงและกระโดดลงไปทันที แต่...แทนที่
 จะลอยล่องลงมาข้างล่างตามธรรมดา ของสูงย่อมตกลงมาอย่างที่ต่ำคือพื้นดินเบื้องล่าง กลับ
 เหมือนว่ามีลมอะไรมาหอบเอาตัวข้าพเจ้าลอยลือออกมาจากตึก ในท่าตัวตรงศีรษะพุ่งตรงไป
 เบื้องหน้าในลักษณะนอนคว่ำ พุ่งไปคล้ายลูกศรพุ่งออกไปจากแหล่งผ่านอากาศรอบตัวออกไป
 ด้วยความเร็ว สังเกตดูระยะความสูงระหว่างตัวข้าพเจ้ากับพื้นดินก็สูงไม่เกินกว่าระดับยอดไม้
 มากนัก ความรู้สึกบอกตัวเองว่า มีอำนาจลึกลับอะไรสักอย่างหนึ่งมามีอิทธิพลอยู่เหนือตัว
 ข้าพเจ้า เพราะตัวเองไม่สามารถบังคับให้ลอยต่ำหรือทำอะไรตามชอบได้ ข้าพเจ้าได้แต่ก้มมอง
 คุเบื้องล่างเห็นทิวไม้ข้างถนนซึ่งกำลังจะผ่านไป และเงยหน้ามองดูข้างหน้าซึ่งกำลังจะผ่านไป
 ถึงเท่านั้น ส่วนข้างๆ ตัวก็เหลียวไปมาได้พอสมควร มองไปข้างล่างจากสิ่งที่ผ่านไปๆ ปรากฏ
 ว่าบางตอนก็มีหมอกขาวจับอยู่หนาบ้างบางบ้าง สลับด้วยควันดำๆ คล้ายหมอกดำอยู่เป็นระยะๆ
 ไป บรรยากาศรอบตัวไม่สว่าง แต่ก็ไม่มีศพจะเห็นสิ่งที่อยู่เบื้องล่างได้ชัดเจน ต่อจากกลุ่ม
 หมอกไปก็เห็นสองข้างเป็นทางขาวคล้ายหิมะเป็นทางยาวไป ขณะนั้นข้าพเจ้าไม่รู้ว่าตัวเองอยู่
 ที่ไหนและกำลังจะไปไหน เพราะภูมิประเทศไม่เหมือนกับที่ข้าพเจ้าเคยรู้จักเคยพบเห็น เป็น
 ดินที่ออกจะแปลกประหลาด ผ่านมาสักครู่หนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าก้มลงมองเบื้องล่างอีกครั้งหนึ่ง ก็
 เห็นร่างตะกุ่มๆ คล้ายคนเดินกันเป็นแถวยาวเหยียด พวกนั้นบ่ายหน้าไปทางเดียวกับข้าพเจ้า
 การเดินทางของพวกนี้เต็มไปด้วยความอึดโรย คุเชื่องช้าล้มลุกคลุกคลานคล้ายไม่มีกำลังและจะ
 หมดแรง ข้าพเจ้าพยายามเพ่งดูตลอดทางที่ผ่านไป ก็ไม่อาจทราบได้ว่าเป็นสัตว์อะไรเห็นแต่
 ตัวดำจางเป็นตอตะโก คล้ายกับว่าจับเอาคนชุลงไปในบ่อน้ำมันดินแล้วก็ยกขึ้นมาปล่อยให้เดิน
 ไป เห็นแต่ส่วนใหญ่เช่นหัว แขน ขา เป็นต้น ส่วนนิ้วมือ จมูก ปาก ตา ไม่เห็น
 เพราะคำไปหมดไม่รู้ว่าเป้นเพศไหนผู้หรือเมีย มองไปข้างหน้าพวกตัวดำๆ นี้ช่างมากมาย เดิน
 กันเป็นแถวสุดสายตา และรู้สึกว้าตัวเองได้ลอยเร็วขึ้นและสูงขึ้น จนมองไม่เห็นอะไร เมื่อเงย
 หน้าขึ้นก็เห็นภูเขาใหญ่อยู่ตรงหน้าพอดี ไม่มีทางหลีกเลี่ยงแน่แล้ว ตัวเองคล้ายรูปหุ่น ความ

อำนาจวาสนา บางคนก็มีทรัพย์สินมหาศาล เพราะบุญเก่าที่เคยสร้างสมไว้ปางก่อน แต่กลับ
ไม่คิดที่จะสร้างกุศลเพิ่มเติม กลับมีใจหยาบขี้สามานย์ไม่อิ่มในอำนาจวาสนา ไม่จู้จี้ในทรัพย์สิน
สินที่ตนมีอยู่ มีแต่ความโลภไม่มีที่สิ้นสุด อาศัยอำนาจวาสนาและอำนาจเงินตราสร้างแต่ความ
ชั่ว ทำความเดือดร้อนและเจ็บแค้นให้กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันขาดความกตัญญูต่อผู้มีคุณ ทำให้
พ่อแม่ น้ำตาตก ครั้นดวงจิตดับวิญญานก็ไปสู่ทุกภพ เพื่อใช้กรรมชั่วที่ตนสร้างไว้ ผู้สร้าง
กรรมชั่วไม่ว่าจะเป็นไพร่ผู้ดี มหาเศรษฐียากเข็ญใจ ต่างก็ร่วมกันไปใช้กรรมดั่งที่หลานชาย
ได้เห็นมาแล้วทั้งนั้น” ข้าพเจ้าฟังด้วยความสนใจและถามท่านลงไปว่า

แล้วผู้ที่สร้างกรรมดี และสร้างกุศลทำบุญถือศีลโดยบริสุทธิ์ใจ และจิตดับแล้ว

ท่านเหล่านั้นไปอยู่ที่ไหน” ท่านลงยม

“อันผู้สร้างกรรมดีมีจิตใจใฝ่กุศล แม่เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์เขาเหล่านั้นจะมี

ความยากจนกันแค้นเป็นกระยาจกเข็ญใจเพียงใด แต่เป็นผู้ที่มีความสัจซอกตัญญูต่อผู้มี

คุณ อยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมมีจิตใจละเอียดอ่อน เมื่อจิตจวนจะดับก็มีนิมิตทางดีให้รู้ว่า

จะย้ายจากที่ต่ำไปอยู่ที่สูง ซึ่งมีความสุขกว่าโลกมนุษย์นั้นมากมาย เมื่อจิตดับแล้ววิญญาน

นั้นก็ขาวสะอาดละเอียดจนโปร่งใส เราไม่สามารถจะมองเห็นได้นอกจากเจ้าของวิญญาน

จะต้องการปรากฏตนให้เห็นเท่านั้น วิญญานของท่านเหล่านั้นจะลอยทางอากาศเข้าสู่

สุคติภพหรือดินแดนแห่งความสุขเช่นเดียวกัน วิญญานเหล่านั้นทั้งวิญญานของผู้ที่มีอำนาจ

วาสนา ขุนนาง เศรษฐี ยากเข็ญใจ ที่ได้สร้างกรรมดีแล้วยอมไปสู่สุคติ อันเป็น

ดินแดนที่มีแต่สุขไม่มีทุกข์”

ข้าพเจ้าถามต่อไปว่า

“อากาศที่เห็นนั้นทำไมจึงแปลกประหลาด คือ จะมีตึกไม่มีตึก จะสว่างก็ไม่สว่าง

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น หลานเห็นมานานก็ไม่สว่างขึ้นและไม่ดำลง?”

ท่านลงตอบว่า “ที่เรายืนอยู่นี้เป็นภพกลางไม่สว่างและไม่มืด อยู่ตรงกลางระหว่าง

สุคติภพ ซึ่งเป็นภพที่มีแต่แสงสว่างไม่มีความมืด ควรเรียกว่า “ภพขาว” กับทุกภพ ซึ่งมี

แต่ความมืด ไม่มีแสงสว่าง ควรเรียกว่า “ภพดำ” สำหรับภพกลางเป็นที่รวมของวิญญาน

ทั้งดีและชั่ว และทั้งไม่ดีและทั้งไม่ชั่ว เหมือนกับเอาความมืดของกลางคืนมาบวกกับแสงสว่าง

ของกลางวัน หรือเอาярุ่นกับย่ำค่ำมาชนกันจึงไม่เคลื่อนที่ ไม่สว่างและไม่มืดดังที่เห็นเช่นนั้น

ตลอดไปชั่วกัลป์ ความเป็นอยู่ของภพกลางนี้คล้ายคลึงกับโลกมนุษย์ มีวิญญานที่ยังมีความ

โลภ โกรธ หลง ปะปนอยู่ วิญญานเหล่านั้นยังไม่ถึงเวลาที่จะเข้าสู่ทั้งสุคติภพ และทุกภพ

ส่วนมากวิญญาณเหล่านี้จิตดับลงโดยไม่ทันรู้ตัว คือจิตดับอย่างกะทันหันยังไม่ถึงกำหนดจิตดับ เมื่อจิตดับก็ไม่มีแสงดำเข้าหุ้มห่อ หรือโปร่งแสงลอยไปทางอากาศ พวกนี้มีโอกาสกลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีก บางวิญญาณจิตดับอย่างธรรมดา แต่ก็ยังวนเวียนในภพกลางเป็นพันปีก็มี บางวิญญาณก็เกิดแล้วเกิดอีกหลาย ๆ ครั้ง จนกว่าจะถึงเวลาที่ทำชั่วหรือทำความดีมาก พอที่จะนำไปสู่ทุกข์หรือสุคติภพ บางวิญญาณยังท่องเที่ยวไปในภพกลาง เพราะหาโอกาสมาเกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้ แต่บางวิญญาณเมื่อจิตดับก็ไปเกิดใหม่ทันที บางครั้งวิญญาณบางดวงเกิดเพื่อแก้แค้นด้วยจิตที่ผูกเวรจองเวรก่อเวร หลานจงมองดูทางโน้น' พุทธหลวงท่านลงมือให้ข้าพเจ้ามองไปยังเบื้องล่าง ข้าพเจ้ามองตามท่านลงไปก็เห็นวิญญาณแห่งความทุกข์เหล่านั้น ซึ่งก็คือตัวดำ ๆ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อเดินผ่านมา กำลังเดินผ่านหุบเขาเข้าสู่ดินแดนที่ทำมีตท่านลงบอกว่่านั้นคือทางเข้าสู่ทุกฺติภพ ข้าพเจ้าฟังดู เมื่อพวกตัวดำเข้าไปใกล้จะถึงทางเข้าลับเหลี่ยมหุบเขาไปสู่ความมืด ต่างก็พากันกระโดดโลดเต้นโยนตัวขึ้นสูง ยกแขนยกขาขวากันว่า มันเหยียบเข้าไปกลางตมตแดงหรือมคคันไฟ แล้วก็กระโดดเช่นนั้นจนลับหายเข้าไปในช่องเขา เข้าสู่ดินแดนคำมีตน่าสะพึงกลัว พวกที่ตามมาข้างหลังก็แสดงกิริยาเช่นเดียวกันเมื่อถึงระยะที่ต้องเต้น

ข้าพเจ้าจึงหันมาถามท่านลงว่า "เหตุใดพวกนี้ต้องแสดงกิริยาเช่นนั้น เมื่อเข้าไปใกล้หุบเขา"

ท่านลงบอกว่า "วิญญาณเหล่านั้นเมื่อเข้าไปใกล้เขตทุกฺติภพ เป็นดินแดนเชื่อมต่อระหว่างภพกลางกับทุกฺติภพพื้นที่บริเวณนั้นจะร้อนอย่างมนุษย์ธรรมดาไม่สามารถจะทนได้ จะถูกเผาไหม้เป็นผุยผงลงทันที แต่วิญญาณเหล่านั้นล้วนแต่มีจิตหยาบช้า สร้างความชั่วไว้มากมายจึงมีความอดทนเป็นพิเศษ เพื่อรับกรรมบาปกรรมมาใช้หนี้กรรมชั่วที่ตัวได้สร้างไว้ต่อไป จนกว่าจะสิ้นเวรกรรม บริเวณนั้นนอกจากจะร้อนอย่างแรงกล้าที่จะเผาทุกสิ่งเป็นผงไปได้แล้วยังมีกลิ่นเหม็นอย่างร้ายแรง เมื่อมนุษย์ธรรมดาได้กลิ่นแล้ว จะล้มตายนทันที แต่พวกนี้ต้องทนได้เพราะกรรมบาปหนหน้า จากนั้นยังต้องผ่านเชื้อโรคที่ร้ายแรงที่สุดอย่างน่าสะพึงกลัว เมื่อเข้าเขตทุกฺติภพแล้วร่างที่หุ้มห่อไว้ตลอดเดินทางมาค่อย ๆ คลายออกจากสีดำ เหมือนหลุดออกจากจอบจำจางออกไปคงในสภาพเดิม เป็นร่างที่น้ำเฟะไปด้วยน้ำเหลืองต้องรับทุกข์กรรมอย่างแสนสาหัสทนทานไม่รู้จักตาย ภายในภพนี้จะไม่มีความสว่างแม้แต่น้อย นอกจากแสงเพลิงนรกที่ร้อนแรงคอยเผาผลาญตลอดไป จนกว่าจะพ้นกรรมชั่วที่ได้ทำไว้ในโลกมนุษย์

ข้าพเจ้าถามท่านลุนว่า “วิญญาณเหล่านี้บางคนมีความฉลาด ทำความผิดแต่ไม่มีหลักฐานที่โลกมนุษย์จะเอาโทษผิดได้ จึงไม่ได้รับโทษ บางคนถือว่ามิอำนาจแต่ความชั่ว เมื่อชีวิตพวกนี้ดับแล้วสามารถจะหลีกเลี่ยงความผิด ไม่ต้องใช้หน้กรรมบาปเหมือนอยู่บนโลกมนุษย์ได้หรือไม่?”

ท่านลุนหัวเราะแล้วตอบว่า “วิญญาณใดก็ตาม เมื่อได้ทำกรรมชั่วกรรมบาป ซึ่งทางโลกมนุษย์ไม่สามารถจะหาหลักฐานมาลงโทษได้ก็ดี แต่เมื่อจิตดับมาแล้วก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปได้ เพราะที่นี้เป็นสถานที่เที่ยงตรงยุติธรรม ใครสร้างกรรมดีก็ไปทางดี ใครสร้างกรรมชั่วมิได้รับโทษของตนตามความชั่วมากนัก”

ข้าพเจ้าจึงถามต่อไปว่า “จะทราบได้อย่างไรว่า วิญญาณใดสร้างกรรมชั่ว”

ท่านลุนตอบว่า “ผู้ใดที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ ได้สร้างแต่กรรมชั่วด้วยประการใด ๆ ก็ดี กรรมชั่วเหล่านั้นก็จะบันทึกอยู่ในตัวผู้สร้างกรรมนั้นเอง ไม่มีใครคอยจดจำไว้ให้ การบันทึกนี้เป็นบันทึกที่เที่ยงตรง แม้แต่ตัวเองก็ไม่รู้ลืมไปก็มี จำไม่ได้ก็ดี แต่สิ่งที่บันทึกอยู่ในตัวนั้นไม่ลืม เมื่อจวนจะหมดลม การบันทึกก็จะพุ่งออกมาเป็นนิมิตให้เห็นให้รู้ ตัวได้เคยทำความชั่วอะไรที่ฉกรรจ์ไว้บ้าง ผู้สร้างบาปเมื่อรู้สึกตัวว่าได้สร้างกรรมไว้มาก ก็ปรากฏเป็นนิมิตให้เห็นเมื่อตัวเองกำลังใกล้จะตาย ก็เกิดกลัวความชั่วที่ตนได้ทำไว้ รู้ตัวว่าจะต้องไปรับทุกขกรรมานเมื่อจิตดับ ความชั่วที่สร้างไว้ก็เริ่มกลายเป็นสีดำ พันธนาการวิญญาณเอาไว้ตั้งที่หลานให้เห็นมาแล้ว”

ข้าพเจ้าถามท่านลุนต่อไปว่า “อันภพกลางซึ่งมีบรรยากาศที่ไม่สว่างและไม่มืดก็ดี หรือทุกตภพที่มีแต่ความมืด ไม่มีความสว่างก็ดี หรือสุกตภพซึ่งมีแต่ความสว่างไม่มีความมืดก็ดี ทั้งสามภพนี้ตั้งอยู่แห่งใด ห่างจากโลกมนุษย์เพียงไร ขอให้ท่านลุนให้ความสว่างแก่หลานด้วย”

ท่านลุนยิ้มอย่างใจเย็น และอธิบายว่า “อาณาจักรแห่งภพทั้งสามนี้ กว้างใหญ่ไพศาล ไม่มีขอบเขตสิ้นสุดสำหรับภพกลางนั้นซ้อนอยู่กับมนุษย์ ฉะนั้นวิญญาณที่อยู่ในภพนี้จึงมีความรู้สึกคล้ายคลึงกับมนุษย์ ยังมีความโลภ หลง รัก โกรธ อยู่เหมือนเดิม ผิดแต่ไม่มีร่างเป็นตัวคนเหมือนมนุษย์เท่านั้น”

ท่านลุนหันมาถามข้าพเจ้าว่า “หลานยังมีอะไรที่จะถามลุนที่ยังข้องใจสงสัยบ้าง”

ข้าพเจ้าขอบคุณท่านลุนที่ได้กรุณาให้ถาม ข้าพเจ้าจึงถามว่า

“อันมนุษย์เราที่เกิดมาในโลกนี้มีหลายชนิดหลายภาษา และมีศาสนาที่นับถือต่าง

กัน และนอกจากนั้นยังมีชาวป่าชาวเขาที่ยังไม่มีศาสนาอีกมากมาย หลานอยากทราบว่ามันพวกเหล่านั้น เมื่อจิตดับแล้วจะไปสู่แห่งเดียวกันทุกรูปทุกนาม ทุกศาสนา หรือว่าต่างคนต่างอยู่ แยกกันตามศาสนาตามที่ตนนับถือ และคนป่าคนคอยเหล่านั้นจะไปอยู่แห่งใดเมื่อจิตดับไปแล้ว เพราะไม่มีศาสนา ขอให้ท่านลงแจ้งให้หลานทราบด้วย”

ท่านลงจึงตอบว่า “ดูก่อนหลาน อัมมมนุษย์ในโลกนี้มีหลายชาติหลายภาษา ทั้งศาสนาก็แตกต่างกัน หรือชาวป่าชาวเขาที่ไม่มีศาสนาก็ดี ทุกคนเมื่อยังมีชีวิตอยู่นั้น ทุกคนทุกรูปทุกนามย่อมมีอาณาจักรแห่งความฝันของตนเอง ซึ่งไม่มีขอบเขต ความตายหรือจิตดับไปนั้น ก็เป็นความฝันเหมือนกัน แต่เป็นความฝันที่แจ่มแจ้งกว่านอนหลับฝัน และก็ฝึกกันที่ความฝันไม่รู้จักตื่นเป็นความฝันที่ไม่มีสังขารว่างกายที่จะตื่นได้ แต่ความฝันติดต่อกัน เมื่อยังมีลมหายใจอยู่ หากผู้ใดสร้างกรรมดี ผู้นั้นก็มีความสุขชุ่มชื่นเป็นสุข ความฝันก็ย่อมฝันในทางสุข ความดีงาม คือ สุกตมิกพ ไครสร้างกรรมชั่วก็ย่อมทุกข์ ฝันในทางทุกข์ คือ ทุกตมิกพ และก็มีทั้งภพกลาง สุกติ ทุกตมิกพ เหมือนกับทุกชาติทุกภาษา ที่ลุงอธิบายนี้หลานฟังแล้วจะเข้าใจดี ไม่ว่าชาติใดภาษาใดย่อมมีความฝันด้วยกัน เราฝันอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าหลับหรือตื่น ไม่ว่าจะตายหรือไม่ตาย ไม่ว่าจะสังขารหรือไม่มีถ้าหลานพิจารณาแล้วจะเห็นได้”

“บัดนี้ ลุงอยากจะให้หลานเห็นสุกตมิกพ หลานจงหลับตา”

ข้าพเจ้าหลับตาอย่างว่าง่าย พอท่านลงบอกให้ลมตาขุ่น เมื่อข้าพเจ้าลมตาขุ่นอีกครั้งหนึ่ง ก็รู้ได้ว่ามายืนอยู่อกโลกหนึ่งแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในภพนี้สวยสดงดงามไปหมด บรรยากาศที่สว่างไสว ต้นไม้ใบใหญ่ดอกไม้และภูเขาใหญ่สูงตระหง่านเรียงรายออกไปเป็นชั้น ๆ มีสีต่าง ๆ กัน เรายืนอยู่บนหญ้าที่อ่อนนุ่มราวกับเส้นไหมหรือกำมะหยี่ สิ่งที่อยู่จะแปลกกว่าธรรมดาที่คิดไม่ถึง เพราะลำต้นตรงพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าไม่หักงอและไม่มีกิ่งก้านสาขายื่นออกไป มีแต่ใบและดอกซึ่งออกมาเป็นพุ่มกลมบ้างเป็นพุ่มยอดแหลมบ้าง แต่ละต้นมีสีงามอย่างประหลาดผิดแปลกกันไป พอเห็นก็รู้สึกว่าจะจิตใจเกิดมีความสุขอย่างประหลาดความทุกข์วิตกกังวลในเมืองมนุษย์หายไปสิ้น ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นตาตื่นใจ และมีใจเบิกบานอย่างบอกไม่ถูก เห็นจะเป็นเพราะสิ่งแวดล้อมที่สวยงามที่สุดที่เคยพบมาเป็นบัจฉินนำซึ่งความสุขเมื่อรู้สึกตัวหันไปเห็นท่านลงยืนยิ้มอยู่อย่างพอใจ ที่เห็นข้าพเจ้ามีความสุขและตื่นตื่น ข้าพเจ้าจึงถามว่า “ดินแดนแห่งนี้คงจะเป็นสุกตมิกพใช่หรือไม่”

ท่านลุงบอกว่า “นี่เป็นดินแดนแห่งความสุขปราศจากความทุกข์หรือสิ่งเศร้าหมอง
ทั้งหลาย เป็นดินแดนที่มีแต่ความสว่าง ไม่มีความมืดมาแอบแฝงแม้แต่น้อย ฉะนั้นใครที่เข้า
มาสู่ภพนี้ จิตใจก็เป็นสุขมีความสุขปิติยินดีขึ้นมาเองที่ได้พบได้เห็นสิ่งที่สวยงามเหล่านี้ เป็นดิน
แดนของผู้ที่มีจิตใจบริสุทธิ์ ภาพนี้จะไม่มีความมืดแอบแฝงอยู่เลย ไม่ว่าจะตามซอก ตามมุม
ตามถ้ำ แม้จะล้าลึกเพียงไร แสงสว่างก็แผ่เข้าไปทั่วถึงหมด ไม่มีแม้แต่เงามืด แม้แต่ไปไม่
ซ้ออันก้นบนต้น แสงสว่างสาดไปทั่วถึงหมด”

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นแสงสว่างขาวนวลปกคลุมไปทุกหนทุกแห่ง แต่มิใช่ว่าจะมีบ่อ
เกิดของแสง เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือ ดวงดาว หรือดวงไฟก็หาไม่ มันสว่าง
ได้เช่นนี้ด้วยอะไรก็ไม่สามารถทราบได้ แต่ถ้าจะบรรยายถึงความสว่างให้ใกล้ความเป็นจริง
แล้ว ก็เปรียบได้กับเอาแสงของดวงจันทร์ในวันเพ็ญสักร้อย ๑๐๐ ดวง มารวมแสงสว่าง
กระจายออกส่องแสง แผ่ออกไปทุกหนทุกแห่งไม่ว่าตามซอกหรือในที่ลับสว่างทั่วไปหมดจึงดู
นวลเย็นตาไปทั่ว ข้าพเจ้าเข้าไปยังภูเขาค้างคาวที่เห็นอยู่ไกลลิบ ๆ เห็นเป็นสีต่าง ๆ ทอแสงประกาย
ซึ่งเรียงรายเป็นทิวแถว บอกกับท่านลุงว่า “ภูเขาเหล่านี้สวยงามมากเหลือเกิน ไม่เคยเห็นมา
ก่อนเลย ข้าพเจ้าอยากจะไปให้ถึง แต่คงจะต้องเดินไปอีกนานกว่าจะถึงภูเขาค้างคาวที่เห็น”

ท่านลุงยิ้มแล้วพูดว่า “ภูเขางามที่อยู่ลิบ ๆ นั้น ภูเขาลูกแรกที่เห็นเป็นสีเขียวทอ
แสงสวยสดงดงามนั้น ถ้าจะพูดทางโลกมนุษย์แล้วเรียกว่า “ภูเขาเงิน” และภูเขาลูกถัดต่อไป
สูงตระหง่านสีเหลืองทองขมนี้เรียกว่า “ภูเขาทองคำ” ต่อจากนั้นที่เห็นเป็นสีชมพูเป็น
“ภูเขาพลอย” และถัดไปลูกที่ ๔ เห็นเป็นสีขาวใสสะอาดและส่องแสงประกายแวววับเป็นสายรุ้ง
สวยยิ่งกว่าภูเขาอื่น นั่นคือ “ภูเขาเพชร” และยังมีลูกต่อ ๆ ไปมี “ภูเขาทับทิม” สีแดงงดงาม
สดใส โฉม “ภูเขามรกต” สีเขียวเจริญตาแก่ผู้พบเห็น และมีอีกมากมายเรียงรายสวยงาม
ล้วนแต่มีค่าสำหรับมนุษย์ทั้งสิ้น ไม่สามารถจะจดจำให้หมดอีก ดินแดนแห่งนี้กว้างใหญ่ไพ
ศาลมากจนไม่มีขอบเขต ภูเขาที่เห็นมันใหญ่โตมาก เราจึงมองเห็นได้ในระยะไกล แต่ถ้าจะ
เดินอย่างธรรมดาของโลกมนุษย์แล้ว ก็จำต้องใช้เวลาเป็นวัน ๆ กว่าจะถึง แต่เราไปโดยใช้
ทางจิตนึกถึงสถานที่นั้นและในชั่วพริบตาเดียวเราก็จะไปถึงที่แห่งนั้นทันที เมื่อหลานชายอยาก
จะไปภูเขาลูกแรกก็จึงหลับตาแล้วใช้จิตมุ่งไป”

ข้าพเจ้าทำตาม คือ หลับตา รู้สึกแปลกใจมากที่แม้จะไม่เห็นการเคลื่อนไหวภายนอกก็
ดี แต่ตาที่ปิดนั้นก็ยังเห็นแสงสว่างนวลที่ผ่านตามผัสธรรมตา แทนที่จะมืดมองไม่เห็น

แสงสว่าง พอลืมตาาก็เห็นมายืนอยู่ที่เชิงภูเขาเงิน โดยมีท่านลุงยืนยิ้มอยู่ใกล้ ๆ ภูเขาสูงมาจากจนแม้จะแหงนคอตั้งบ่าก็มองไม่เห็นยอด นอกจากนั้นยังสวยงามมากประกอบด้วยแร่เงินที่บริสุทธิ์แท่งก้อนเล็กก้อนใหญ่แทนที่จะเป็นหินกรวดเช่นภูเขาธรรมดา และไม่ใช่แร่เงินที่ต้องไปหลอม มันเป็นเนื้อแท้ของเงินบริสุทธิ์ที่โลกมนุษย์ต้องการ เมื่อมองไปอีกด้านหนึ่ง ก็มองเห็นภูเขาทองคำ ก็เช่นเดียวกันเป็นทองก้อนเล็กก้อนใหญ่เนื้อบริสุทธิ์ ไม่มีสิ่งเจือปน เหลืองอร่ามงดงาม ภูเขาแต่ละลูกสูงใหญ่ไม่แพ้คอยสุเทพที่เคยเห็นมาแล้ว ข้าพเจ้าบอกเป็นเชิงขออนุญาตท่านลุงว่า อยากขึ้นไปยอดภูเขาเพชรแล้วก็หลับตา เมื่อลืมตาขึ้นก็พบว่าตัวเองอยู่บนยอดเขาเพชร ข้าพเจ้าเคยทราบข่าวตามธรรมดาเพชรนั้นอยู่ในหิน ต้องขุดหาแล้วนำมาเจียรระไน จึงจะได้เพชรน้ำหนึ่ง แต่ ณ ที่นี้ บนยอดเขาเพชรซึ่งภูผาอันมหึมานี้ประกอบด้วยหินที่ไม่ต้องกระเทาะจากหิน เป็นก้อนเพชรที่บริสุทธิ์ใสโปร่ง เพียงแต่ตัดออกจากก้อนใหญ่ ๆ เจียรระไนเป็นเหลี่ยมเท่านั้น ส่งประกายแวววับอยู่ตลอดเวลา มีตั้งแต่ก้อนเล็กก้อนใหญ่ ทุกขนาดเคลื่อนกรวดไปทั่วทั้ง ๆ ภูเขา ไม่มีสิ่งอื่นปะปนอยู่เลย แม้ข้าพเจ้าจะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ก็ตาม แต่เข้าใจว่าเป็นเพชรน้ำหนึ่งที่หายากที่สุดในเมืองมนุษย์ นอกจากนั้นยังมีภูเขาที่เป็นหินมีค่าสีต่าง ๆ เช่น สีชมพู สีเขียว และสีน้ำเงิน ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีความรู้จึงไม่ได้สนใจฟัง แต่ท่านลุงอธิบายว่า ทุกอย่างมีค่าที่สุดในเมืองมนุษย์ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าหันไปถามท่านลุงว่า “วิญญาณที่มาอยู่ในภพนี้ตลอดไปแล้วนาน ๆ เข้าไม่เบื่อหรือ เพราะตามนิสัยสันดานของมนุษย์ไม่ชอบอะไรที่ซ้ำ ๆ ซาก ๆ จำเจเมื่อชินแล้วก็เบื่อ”

ท่านลุงหัวเราะชอบใจ แล้วบอกว่า “จิตใจของวิญญาณในภพนี้ไม่เหมือนจิตใจของโลกมนุษย์ ท่านเหล่านั้นได้ชนะแล้วซึ่งโลภะ โทสะ โมหะ แต่ยังไม่นิพพานตามศาสนาพุทธเท่านั้น ฉะนั้น จึงไม่มีการ เจ็บ แก่ ตาย แต่ยังมีจิตเพื่อไปเกิดในโลกมนุษย์เมื่อหมดบุญกุศลที่ได้สร้างมา ก็ไปสร้างบารมีในโลกมนุษย์ต่อไป ณ ที่นี้ไม่มีสร้างบุญ สร้างกุศล ไม่มีคนตกทุกข์ได้ยากที่จะช่วยเหลือ ไม่มีคนที่ถือดยายยากแค้นจะให้สร้างทานบารมี ไม่มีพ่อแม่ที่จะต้องกตัญญูต่อ มันเป็นแค่ที่เสวยสุข ไม่ใช่ที่สร้างบุญบารมีที่สร้างบุญกุศลความดีหรือความชั่วมีอยู่แห่งเดียว คือโลกมนุษย์ การเสวยสุขในภพนี้ไม่มีเบื่อ ไม่มีสิ้นสุดเวลาจะไปไหนเพียงแต่จิตนึกเท่านั้น ก็สามารถไปถึงได้ ไปโน่น หลานจงดู”

ท่านลุงชี้มือไปเบื้องบน ข้าพเจ้าเห็นลูกกลมมีแสงรุ่งเรืองมากลอยอยู่ไกลลิบ ๆ มากมาย “ที่นั่นก็เป็นที่เสวยสุขเหมือนกันทุก ๆ แห่ง มีแต่สีแปลก ๆ ไม่ซ้ำกัน ถ้าจะเทียบระยะ

ทางจากนี้ วิมานแก้วนั้นก็เหมือนดวงดาวที่อยู่ห่างจากโลกมนุษย์ มนุษย์ไม่สามารถจะเดินทางไปดวงดาวได้ แต่วิญญาณแห่งภพนี้ไปถึงได้ชั่วพริบตาเดียว เมื่อไปถึงแล้วก็เห็นวิมานแก้วนั้นอีกมากมายต่อ ๆ ไปไม่มีที่สิ้นสุด ต่อ ๆ กันไปแปลก ๆ ไม่มีในโลกมนุษย์” ข้าพเจ้าถามว่า

“ท่านลุงที่เคารพ เหตุใดคืนแค้นแห่งความสุขนี้จึงไม่มีวิญญาณของผู้ที่มาเสวยสุขแม้แต่วิมานที่อยู่อาศัยซึ่งหลานได้เคยได้ยินได้ฟังมาแต่ครั้งโบราณ”

ท่านลุงผู้ใจดี จึงอธิบายทางใจในความรู้สึกว่า “หลานชายนั้นยังมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ ฉะนั้น ท่านผู้เสวยสุขแล้วสถานที่ซึ่งนรมิตรของท่านจึงไม่แสดงตนให้เห็น แต่เท่าที่หลานได้เห็นมาแล้วก็พอที่จะนำไปคิดได้ว่าผู้ที่ประกอบกรรมดีและผู้ประกอบกรรมชั่ว ได้รับผลตอบแทนอย่างไร ต่างกันอย่างไร อ้อ! เวลาที่หลานได้มาชมภพทั้งสาม ก็จะสิ้นสุดลงแล้ว แต่ลุงอยากจะให้หลานสัญญากับลุงว่าจะไม่นำเรื่องราวที่หลานได้พบเห็นนี้ไปเล่าให้ใครฟัง จนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร เพราะเวลานี้อายุของหลานยังน้อยเกินไปที่จะไปเปิดเผยเรื่องราวเหล่านี้”

ข้าพเจ้าจึงตอบว่า “หลานยินดีจะสัญญาให้ท่านลุงทุกอย่าง ท่านลุงมีพระคุณกับหลาน ได้กรุณาพาหลานมาพบสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ ซึ่งมีคนน้อยนักที่จะได้ประสบกับเรื่องเช่นนี้ จนกว่าจะถึงเวลาที่ท่านลุงอนุญาต”

ท่านลุงยิ้มอย่างใจดีแล้วว่า “ถ้าหลานคิดได้เช่นนี้มันก็เป็นมงคลแก่ตัวเอง เรื่องนี้จะเปิดเผยได้ต่อเมื่อบุตรของหลานมีบุตรตั้งสามคนขึ้นไป จะเป็นหญิงหรือชายก็ได้ ลุงคิดว่าเมื่อถึงเวลานั้น หลานคงจะจำเรื่องราวเหล่านี้ได้ดี”

ข้าพเจ้าตกลงรับปากสัญญาทันที

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ไปประสมมาแล้ว ผู้สร้างกรรมชั่ว ผู้มีใจบาปหยาบช้าเหล่านั้น วิญญาณจะไปสู่ “ภพมืด” ไม่มีแสงสว่างใด ๆ จะสามารถส่องเข้าไปถึงได้ ฉะนั้น จึงมีแต่ความมืดที่นำสะพึงกลัว ความดำมืดคือเครื่องหมายแห่งกรรมชั่วที่ผู้มีใจบาปได้เข้าสู่กรรม “ภพสว่าง” ซึ่ง ณ ที่แห่งนั้นเต็มไปด้วยแสงสว่างสดใส แสงสีขาวสว่างเป็นเครื่องหมายของผู้บริสุทธิ์ ปราศจากมลทิน เต็มไปด้วยจิตกุศลละเอียดอ่อน ฉะนั้น วิญญาณจึงขาวใสบริสุทธิ์ ส่วนภพกลางซึ่งมีความสัมพันธ์กับโลกมนุษย์ ทั้งวิญญาณดีและชั่วมีความเป็นอยู่ก็คล้ายกับโลกเรา นอกจากจะไม่มีเลือดเนื้อเป็นตัวเป็นตนเท่านั้น ทุก ๆ สิ่งซึ่งได้พบได้เข้ามาบันทึกอยู่ใน

จิตใจของข้าพเจ้าเป็นความทรงจำที่ไม่มีวันลบเลือน

ท่านลุงเตือนข้าพเจ้าว่า “ถึงเวลาแล้วที่หลานจะต้องกลับไปยังโลกมนุษย์ สำหรับเรื่องสัญญา อย่าลืม และลุงขบใจหลานมากที่ให้คำสัญญากับลุงเอาไว้ และหลับตาเสีย”

ข้าพเจ้าหลับตาอย่างว่าง่าย แต่ก็มีความอาลัยท่านลุงอยู่ไม่น้อย และพอหลับตาความรู้สึกก็หมดลงเหมือนหลับ ข้าพเจ้าได้หมดสติไปนานเท่าใดไม่ทราบ มารู้สึกตัวล้มตาค้นออกที่ กพบตัวเองกำลังนอนอยู่บนเตียงในห้องเดิมที่โรงพยาบาลนั่นเอง ภายในห้องไม่มีใคร พี่พลก็ไม่ได้อยู่ในห้องนั้น ไม่ทราบว่าไปไหน สักครู่พยาบาลสาวผู้หนึ่งเข้ามาทำความสะอาด ข้าพเจ้ารู้สึกคอแห้งอยากดื่มน้ำโซดาใจจะขาด จึงพยายามรวบรวมกำลังเรียกพยาบาลและบอกกับเธอว่า “ผมอยากดื่มน้ำโซดา”

พยาบาลผู้นั้นเป็นผู้มีจิตใจงดงามน่าสรรเสริญ ข้าพเจ้าอกที่จะขอบคุณเธอเสียมิได้ เธอรับปากข้าพเจ้าทันที และบอกให้ข้าพเจ้ารอสักครู่ แล้วเธอก็ออกจากห้องไป ข้าพเจ้ามาทราบภายหลังว่าโรงพยาบาลไม่มีโซดา เธอคงจะต้องออกไปซื้อเอง หรือไม่ก็วานคนอื่นออกไปซื้อนอกโรงพยาบาล โดยเธอเป็นผู้ออกทุนทรัพย์เอง แม้ว่าน้ำโซดาจะเป็นของมีค่าเพียงเล็กน้อยก็จริง แต่เวลานั้นสำหรับข้าพเจ้ามีค่ายิ่งกว่าทองคำและเพชร เพราะมันอยากจนบอกไม่ถูก เธอได้แสดงให้เห็นถึงน้ำใจอันเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจผู้บ่่วย สำหรับข้าพเจ้าเวลานั้น น้ำโซดาเหมือนน้ำทิพย์เมื่อเธอนำมาให้ ข้าพเจ้าดื่มเข้าไปแล้ว รู้สึกว่าสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้น ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็หลับไป

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ก็เห็นแม่และญาติ ๆ พร้อมทั้งพี่พลมานั่งอยู่แล้ว ข้าพเจ้ามองดูก็รู้ว่าทุกคนผ่านการร้องไห้มาแล้ว แต่พอเห็นข้าพเจ้าลืมตาขึ้นดู ก็ดีอกดีใจยิ้มได้ ข้าพเจ้าทราบภายหลังอีกว่า ตอนที่ ๕ วันนั้น พี่พลได้ย่องเข้าไปดูข้าพเจ้าที่เตียงได้จับชีพจรดู ปรากฏว่าชีพจรหยุด! เขาสำลิมารอที่จมูกก็ไม่มีลมหายใจ! พี่พลตกใจมากแทนที่จะไปบอกพยาบาลหรือนายแพทย์แก่กลับรีบตะลีตะถานออกไปจากโรงพยาบาล ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ใส่เสื้อชั้นในฉวยได้ผ้าขาวม้าผืนเดียว ตรงไปยังที่บ้านเพื่อบอกพ่อแม่และญาติ ๆ ทันทึ่ แกทำอะไรไม่ถูกเลยด้วยความตกใจ นอกจากบอกว่าข้าพเจ้าหมดลมเสียแล้ว

พ่อแม่เมื่อทราบข่าวก็เศร้าโศกมาก เมื่อข่าวข้าพเจ้าตายแล้ว ครั้นมาถึงโรงพยาบาล เมื่อเห็นข้าพเจ้ายังไม่ตายก็ดีใจ จากนั้นข้าพเจ้าก็หายวันหายคืน อาการดีขึ้นเป็นลำดับ ร่างกายซึ่งเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกก็ค่อย ๆ มีเนื้อมีหนังขึ้น มีกำลังขึ้นเพราะอาหารค่อย ๆ ทาน

ได้ ต่อมาข้าพเจ้าก็เริ่มหัดเดินเหมือนเด็ก ๆ เกาะข้างเตียงค่อย ๆ ก้าวเดินทีละก้าว ๆ เป็นเวลานานกว่าจะแข็งแรงเหมือนเดิม เมื่อเดินได้คล่องแล้วก็อยากกลับบ้านเพราะข้าพเจ้าต้องมานอนแรมเดือน คุณหลวงประภิตเวชศักดิ์ก็กำหนดวันกลับบ้านได้ วันนั้นข้าพเจ้าได้ให้ช่างมาตัดผมที่โรงพยาบาล เพราะมันยาวจนเกือบจะเป็นผมบ๊อบในสมัยนั้น คุณหลวงประภิตฯ ได้เข้ามาเยี่ยมและบอกว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนโชคดีมากที่หายจากโรคเช่นนี้ได้โดยเร็วร้อย เพราะความจริงมีโอกาสหายเพียงหนึ่งในร้อยเท่านั้น และเป็นคนที่สองที่รอดได้เมื่ออาการอยู่ในขั้นนี้แล้ว คนแรกที่ท่านรักษาเป็นนายทหารม้า คนที่สองคือข้าพเจ้า เมื่อแรกที่ท่านเห็นข้าพเจ้าป่วยที่บ้านและให้รับส่งโรงพยาบาล ก็นึกว่าหมดหวังแล้ว ข้อสำคัญอย่างหนึ่งคือเป็นด้วยกำลังใจเข้มแข็งดีมาก ซึ่งเป็นการช่วยรักษาได้ดี” ข้าพเจ้าอยากจะพูดว่า ความเอาใจใส่ดูแลอย่างดีที่สุดและความสามารถของคุณหลวง ฯ เป็นสิ่งสำคัญอันหนึ่งที่ได้ช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ชมโลกอีกครั้งหนึ่ง พระคุณครั้งนี้ข้าพเจ้าจะไม่วันลืมเลย ภายหลังข้าพเจ้าได้ระลึกถึงพยาบาลผู้มีใจกรุณาให้น้ำโซดาข้าพเจ้าดื่มเมื่อยามกระหายทันที ตามหากก็ไม่มีใครทราบเพราะเปลี่ยนเวรกันบ่อย ข้าพเจ้าก็ได้นึกถึงพระคุณไม่รู้ลืม

เมื่อหายเป็นปกติแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้บวชเป็นพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนาตามที่แม่ได้บนเอาไว้ โดยมีท่านเจ้าคุณ ฯ เจ้าอาวาสวัดมหาพฤฒาราม (ท่านได้มรณภาพไปแล้ว) เป็นอุปัชฌายาจารย์ พระครูถวิลวิสิทธิ์ เจ้าอาวาสวัดดอน เป็นพระกรรมวาจาจารย์ เจ้าอาวาสวัดสุทธิวาราม (อธิการ แส) เป็นพระอนุสาวนาจารย์ (ท่านได้มรณภาพไปแล้ว) ข้าพเจ้าอุปสมบท ณ พัทธสีมา วัดดอน เมื่อได้ครองเพศสมณะแล้ว ก็ได้แผ่ส่วนกุศลให้แก่ท่านที่ได้ช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ในร่มผ้ากาสาวพัสตร์เพียง ๗ วันก็ลาสิกขาออกดำเนินชีวิตฆราวาสต่อไป และยังระลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาครั้งหนึ่งในชีวิตอย่างไม่รู้ลืม ครั้นจะเล่าสู่กันฟังก็ยังไม่ถึงเวลา

ครั้นเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๔ นี้เอง ข้าพเจ้าก็ได้ทราบทางโทรศัพท์ว่า ลูกสาวได้คลอดบุตรออกมาเป็นชายที่โรงพยาบาลจุฬาฯ เวลา ๐๗.๐๗ น. ข้าพเจ้ายินดีเพราะหลานชายคนนี้เป็นหลานคนที่สามของข้าพเจ้า แม้จะไม่คลอดในบุตรคนเดียวก็น่าดี ฉะนั้น คำมั่นสัญญาที่ข้าพเจ้าได้สัญญาไว้กับท่านลุงก็เป็นอันถูกต้องและสิ้นสุดลง ข้าพเจ้าจึงได้เขียนเรื่องนี้โดยได้จุกุรูปเทียนบูชา และบอกเล่าขออนุญาตท่านอีกครั้งหนึ่งเป็นการเคารพ ข้าพเจ้ามิได้มีความประสงค์ที่จะให้ท่านเชื่ออย่างมงายในเรื่องผีที่หาเหตุผลไม่ได้ แต่เหตุ

การณ์นี้ได้เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเอง แต่ท่านผู้ใดอ่านแล้วเห็นเป็นเรื่องตลกขบขันไม่น่าเชื่อถือก็ขอให้ผ่านไปและคิดว่าเป็นเพียงนิทานที่เล่า โดยที่เพื่อนไป ตามอำนาจพิชิตสูงในเวลาสลบไปเท่านั้นเอง

เพียงเท่านั้นก็เป็นทีพอใจและยินดีของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ายังเชื่อเสมอว่า คงจะมีบางท่านที่ได้ประสบเหตุการณ์คล้ายคลึงกับที่ข้าพเจ้าได้พบมาแล้ว แต่ท่านเหล่านั้นคงไม่กล้าเขียนหรือเล่าให้ใครฟัง เพราะสมัยนี้เป็นสมัยวิทยาศาสตร์ เกรงว่าจะไม่มีใครเชื่อ หรือไม่กี่โดนหัวเราะเยาะเป็นแน่

หากเรื่องนี้มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ในทางกุศลแล้ว ข้าพเจ้าขอแผ่ส่วนบุญให้ท่านเจ้ากรรมนายเวร และท่านที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ตลอดจนสัตว์โลกที่ต้องทนทุกข์ทรมาน และที่รับกรรมอยู่ในทุกคภพให้ทั่วถึงกันด้วย.

ผู้ใดรู้จักค่าของชีวิต

ชีวิตย่อมมีค่า

ผู้ใดไม่รู้จักค่าของชีวิต

ชีวิตย่อมไร้ค่า

เรื่องของการกรรม

ครั้งเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในวัยเด็กได้ยิน ได้ฟังผู้ใหญ่พูดกันเสมอถึงคำว่า “กรรม” เช่น สมัยก่อนเมื่อทราบว่าเป็นโรคไข้ในท้องหรือวัณโรค ผู้ใหญ่มักจะพูดว่า “กรรมของเขา” หรือพวกลูกหลานไปติดฝิ่นหรือยาเสพติดก็เช่นกัณษาจนเสียผู้เสียคนผู้ใหญ่ก็มักจะพูดว่า “กรรมของมัน” ถ้ามีลูกหลานไปทำผิดก็มีผู้มาบอกญาติผู้ใหญ่ก็จะโวยวายโทษว่า “กรรมแล้ว ๆ ๆ” และได้ยินเรื่องกรรมเสมอตลอดมาจากจนชินหู

ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักคำว่า “กรรม” เป็นเรื่องที่ชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ เมื่อพูดถึงคำว่า “กรรม” คนส่วนมากมักจะเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีเป็นเสนียดจัญไร เป็นของชั่วซ้ำมีแต่ให้โทษไม่มีอะไรให้คุณ คิดว่าทั้งในอดีตและปัจจุบันนี้ไม่มีใครที่เข้าใจว่าชั่วร้ายยังมีไม่น้อย เพราะมีอะไรไม่ดีซึ่งกันก็จะโทษกรรม แต่เมื่อข้าพเจ้าได้รู้ ได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง และได้พิจารณาหาเหตุผลมีความรู้สึกคำว่า “กรรม” นั้นเป็นคำกลาง ๆ เพราะหมายถึงกระทำหรือทำ ไม่ใช่เป็นคำชั่วร้ายอย่างที่เข้าใจ นอกจากจะมีคำนำหน้าหรือพ่วงหลัง เช่นผู้สร้างกรรมที่มีจิตใจเมตตาปรานีทำบุญให้ทานปฏิบัติตนอยู่ในศีล ๕ ก็เรียกว่า “กุศลกรรม” หมายถึงผู้สร้างกรรมดีเป็นบารมี หากผู้สร้างกรรมชั่วเช่นฆ่าสัตว์ฆ่ามนุษย์หรือฆ่าตัวเองก็ดี หรือเป็นโจรผู้ร้ายลักขโมยหรือชอบเป็นชู้กับเมียของผู้อื่นที่เจ้าของหวงเจ้าของรัก หรือพูดจาใส่ร้ายตบตบในเรื่องไม่เป็นความจริง ให้คนแตกสามัคคีก็เกิดเสียหาย หรือเมาสุราอาละวาดก่อวินาศกรรมให้สังคมเดือดร้อน สิ่งเหล่านี้ผลในศีลห้าข้อเป็นการผิดศีลธรรมก็เรียกว่า “อกุศลกรรม” ฉะนั้นเราได้พิจารณาคำว่ากรรมก็หมายถึงเพียงการกระทำหรือทำ หากเราทำความดีก็เรียกว่า “กรรมดี” หากเราทำความชั่วก็เรียกว่า “กรรมชั่ว” เพียงตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า คำว่ากรรมนั้นมีความหมายว่าทำหรือกระทำเป็นคำกลางเมื่อผสมกับความดีหรือความชั่วได้ทั้งสองอย่าง ไม่ได้หมายถึงความชั่วดังที่ข้าพเจ้าเคยนึกคิดแต่เดิม

เมื่อได้คิดพิจารณาให้ซึ่งลงไปอีก ก็คิดว่าคำว่ากรรมนั้นจะมาใช้แทนคำว่า “ทำ” หรือ “กระทำ” ก็ไม่ได้เพราะคำว่ากรรมนั้นเป็นการกระทำที่หนักคล้ายกับว่ากรรมนี้เป็นคำที่ผู้ใดได้สร้างกรรมดีหรือกรรมชั่วขึ้นแล้ว ผลก็จะตามมาสนองไม่ช้าก็เร็วไม่มีใครหนีพ้น

ฉะนั้นกรรมนี้จึงใช้แต่บางกรณีเท่านั้น เป็นความรู้สึกในเรื่องกรรมเช่นนี้จะผิดหรือถูกนั้น ข้าพเจ้าขอภัยด้วยหากว่าไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านผู้ใด ในเรื่องกรรมดีกรรมชั่วข้าพเจ้าได้ประสบด้วยตนเองมาแล้วและประสบกับผู้อื่นที่เชื่อถือได้ทั้งได้เคยเขียน และยังไม่เคยเขียน ข้าพเจ้าจึงขอรวมทั้งกรรมดีและกรรมชั่วไว้ในที่นี้เพื่อท่านจะได้ ใช้ปัญญาพิจารณาคุณเรื่องที่เกิดขึ้นในยุคนั้นแล้ว

บ่ายวันหนึ่ง ข้าพเจ้านั่งเขียนหนังสือเพลินอยู่ในที่ทำงานบังเอิญยังไม่กลับบ้านตามปกติข้าพเจ้ากลับบ้านตอนบ่าย เมื่อเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นท่านผู้หนึ่งเดินเข้ามาในที่ทำงาน และเดินตรงมาหาข้าพเจ้า เมื่อเห็นหน้ากลับคล้ายคลึงคลาว่าเคยรู้จักมาก่อน

เมื่อข้าพเจ้าได้เชิญให้นั่งเรียบร้อย ท่านผู้นั้นเห็นข้าพเจ้างง ๆ อยู่ก็ถามขึ้นว่า “จำผมได้ไหม” ข้าพเจ้าก็ตอบอ้อมอ้อมไปว่า “จำได้แต่นึกชื่อไม่ออก”, ท่านผู้นั้นหัวเราะแล้วพูดว่า “ผมชื่อ...ยังงั้นละจำได้ไหม” ข้าพเจ้าก็ตะลึงขึ้นมาทันทีแล้วพูดออกมาลอย ๆ ว่า “คุณ...จริงหรือ” ข้าพเจ้าพูดขึ้นด้วยไม่แน่ใจ เพราะชื่อนี้กับข้าพเจ้าคุ้นเคยกันมาแต่เด็ก ๆ และเราเคยร่วมเรียนโรงเรียนเดียวกันมา

ครึ่งหลังท่านผู้นั้นนอนป่วยอยู่โรงพยาบาล ข้าพเจ้าไปเยี่ยมหลายครั้งเห็นมีอาการหอบรูปร่างผอมแถมตอบอาหารกินไม่ได้ต้องให้น้ำเกลือ ต่อมาครึ่งหลังเห็นมีอาการหนักหอบก็ต้องใช้ออกซิเจนช่วยหายใจ ข้าพเจ้าเห็นแล้วก็เศร้าใจ หมอเห็นว่าถ้าปล่อยให้คนมาเยี่ยมใช้กันมากคนนั้นย่อมจะทำให้คนไข้ขาดการพักผ่อน อาการอาจทรุดหนักลงได้เพราะต้องพูดต้องตอบคำถาม ทั้งที่ร่างกายอ่อนเพลียต้องการพักผ่อน คนเยี่ยมส่วนมากไม่ได้นึกถึงข้อนี้เมื่อทราบว่าหมอห้ามเยี่ยมก็คิดว่าอาการไม่ร้าย เมื่อข้าพเจ้าไปเยี่ยมเห็นอาการครึ่งหลังก่อนหมอห้ามเยี่ยม ก็เห็นอาการหนักอย่างน่าเศร้าใจ แม้ข้าพเจ้าไม่ได้ไปเยี่ยมจิตใจก็ระลึกรถึงภาวณาอยากให้หายเพราะเพื่อนรุ่นเก่า ๆ นับวันจะน้อยลง

บัดนี้มีท่านผู้หนึ่งมีสภาพที่ปกติแข็งแรงไม่ผอมแห้ง ตรงข้ามกับเพื่อนที่ข้าพเจ้าเคยไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลครึ่งหลังซึ่งยังเข้าใจว่านอนป่วยอยู่โรงพยาบาล ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงงงเพราะไม่ได้นึกฝันว่าจะได้พบจึงคิดข้ามเลยไปไม่ได้ แต่เมื่อได้ทราบว่าท่านได้หายป่วยเป็นปกติแล้ว ก็มีความปีติยินดี

เมื่อเข้าใจกันดีแล้ว ท่านผู้นั้นก็หัวเราะ และพูดว่าผมอยากจะมาเล่าเหตุการณ์ที่ผมหายป่วยเป็นเรื่องพิสดารให้คุณฟัง ตอนอยู่โรงพยาบาลเมื่อคุณไปเยี่ยมนั้นเป็นเวลาผมอาการ

หนักมากมีแต่ทรงกลับทรุด ผมต้องนั่งหลังโก่ง อ้าปากหอบ จะนอนก็ไม่ได้แน่นหน้าอก หายใจไม่ออกต้องนั่งทรมาณเอามือ ๒ ข้างคยยันถ่างไว้ข้างหน้านั่งหลังงอเป็นกึ่งหอบชักๆ ผงก หัวขึ้นลงขณะที่หายใจเข้าออกหน้ามูกน้ำลายไหลออกทางปากทางจมูกเหนื่อยแทบจะขาดใจ ทำให้ผมนึกถึงตัวว่าบาปกรรมอันใดที่ผมได้ทำไว้ละ ถึงต้องได้รับความทุกข์ทรมานอย่างสาหัสเช่นนี้ ผมไม่เคยสร้างกรรมชั่วเลย เมื่อเห็นสภาพตัวเองในเวลานั้นผมหมดอาลัยในชีวิต นึกอิจฉานคนที่ไม่มีบ่วงโซ่กินอะไรกินได้ ไปเที่ยวไหนเที่ยวได้ ส่วนผมต้องทรมานอยู่ในโรงพยาบาลกินก็ไม่ได้ ไปก็ไม่ได้เป็นแรมปี ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ แต่แล้วเห็นจะหมดเวลาทำให้ผมเกิดระลึกนึกถึงหมาตัวหนึ่งได้ว่า เวลานี้ผมมีสภาพเหมือนหมาตัวนั้น ผมมีหมาตัวหนึ่งเรียกชื่อมันว่า ‘อ้ายหมี’ มันเป็นหมาดำปลอดตลอดทั้งสันก็ดำ มันเคยตบจู๋เล่นได้ไม่กลัว ความจริงผมก็รักอ้ายหมีมาก มันประจบก็เก่ง เราอยู่สวนก็จำเป็นต้องมีหมาๆ เพื่อไว้เฝ้าสวนและเฝ้าผลไม้ในสวน

ผมจำได้ว่าครั้งนั้นเป็นฤดูทุเรียนและส้ม ตอนเย็นเราจึงตัดทุเรียนและส้มผลไม้ อื่นที่มีในสวนมาไว้ในบ้าน ตอนเช้ามีค ก็จะมีคนมาขนไปใส่รถนำไปขายเชิงสะพานเหล็กริมคลองมหาพฤฒาราม มีคนมารับเอาไปเป็นประจำทุกเช้า แต่เช้าวันหนึ่งคนที่มากำลังล้มลงหยิบตะกร้าใส่ผลไม้ เจ้าหมีเกิดคะนองอย่างไรก็ไม่รู้มันกระโดดเข้ากัดหัวไหล่ทั้งที่ผู้นั้นเคยมาเอาของยกขึ้นรถเป็นประจำทุกเช้า ทำให้ผมโมโหโกรธมากที่มันไม่รู้จักจำคนไปกัดเขาไม่รู้จักคุ้นกันบ้างเลย ผมเลยจับปลอกคอลากตัวมันลงมาที่คลองข้างสวน จับหัวมันกดลงไปที่น้ำสั๊กพักหนึ่งทำโทษเพื่อจะให้มันรู้จะได้เข็ด ทีหลังจะได้ไม่กัดคนที่เข้ามาในบ้านเพื่อนำผลไม้ขึ้นรถไปขาย ผมทำเพื่อสั่งสอนให้มันรู้เท่านั้นไม่ได้ตั้งใจจะลงโทษมันรุนแรงเกินไปหรอก มันพยายามดิ้นทุรนทุรายตะเกียกตะกายหนีพักหนึ่งผมก็ดึงหัวมันขึ้นพื้นน้ำปล่อยมันลงที่พื้นดิน เห็นมันอ้าปากหอบซีไกรงบานพองขึ้นยวบลง มันยังอูตส์ห้าหนั่งถ่างขาหัวส้นน้ำลายไหลทางจมูกย้อยลงบนพื้นดินเหลือบตาขึ้นมองดูผม เห็นแล้วผมก็นึกสงสารขึ้นมาคิดว่าเราไม่ควรมือหนักกดหน้ามันนานเกินไปจนมีอาการเช่นนี้ถ้าขำมันคงขาดใจตาย คิดว่ามันนั่งถ่างขาหอบได้มันคงไม่ตายไม่ขำมันคงหาย แล้วผมก็ไปทำงานอื่นไม่อยากเห็นสภาพที่น่าสงสารให้เวลาพักผ่อนเท่านั้นก็จะช่วยให้มันหายเป็นปกติได้

ตอนเย็น ผมกลับไปดูมันในสวนอีกคราวนี้มันหายจริง ๆ มันหายไปทั้งตัวไม่รู้ที่ อ้ายหมีมันหายแล้วมันหนีไปไหนค้นหาเท่าไรก็ไม่เห็น พยายามตามหาเท่าไรก็ไม่พบบัดนี้ นับสิบๆปีผ่านมาแล้ว มาคราวนี้ผมหอบพิจารณาดูตัวเองแล้ว มีสภาพเหมือนอ้ายหมีหมาของผม

ที่ถูกกดน้ำเมื่อถึงหัวมาพ่นน้ำ กิริยาท่าทางเหมือนกันผิดแต่ที่ผมเป็นคนมันเป็นหมา ผมก็นึก
 ได้ว่ากรรมชั่วที่ทำกับอ้ายหมีได้ตามมาสนองถึงผมแล้ว ผมนั่งยันมือสองข้างหอบน้ำมูกน้ำลาย
 ไหลมันเป็นที่ทำทางของอ้ายหมี ตอนมันเหลือบตาขึ้นดูผมเหมือนมันจะแค้น ผมจึงแน่ใจว่า
 อุกุศลกรรมที่ทำกับอ้ายหมีแน่ไม่มีข้อสงสัย ผมจึงได้ตั้งสติตั้งใจทั้งกำลังป่วยหนักอธิษฐานใจว่า
 อ้ายหมีเขี่ยตาเจ้ายังมีชีวิตอยู่ข้าขอโทษที่ทำรุนแรงกับเอ็งครั้งนั้น โดยไม่ได้เจตนา ยอของเวร
 ของกรรมกับข้าเลย ถ้าเอ็งตายไปแล้วข้าก็ขอทำบุญสร้างกุศลอุทิศไปให้เอ็งขอให้มีความสุข
 สัญชาติเอ็งก็เป็นที่รักกันที่มีความกตัญญู จงอย่าก่อกรรมจองเวรเลย ข้าไม่ได้ตั้งใจจะทำกับเอ็ง
 รุนแรงถึงเพียงนั้น ถ้าเอ็งยังไม่ตายมีชีวิตอยู่แห่งใดก็จงขอโทษกรรมให้ข้าเถิด ขออย่าให้โรค
 นี้ทรมาณข้าต่อไปเลย ข้าขอรับผิดและขอขมาเอ็งด้วย อธิษฐานจิตเท่าที่ผมนึกได้ ในเวลานั้น
 แล้ว ผมก็แผ่ส่วนกุศลแผ่เมตตาให้ว่าบุญกุศลใดที่ผมได้สร้างไว้ ขออุทิศส่วนกุศลนั้นให้อ้าย
 หมีหมาที่ผมเลี้ยงแต่ก่อนจงมารับกุศลในบัดนี้ด้วย ต่อมาอาการของผมนั้นค่อยทุเลาขึ้นนับว่า
 มหัศจรรย์

มันเป็นเรื่องแปลกเหมือนกันนับแต่วันผมได้อธิษฐานจิตแผ่ส่วนกุศลแผ่เมตตาจิต
 ถึงเจ้าหมี ต่อมาอาการของผมนั้นดีขึ้นตามลำดับ ผมไม่ต้องทนทุกข์ทรมาณและผมหายจึงได้ทำ
 บุญแผ่ส่วนกุศลไปให้อีก และจึงได้มาหาคุณทำให้คุณงงและแปลกใจงงไม่นึกว่าเป็นผม

ข้าพเจ้าได้ฟังเรื่องแปลกๆ ก็อดคิดไม่ได้ว่า นี่ผลแห่งกรรมแต่เป็นอกุศลกรรม
 จึงเกิดผลร้ายตามสนอง ข้าพเจ้าได้เขียนขึ้นตามคำบอกเล่าที่ได้สนทนามาแล้ว

บัดนี้ท่านผู้รู้ได้หายจากไข้ที่ทรมาณ และได้มานั่งเล่าเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด
 ให้ข้าพเจ้าฟัง รู้ว่าท่านผู้รู้เคยสร้างกุศลไว้มากเท่าที่ข้าพเจ้าทราบมีไม่น้อย และที่ข้าพเจ้าไม่
 ทราบก็มีอีกมาก บริจาคเป็นทุนให้ทางโรงเรียนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนดีแต่ยากจน และ
 สมทบเงินสร้างโรงเรียน บริจาคเงินบำรุงโรงพยาบาลเป็นต้น นับว่าเป็นกรรมดี ทราบว่า
 นอกจากนั้นก็ยังคงเป็นหมอดูหรือผูกดวงทำนาย โชคชะตาอย่างแม่นยำโดยไม่ต้องการค่าตอบแทน
 เมื่อครั้งป่วยอยู่โรงพยาบาลก็ยังมีผู้สนใจไปเยี่ยมๆ มองๆ คอยหาโอกาสที่จะไปขอให้ดู
 โชคชะตา ทั้งที่หมอดูห้ามเยี่ยม

บัดนี้หายจากการป่วยอย่างอุกนิหารจึงขอรับรองท่านว่าข้าพเจ้าอยากจะเขียนเรื่องนี้เข้า
 ในชุด “กฏแห่งกรรม” แต่อยากจะขอลงนามจริงจะชัดชองหรือไม่ เรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าได้
 พิจารณาดูแล้วคงไม่เกิดความเสียหายอะไรกับท่านมากนัก

ท่านก็ยินดีบอกว่า “ออกชื่อผมได้เลย อนุญาต” ข้าพเจ้านี่ขอขอบคุณท่านมาในทันที ด้วย คิดว่าเรื่องนี้คงจะมีประโยชน์แก่ท่านผู้ได้อ่านบ้าง ท่านผู้นั้นคือ คุณทองหล่อ นิยมภาคี ตีตสมาชิกรัฐสภาจังหวัดพระนครและอดีตสมาชิกรัฐสภาเทศบาลนครกรุงเทพ ฯ

เมื่อได้พูดถึงอกุศลกรรมมาแล้วแม้ว่าการกระทำโดยไม่ตั้งใจแต่ผลก็ได้รับ ในชาติหนึ่ง ถ้าจะนับว่าเป็นกรรมชั่วเห็นผลชั่วที่เบาจึงให้ผลเร็ว หากว่าเป็นกรรมชั่วที่หนักก็คงจะเห็นผลช้า

คราวนี้เรามาพิจารณาผลแห่งกรรมดีกันบ้าง เพราะบังเอิญคุณประสิทธิ์ได้นำเอาบันทึกมาให้ข้าพเจ้า บอกว่ามีผู้บันทึกฝากมาจากจังหวัดชลบุรี

ข้าพเจ้าก็ได้นำบันทึกฉบับนั้นมาพิจารณา ดู เห็นว่าเป็นเรื่องของกรรมดีคู่กับเรื่องกรรมชั่วจึงได้เขียนขึ้น เพื่อท่านจะได้พิจารณาด้วยปัญญาว่าสิ่งลึกลับที่ตามสนองนั้น มีทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว ดังที่มีผู้บันทึกต่อไป

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ ผมได้ขึ้นไปหาคุณแม่ที่ต่างจังหวัด เวลานั้นท่านรับราชการเป็นครูใหญ่อยู่ที่โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดตาก เมื่อมีคำสั่งเป็นทางการให้ย้ายเข้าประจำกระทรวงศึกษาธิการ ผมจึงขึ้นไปเพื่อช่วยคุณแม่จัด ของใช้ เครื่องใช้ ประจำบ้านของคุณแม่มีไม่น้อย จึงบรรจุเข้าที่บ่อเตรียมจัดส่งเข้ากรุงเทพฯ ฯ ตามปกติผมเป็นผู้มีนิสัยขี้นที่ตองหาขนมหวานกินตอนกลางคืนเพราะผมอยู่ชลบุรีกลางคืนก่อนนอนตองหาขนมหวานกินจนเคยตัวเสียแล้ว

คืนนั้นประมาณสองทุ่มผมเตรียมตัวจะออกจากบ้านไปตลาดเพื่อซื้อขนมกินตามนิสัยเคย ผมคิดไฟฉายไปด้วยคืนนั้นเป็นคืนข้างขึ้นอ่อน ๆ ทางก็ไม่สู้จะมีตนักพอแลเห็นสิ่งหยาบๆ ได้ไกล ๆ เมื่อผมลงจากบ้านพอเดินมาถึงประตูนอกจะเปิดออกไปถนน ผมกำลังจะเอื้อมมือไปถอดคกลอนไม้ ก่อนที่มือจะถึงทันใดนั้นหูก็ได้ยินเสียงกระซิบเตือนว่า หยุดก่อน อย่าเปิดระวังงู ทำให้ผมสะดุ้งซงักมือที่กำลังจะเอื้อมไปถอดคกลอนประตูนอก ก็หัดมือทันที ผมได้ยินอย่างชัดถ้อยชัดคำเป็นเสียงประหลาด เมื่อได้ยินเช่นนั้นผมก็ก้าวถอยหลังหนึ่งก้าวรีบหยิบไฟฉายเปิดส่องดูที่คกลอนประตู ซึ่งเป็นคกลอนประตูแบบโบราณใช้ไม้เป็นสลักแบน ๆ เมื่อไฟส่องไปก็มองเห็นดวงตางูทั้งคู่แวววาวเมื่อถูกกับแสงไฟฉาย ผมก็ตื่นเต้นตกใจ สึงกับสีไม้เก่า ๆ มันกสนกันแทบจะเป็นสีเขียว หากข้านึกเดียวเอามือไปถอดคกลอน ผมก็ถูกงูจกกัดมือแน่นไม่มีปัญหา โลกนี้มีสิ่งอะไรลึกลับที่คอยเตือนระวังภัยให้เรา มันเป็นเรื่องที่แปลกผมก็ไม่สามารถบอกได้ว่า เสียงนั้นมาจากไหนได้ช่วยชีวิตผมได้ทันเวลา งูตัวนั้นขดพันอยู่บนคกลอนประตูไม้ เมื่อถูกแสงไฟฉายที่ส่องออกไปงูก็ผงกหัวชูคอขึ้นส่ายหัวไปมา แล้วก็ค่อย ๆ คลายตัวที่ขดอยู่

เลื้อยหายไปใต้นกอหญ้า นึกว่างูก็กลัวคนถ้าไม่เหยียบหรือจับต้องตัวงูก็ไม่ทำอันตรายเรา ทำให้ผมนึกถึงก่อนหน้าประมาณหนึ่งปีกว่า ผมได้เดินทางขึ้นมาจังหวัดตากเพื่อเยี่ยมคุณแม่เป็นครั้งแรก ฉะนั้นจึงเที่ยวชมบ้านเมืองชมตลาดร้านค้า เที่ยวตามถนนทุกแห่งเพราะใหม่ต่อสถานที่ ผมพักอยู่กับคุณแม่ที่บ้านพักประมาณ ๗ วันก่อนจะกลับบ้านจังหวัดชลบุรี

ผมเที่ยวชมทิวทัศน์ในเมืองแทบทั่วทุกถนนสุดบ้านเหนือบ้านใต้ ตลอดถนนริมแม่น้ำปิงเป็นทิวทัศน์ที่สวยงามทั้งนี้ได้อาศัยจักรยานของมารโรงประจำโรงเรียนสตรี ประจำจังหวัดได้กรุณาให้ผมขี่ ผมจึงได้ออกไปทางห่างจากตัวจังหวัดเป็นถนนยังไม่เรียบร้อยมีทรายปนดิน การถีบจักรยานก็หนักแรงไม่ค่อยจะวิ่งแต่ทิวทัศน์ตามธรรมชาติที่สวยงามมากถนนควบคู่กันไปกับลำน้ำปิงทำให้เพลิดเพลิน ผมต้องใช้กำลังถีบมากขึ้น เมื่อมาถึงตำบลไม้งามเป็นหมู่บ้านแต่ก็มีร้านค้าและมีโรงหนัง มีโรงทำครั่งเป็นอุตสาหกรรมที่ขึ้นหน้าของตำบลไม้งาม การเลี้ยงครั่งมีโรงรับซื้อครั่งดิบ มีที่ล้างครั่ง มีลานตากครั่งให้แห้ง ผมยังไม่เคยรู้เคยเห็นก็แปลกและสนใจผมต้องถีบจักรยานตามทางที่กั้นการ ข้างถนนก็เป็นทรายปนดินทำให้เกิดกระหายน้ำ เพราะระยะทางจากในเมืองมาถึงตำบลไม้งามนี้ยาว ๗ กิโลเมตร จึงเลี้ยวรถเข้าหยุดพักที่หน้าโรงหนังรู้สึกว่าจะฉายชั่วคราวชั่วคราว ผมสั่งน้ำหวานใส่น้ำแข็งมา ๑ แก้ว กำลังนั่งดื่มด้วยความกระหาย

มองไปเห็นคนจับกลุ่มกันอยู่ข้างถนนก็นึกว่าคงมีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้น แต่คงไม่ใช่คนถูกรถชน เพราะรู้สึกว่ามีรถผ่านไปมาเลย แรก ๆ ผมก็ไม่ค่อยสนใจแต่เมื่อดื่มน้ำหวานเข้าไปได้ครึ่งแก้วรู้สึกแสบกระหายและสบายใจขึ้นหายเหนื่อยเมื่อดื่มน้ำพัก จึงถามเจ้าของร้านเครื่องดื่มว่า “คนเขามุงดูอะไรกันนะครับ” หญิงเจ้าของร้านบอกว่า “เด็กถูกงูกัดอะ” ผมนึกสงสัยใจนึกเป็นทุกข์จึงถามว่า “ทำไมไม่รีบพาส่งโรงพยาบาลด่วน ประเดี๋ยวแก่มันก็ตาย” หญิงเจ้าของร้านบอกว่า “เขาให้คนรีบไปตามพ่อแม่แล้วละค่ะแต่ยังไม่เห็นมา” ผมชักไม่สบายใจเกิดเป็นห่วงเด็ก มัวคอยพ่อแม่เมื่อไรก็ไม่รู้ กลัวว่าจะไม่ทันถึงโรงพยาบาลล่าช้าไปหมอก็ช่วยไม่ทันนอนใจไม่ได้ เกิดทำให้ผมคิดถึงออกเขาออกเรา เป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกันซ้ำเป็นเด็กตาตา ๆ จะปล่อยไว้ตามบุญตามกรรม กว่าพ่อแม่จะมาถึงเด็กคงตาย คิดแล้วผมก็เกิดความสงสารเด็กขึ้นมา รีบจ่ายค่าเครื่องดื่ม แล้วนึกในใจว่าเราควรจะช่วยเด็กให้พ้นอันตราย นึกดังนั้นแล้วรีบออกจากร้านเครื่องดื่ม ตรงเข้าไปที่หมู่ชนริบแหวกถนนที่มุงดูเข้าไปเห็นเด็กนอนบิตตัวไปมาหน้าบุดเบี้ยวอยู่กลางพื้นดินเหวี่ยงหัวร้องว่า ปวด ปวดเหลือเกิน ผมไม่รอช้ารีบ

ประคองเด็กให้ลุกขึ้นนั่งแล้วให้เหยียดเท้าให้ตรงพิจารณาตามว่าถูกกัศตรงไหน เด็กชี้ไปทาง
 นิ้วเท้าเมื่อผมพิจารณาแล้วก็เห็นมีรอยเขียว คนที่มุงดูคนหนึ่งบอกว่างูจะปะกัดเพราะตำบลงมีงู
 กะปะชุกชุม ผมก็รีบจัดการปัจจุบันพยาบาลที่เคยศึกษาวิชาลูกเสือจากโรงเรียนนำมาออกใช้เวลา
 กับขันโดยถอดเข็มขัดของเด็กออกรัดโคนขาจนแน่น และพยายามรีคปากแผลให้เลือดมันออก
 ผมบอกว่าหนูทนเจ็บหน่อยนะทนเจ็บจะได้หาย ผมนึกว่าทางที่ดีที่สุดรีบส่งโรงพยาบาลด่วน
 แต่แถวนั้นมองดูแล้ว ไม่มีพาหนะอะไรที่จะส่งเด็กไปถึงโรงพยาบาลให้เร็วได้

ผมร้อนใจมากมีความสงสารเอ็นดูเด็กเป็นทุน เกิดห้วงกังวลว่าจะนำส่งโรงพยาบาล
 ไม่ทัน คิดว่าไม่มีทางอื่นจะดีกว่าต้องนำเด็กขึ้นจักรยานไปกับผม ต้องรีบไปให้ถึงโรงพยาบาล
 เร็วที่สุดเพราะไม่มีทางใดจะเร็วและดีกว่านี้ ผมไม่สนใจว่าพ่อแม่เขาจะมาหรือไม่ ผมรีบพุง
 เด็กขึ้นนั่งคร่อมข้างหน้ารถจักรยานแต่ไม่่ง่ายอย่างคิดลำบากไม่ใช่เล่น แต่ผมก็พยายามอย่าง
 ทุกวิถี และมีคนในกลุ่มนั้นใจดีช่วยพุง และบางคนก็แก้ผ้าขาวม้าจากเอวส่งให้ผมให้ผูก
 ก้นเด็กตก ผมจึงผูกไว้กับตัวถ่วงรถกันตกหลายรอบชาวบ้านต่างก็พากันช่วย แล้วผมก็ปลอบใจเด็ก
 ว่าจะนำไปรักษาที่โรงพยาบาล ให้เด็กพยายามแข็งใจไว้ประเดี๋ยวก็ถึง ผมพยายามให้กำลังใจ
 เด็กตลอดเวลา

วันนั้นนับว่าเป็นบุญกุศลของผมและเด็ก ไม่รู้ว่าผมเอากำลังที่ไหนมาถีบจักรยาน
 เร่งเวลาลับเข้าเมือง นำเด็กไปส่งถึงโรงพยาบาลได้เร็วอย่างน่าแปลกใจ ถ้าเวลาปกติผมคง
 เห็นอัยแพทย์ใจ ทั้งที่ถนนก็ไม่ดีเป็นทรายปนดินหนักแรงกว่าถนนธรรมดาสองเท่ากลัวยาง
 จะแตก แต่ก็มาได้ปลอดภัย เมื่อมาถึงโรงพยาบาลผมก็รีบแก้ผ้าขาวม้าที่ผูกเด็กไว้รับอ้อม
 แทบจะวิ่งตรงเข้าไปหานายแพทย์เวร คิดว่าหมอเท่านั้นที่จะช่วยได้ เวลานั้นเห็นหมอเป็นผู้วิเศษ
 หรือเทวดา ผมรีบบอกว่าเด็กถูกงูจะกัด พูดยังไม่กล้าหมอก็รีบมาตรวจดูแผลที่ถูกงูกัด แล้วก็
 รีบจัดยามาฉีบทันทีไม่รอให้เสียเวลา เมื่อหมอฉีดยาแล้วผมก็ถามหมอว่า “ผมมาทันเวลาไหม
 ครับหมอ เด็กจะหายไหม” หมอบอกว่า “เห็นจะไม่เป็นอะไรมากนัก หากมาช้ากว่านี้สัก ๕
 นาทีผมก็ไม่รับรอง”

ผมได้ยินหมอพูดเช่นนั้นก็โล่งอกสบายใจขึ้น เพราะผมกลัวจะมาไม่ทัน ผมเป็น
 ห่วงวิตกกังวลมาตลอดทางว่าจะมาไม่ทันเวลาเมื่อหมอบอกเช่นนั้นผมก็ตั้งใจที่ได้ช่วยชีวิตเด็กไว้ได้
 หมอถามถึงชื่อเด็ก อายุของเด็ก ตำบลที่อยู่ ชื่อพ่อชื่อแม่ ผมก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผม
 ไม่เคยรู้จักเด็กคนนั้นมาก่อนเห็นถูกงูกัดนอนอยู่ข้างถนน พ่อแม่ก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหนผมก็สงสาร

จึงรีบนำส่งโรงพยาบาล หมอบอกว่าดีแล้วเป็นบุญของเด็กที่พบผู้ที่มีมนุษยธรรม ผมเองก็รอดอาการของเด็กหลังจากฉีดยาแล้วเพราะยังลุกไม่ไหวต้องคอยให้ยาตามไว้ ผมเห็นอาการของเด็กค่อย ๆ ดีขึ้น ประมาณชั่วโมงกว่าก็ยังไม่เห็นญาติพี่น้องพ่อแม่ของเด็กติดตามมา ผมก็เลยบอกกับหมอว่า เมื่อเด็กปลอดภัยแล้วผมก็จะกลับ กำลังจะลาหมอลงมือก็พอดีที่พ่อแม่ของเด็กมาถึงโรงพยาบาล และแสดงความขอบอกขอบใจที่ผมได้ช่วยให้ลูกชายของแกพ้นอันตรายมาได้ ทั้งเด็กพอเห็นหน้าพ่อแม่ก็มีกำลังใจขึ้น พุดได้แต่ยังไม่มีการลุกขึ้นยืน แต่ก็พยายามยกมือขึ้นไหว้และกล่าวคำขอบคุณผมเมื่อผมได้บอกลา และออกจากโรงพยาบาลกลับบ้านพักด้วยความภูมิใจว่าผมได้ทำหน้าที่พลเมืองดี และสร้างกุศลกรรมทำให้ผมเกิดความสุขชื่นทางใจ นึกชื่นใจในตัวเองที่สร้างกรรมดี เป็นความรู้สึกที่หายาก แม้จะมีทรัพย์สินเงินทองก็ซื้อไม่ได้

นี่แหละครับเหตุการณ์ที่ผมได้ผจญมาในครั้งนั้น จะไม่มีวันลืมเลยในชีวิต แม้ผมจะไม่แน่ใจแต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า ผู้สร้างกรรมดีเมื่อถึงคราวอัปมงคลแล้วย่อมจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อภินิหารเกิดขึ้นคอยบิ่เข้าช่วยเหลือตอบแทน ไม่ให้เป็นอันตรายอย่างไม่นึก ไม่ฝันอย่างในเรื่องในชีวิตของผมได้ประสบมาด้วยตนเองแล้ว ผมได้ช่วยเหลือเด็กที่ผมเอ็นดูสงสารให้พ้นจากการตายเพราะถูกงูกัด และผมก็ได้รอดพ้นจากงูกัด ด้วยเสียงเตือนอันลึกลับเป็นอภินิหารเรื่องหนึ่ง

ข้าพเจ้าได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว ก็อยากจะพูดว่า นี่เป็นเรื่องหนึ่งของผู้ประกอบกรรมดีที่เราพิสูจน์ไม่ได้ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ขออนุญาต เพื่อนำนามจริงของท่านเจ้าของเรื่องนี้ไว้ด้วย เมื่อท่านอนุญาตแล้วจึงเรียนให้ทราบว่าท่านผู้นี้คือ คุณสุรโชติ จุลศิริ และขอขอบคุณเจ้าของนามมากในการที่ได้กรุณามบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลังต่อไป

ข้าพเจ้าผู้เขียนและผู้เรียบเรียงเองก็ได้เคยพบ ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเองมาแล้วหลายเรื่อง ทั้งเคยเขียนมาแล้วและยังไม่ได้เขียน ฉะนั้นปัญหาว่าอภินิหารมีจริงหรือไม่ จึงไม่มีข้อสงสัยในความรู้สึกของข้าพเจ้า

สิ่งลับและมหัศจรรย์

หลายท่านได้ถามข้าพเจ้าว่า “วิญญาน” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์และปาฏิหาริย์มีจริงไหม ทั้งที่ข้าพเจ้าเคยตอบมามากแล้ว แต่ก็ยังมีบุคคลที่สนใจได้พยายามไต่ถามมามาก ข้าพเจ้าก็ตอบสั้น ๆ อย่างที่เคยตอบมาแล้วว่า ท่านเชื่อว่ามีจริง ข้าพเจ้าก็ว่ามีจริง หากท่านไม่เชื่อว่ามีจริง ข้าพเจ้าก็ว่าไม่มีจริง สิ่งที่จะเชื่อหรือไม่เชื่ออยู่ที่ตัวท่านไม่ได้อยู่ที่ข้าพเจ้า

พระพุทธเจ้าท่านยกย่องผู้มีปัญญาว่าเป็นผู้ประเสริฐเลิศกว่าสิ่งอื่น ท่านสอนให้ใช้ปัญญาพิจารณาหาเหตุผลด้วยตนเอง อย่าเชื่อสิ่งใดเพียงแต่เขาบอกเล่าหรือสิ่งที่ปู่ย่าตายายได้เคยปฏิบัติมาแต่โบราณติดต่อกันมา ก็ให้เราใช้สติปัญญาความสามารถนำมาพิจารณาด้วยตนเอง ให้รู้แจ้งความจริงก่อน เมื่อแน่ใจแล้วจึงเชื่อ ท่านไม่ให้เชื่อตามเขาบอกอย่างงมงาย เชื่อตามปู่ย่าตายายเชื่อตามกันมา แม้หลักธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ท่านก็ให้พิจารณาหาเหตุผลเสียก่อนค่อยเชื่อ

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาผีเสรี ท่านให้ใช้สติปัญญาของตนเอง ฉะนั้นพิจารณาแล้วควรจะปฏิบัติเข้าหลักของท่านว่า ตนเองเป็นที่พึ่งของตน เรื่องเชื่อหรือไม่เชื่อก็อยู่ที่ตัวเองไม่ได้อยู่ที่ผู้อื่น

ข้าพเจ้าได้รับคำตักเตือนจากท่านผู้ใหญ่ ท่านผู้เชื่อแต่หลักทางวิทยาศาสตร์ ไม่เชื่ออะไรที่ไม่มีเหตุผลง่าย ๆ ที่ขัดกับหลักทางวิทยาศาสตร์ หลายท่านแสดงความหวังดีต่อข้าพเจ้า ท่านเหล่านั้นต่างก็เชื่อเรื่อง “กฎแห่งกรรม” และนิยมสนใจกันมาก เมื่อมีเรื่องวิญญาน เรื่องปาฏิหาริย์หรือเรื่องศักดิ์สิทธิ์และสิ่งลึกลับเกี่ยวกับผีसाงที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้น ท่านก็เกิดเป็นห่วงใยแทน เพราะเรื่องเหล่านี้พิสูจน์ไม่ได้ จะทำให้ผู้อ่านเสื่อมความนิยม ในเรื่องวิญญานผีसाงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านคิดว่าพิสูจน์ยาก

ข้าพเจ้ากราบขอบคุณที่ท่านห่วงและหวังดี เพราะมีความสนใจติดตามหนังสือของข้าพเจ้าตลอดมา และทุกท่านก็หวังดีก็เตือนต่อข้าพเจ้านับว่าเป็นพระคุณสูงยิ่ง ข้าพเจ้าไม่สามารถจะลืมคุณค่าความหวังดีของท่านได้ จึงเรียนกับท่านที่เคารพว่า ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องเหล่านี้ แต่การที่เขียนขึ้นก็อาศัยเหตุที่เกิดขึ้นและประสบการณ์เป็นหลักและถือความจริง

เป็นของไม่ตาย หากทบทวนได้ประสบการณ์แล้วไม่กล้าเขียนกล้าเล่ากลัวคนไม่เชื่อจะหาว่างมงาย เหตุการณ์มหัศจรรย์ที่ควรระวังเกิดขึ้นแล้วก็สูญสิ้นไปโดยไม่มีผู้บันทึกเขียนเล่าต่อมาก็น่าเสียดาย เพราะปัจจุบันนี้ยังมีคนสนใจไม่น้อย ต่อไปอนาคตก็คงจะมีผู้ค้นคว้าหาความจริงมาพิสูจน์ก็จะได้เรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อไป อาศัยที่ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์และหมู่เพื่อนฝูงและท่านที่ศรัทธาได้บันทึกส่งมาให้ และข้าพเจ้าไม่ใช่คนงมงายจึงได้พยายามพิจารณาก่อนจะเขียนก็ได้ชี้แจง อยู่ในตัวเรื่องแล้ว สำหรับผู้ถามมาจำนวนไม่น้อย ข้าพเจ้ายังไม่มีเวลาตอบ ก็จะขอตอบรวมกันในทีนี้ให้ทราบ ฉะนั้นการเชื่อว่าเป็นจริงหรือไม่จริงอยู่ที่ตัวท่าน เรื่องวิญญาณและสิ่งอภินิหาร และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอให้ท่านใช้สติปัญญาที่มีหาเหตุผลความจริง ท่านตัดสินใจเอาเอง เพราะสิ่งเหล่านี้หาข้อพิสูจน์ยาก ข้าพเจ้าไม่สนับสนุนให้ท่านเชื่อ ขอให้ท่านพิจารณาด้วยตัวเอง ดังเรื่องที่ข้าพเจ้าได้รับมาจากผู้เชื่อถือได้

เช้าวันหนึ่งข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากคุณเชื้อ แนวบุญเนียร บอกว่า “ผมอยากขอร้องให้คุณช่วยแนะนำให้ผมรู้จักท่านผู้หนึ่งทางในแก่ง สามารถจะรู้ถึงสิ่งลึกลับให้ผมสักหนึ่งท่าน” ข้าพเจ้าถามว่า “มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือ จึงต้องการหาผู้มีความรู้ในเรื่องนี้ คุณเชื่อพูดย่าง ตื่นเต้นว่า “มีสิครับ เมื่อคืนนี้ตอนตี ๒ ผมหลับอย่างสบาย เหมือนมีเสียงมากระซิบที่ข้างหู บอกว่า ตื่นเถิด ไฟจะไหม้เครื่องทำความเย็น เมื่อผมได้ยินไฟจะไหม้ก็ตกใจรีบลุกขึ้นมาปิดสวิทช์เครื่องทำความเย็นในห้องทันที เวลานั้นผมยังไม่รู้สึกไหม้จริงหรือไม่ แต่เมื่อปิดสวิทช์ไฟแล้ว จึงเห็นควันกลิ่นไหม้ออกจากเครื่องทำความเย็น ผมนึกว่าคงมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรมาเตือน มาช่วยทำให้พ้นจากอภิศภัยไปได้ มันเช่นเรื่องแปลกซึ่งผมได้ประสบกับตัวผมเอง” ข้าพเจ้าพูดไปว่า “เอ เครื่องทำความเย็นมีฟิวส์ เวลาไฟรั่วมันก็คงตัดสวิทช์ในตัวเป็นอัตโนมัติอยู่แล้วนี่” เสียงคุณเชื้อพูดมาว่า “มันไหม้ทางฟัลลุ่มมาก่อน ฟิวส์ยังไม่ทันขาดผมรีบถอดออกหากไม่ได้ยินเสียงกระซิบบ้านผมเกิดไหม้แน่ และทั้งเครื่องทำความเย็นอาจเกิดระเบิดขึ้นได้ อันตรายมากมายติดตามมา ผมจึงอยากรู้ว่ามีสิ่งลึกลับอะไรที่ช่วยผมไว้” และพูดต่อไปว่า “ผมจะไปเที่ยวต่างประเทศสักพักหนึ่งออกเดินทางใน ๒ วันนี่ และคิดว่าจะรีบกลับมาทำงานประชุมเพลิงศพแม่ของคุณ”

ข้าพเจ้าบอกว่า “งานศพแม่ผมไม่จำเป็น เรื่องเล็กน้อยอย่าเป็นห่วงเลย โปรดเที่ยวให้สนุก ทำจิตใจให้สบายเถิด งานศพแม่ผมถือว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญอย่างกังวล การไปเที่ยวรอบโลกนั้นเมื่อไหร่จะได้ไปสักครั้ง ไปเที่ยวปล่อยอารมณ์ให้สนุกสนาน อย่างอกวนใจ

ในเรื่องเล็กๆเลย มิฉะนั้นผมก็ไม่สบายใจ เพราะทำให้ผู้อื่นมีความห่วงความกังวลในเรื่องธรรมดาไม่สำคัญ”

ต่อจากนั้นก็ทราบข่าวว่า คุณเชือกกับคุณวนิดาก็เดินทางไปเที่ยวทางยุโรปและอเมริกา แต่ก็กลับมาพอดีในวันงานศพแม่ข้าพเจ้า และได้อุทิศส่นมาในงานและเวลาประชุมเพลิง

คืนหนึ่ง ข้าพเจ้ากำลังนั่งเขียนหนังสืออยู่ในห้อง โทรศัพท์ดังขึ้น เมื่อรับขึ้นฟัง ก็ทราบว่า คุณประสิทธิ์ กรณยวนดิช อยากจะเล่าเรื่องอภินิหารความดีให้ฟังว่า

“เย็นวันหนึ่งผมได้ไปงานพระราชทานเพลิงศพท่านผู้หนึ่ง ที่วัดเทพศิรินทราวาส ได้พบเพื่อนเก่าเป็นข้าราชการท่านได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวท่านเอง แม้จะไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่ก็เป็นเรื่องน่าคิดน่าเขียนมาก”

ข้าพเจ้าถามว่า “เรื่องเป็นอย่างไรครับ จะเล่าหรือบันทึกมาให้ผม”

เสียงประสิทธิ์ตอบมาทางโทรศัพท์ว่า “ผมได้รับเรื่องมาสดๆร้อนๆเย็นวันหนึ่ง ผมอยากจะถ่ายทอดให้คุณ ท. ทางโทรศัพท์ดีกว่า ถ้าข้า ผมอาจลืม จำได้ไม่หมดก็เสียเนื้อเรื่องไป”

ข้าพเจ้าบอกว่า “ตกลงครับ ขอขอบคุณ โปรดเริ่มเล่ามาได้เลยครับ” ต่อจากนั้น คุณประสิทธิ์ก็ได้บรรยายถ่ายทอดมาให้ข้าพเจ้าฟังได้เรียบเรียงขึ้นว่า

ข้าราชการเก่า (ท่านขออภัยอย่าเอ่ยชื่อ) เล่าว่า ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ผมได้ย้ายไปรับราชการหัวเมืองไกลทางชายแดน ซึ่งเป็นดินแดนใหม่สำหรับผม ซึ่งผมยังใหม่ต่อท้องถิ่นตำบลต่างๆ ใหม่ต่อถนนหนทาง เพราะเพิ่งเหยียบย่างเข้าไปในจังหวัดนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต

วันหนึ่งผมได้ขับรถออกไปนอกเมือง ในชนบทอำเภอบ้านนอกห่างไกลมาก เมื่อขับรถออกไปไกลเพื่อดูชีวิตชาวชนบทและอาชีพ ก็พอดีไปเห็นชาวบ้านกำลัง จับปลาในคุอยู่ข้างถนนกลุ่มหนึ่ง ชุดกันเป็นท่อนวิดหน้าจับปลาเห็นหลายคน วิ่งไล่ตะกรับปลาซ่อนตัวใหญ่โตคตหนีไปมา ชาวบ้านเหล่านั้นไม่สามารถจะจับ ตัวมันใหญ่โต ต่างก็วิ่งไล่ล้อมเพื่อจับปลาซ่อนตัวเดียว แต่ปลาตัวนั้นวิ่งไวโตคตเร็วและคิตตัวสูงข้ามหัวชาวบ้านที่ล้อมไว้ออกมาได้ ผมจึงหยุดรถข้างถนนมายืนดู ทันใดนั้น ปลาซ่อนก็กระโดดขึ้นมายบนถนน และกระเสือกกระสนมาจนมุมข้างหน้าแทบเท้าของผม

พวกชาวบ้านเหล่านั้นก็ตะกรับตัวได้อย่างง่ายไม่คิตตัวโตคตหนีต่อไป ผมก็เกิดมี

ความสงสารขึ้นมา นึกในใจว่าปลาช่อนตัวนี้แปลกประหลาดหน้าขึ้นมาที่ผมนอนอยู่ คล้ายจะขอร้องให้ช่วยชีวิตมันไว้ ไม่เห็นต่อไป ผมก็เกิดเมตตาจิตสงสารจึงบอกกับพวกชาวบ้านเหล่านั้นว่า ผมขอซื้อปลาช่อนตัวนี้เดี๋ยวจะไปปล่อยเขาบุญ เมื่อตกลงซื้อขายกันแล้วผมก็จ่ายเงินตามราคา ที่ค่อนข้างจะแพงกว่าธรรมดา แล้วผมก็ให้นำปลาช่อนตัวนั้นไปใส่ในรถ คล้ายว่าปลาจะรู้ตัวว่ามีคนช่วยให้พ้นภัยแล้ว มันก็หยุดไม่เดินไม่โดดต่อไปอยู่นิ่งในรถระหว่างที่กำลังตกลงใจซื้อ ปลาช่อนนำไปปล่อยก็มองเห็นมีรถแล่นมาข้างหลังแล้ววิ่งผ่านขึ้นไปข้างหน้า เป็นรถขนาดเดียวกับของผม คว้าเดียวก็ลับสายตาไป

เมื่อผมซื้อปลาแล้วก็ต้องใช้ความคิดว่า จะเอาไปปล่อยที่ไหนที่จะปลอดภัย ควรเป็นหนองน้ำลึกใหญ่หรือคลองหรือแม่น้ำ ซึ่งชาวบ้านไม่สามารถจะติดตามไปจับมาอีก ผมขับรถพลางก็จ้องทั้งซ้ายและขวาเพื่อหาบึงคลอง หนองน้ำ

ผมขับรถช้า ๆ สายตาเพื่อหาที่ปล่อยปลา ได้เห็นบึงใหญ่ห่างข้างทางไปประมาณ ๑๐๐ เมตร ก็หยุดรถข้างถนน คราวนี้จะทำอย่างไรดี จับปลาช่อนตัวนี้เดินลงข้างทางโดยปลาไม่เดินไม่โดด ปลาขนาดสองกำมือก็นับว่าใหญ่ไม่ใช่เล่น และปลาช่อนเป็นปลาที่แข็งแรง ทำอย่างไรจึงไม่ให้มันเดินหลุดมือไป ก่อนจะเดินทางไปถึงบึงน้ำห่างจากถนน หากปลาตัวนี้เป็นตัวผู้ก็คิดว่ามันเป็นปู่ปลาตัวหนึ่งที่ใหญ่โตเท่าที่ผมเคยเห็นมา

ทันใดนั้น ผมก็คิดว่าหลังรถมีผ้าขาวม้ายู่นึงเอาไว้สำหรับเช็ดรถยังดีพร้อมไม่ขาดไม่เปื่อย คิดว่าเอาผ้าขาวม้าห่มห่อตัวปลาแทนสวิง ปลาคงจะคันไม่ได้เหมือนเราจับด้วยมือคงไปไม่ถึงไหนคงจะอาละวาด ขันหลุดมือเพราะตัวปลามันลื่น ทั้งได้เห็นฤทธิ์ตอนปลาตัวนี้อาละวาดเวลาชาวบ้านต้องวิ่งไล่จับ

เมื่อก่อนที่ผมจะได้จัดการจับปลาห่มห่อผ้าขาวม้า ผมได้พูดว่า เราได้ช่วยชีวิตเจ้าไว้จะนำไปปล่อยลงน้ำ เจ้าอย่าคั้นอาละวาดนะ พูดแล้วก็เอาผ้าขาวม้าห่อแล้วก็เดินออกจากรถลงไปยังล่าง เดินบุกตามคันนา ปลาตัวนั้นเหมือนจะรู้ภาษากัน ไม่เดินสับตกระโดดเหมือนทำกับชาวบ้านเหล่านั้นมันนิ่งให้ผมใช้สองมือประคองเดินไป หรือมันอาจจันจนเหนื่อยอ่อนมาก่อนก็เป็นได้ เมื่อมาถึงบึงก็มองคุน้ำใสมีบัวข้างบึงและต้นสาหร่าย และต้นไม้น้ำขึ้นทั่วไป แล้วผมก็หาที่น้ำลึกผมก็แก้ห่อผ้าขาวม้าแล้วเอาปลาปล่อยลงน้ำ ผมยืนมองคุกรูหนึ่ง เห็นมันคุตขึ้น แล้วคำลงเหมือนจะแสดงความชอบใจที่ได้รอดชีวิตมาได้ มันคงดีใจมากที่กลับมาอยู่ในน้ำตามเดิม ผมยืนมองดูอยู่ ในใจนั้นเกิดปีติขึ้นมาที่ได้ช่วยปลาช่อนตัวนี้ให้มีชีวิตยืนยาว

อยู่ต่อไป ผมยืนมองอยู่ครู่หนึ่ง เห็นปลาน้ำเค็มขึ้นค้ำลงหลายหน เหมือนจะแสดงความขบใจที่ได้ช่วยชีวิตไว้แล้วก็ดำหายลงไปใต้น้ำ เมื่อผมยืนมองอยู่ครู่หนึ่งเมื่อไม่เห็นปลาซ่อนตัวนั้นโผล่ขึ้นมาอีก ผมก็เดินกลับมายังรถเพื่อขับต่อไปให้ถึงอำเภอหรือหมู่บ้านตามที่ผมตั้งใจไว้เป็นทางที่ผมไม่เคยผ่านมาก่อน เมื่อขับรถไปได้พักหนึ่ง มองดูข้างหน้าเห็นคนมุงดูกลุ่มหนึ่งแต่ไกล เมื่อรถผมเข้าไปใกล้ก็มองเห็นเป็นสะพานไม้ข้ามคลองกว้างพอสมควร ผมจึงจอดรถข้างทางแล้วก็เดินมองดูและชะเง้อดูข้างล่าง เห็นรถยนต์คันหนึ่งตกลงไปอยู่ข้างล่างในห้วยตอนท้ายขั้วขั้ว ผมก็นึกสงสัยทำไมรถคันนี้ไม่เอาหัวลงกลับเอาท้ายไปกระแทกกับเสาสะพานทอดมื่อ ผมเห็นรถคันนั้นทำให้ผมตื่นเต้นตกใจมากเพราะจำได้ว่า รถคันนี้วิ่งออกหน้าผมตอนผมกำลังซื้อปลาซ่อนกับชาวบ้านผมรับตามชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์เพราะอยากรู้ว่า คนในรถมีบาดเจ็บสาหัสตายบ้างหรือเปล่าชาวบ้านที่ผมถาม รู้สึกว่าจะเป็นผู้มีอาวุโส ในหมู่คนเหล่านั้นบอกว่า “ในรถมี ๓ คน แต่บาดเจ็บสาหัสทุกคน หัวแตกแขนหักไปตามกัน” ผมถามต่อไปว่า “คนเหล่านี้เป็นใคร มีคนรู้จักไหมมาจากไหน” ชายสูงอายุผู้หนึ่งตอบว่า “พวกชาวบ้านไม่มีใครรู้จักมาก่อนหรือครับ เพียงแต่เคยเห็นว่าพวกนี้เคยมาเที่ยววิ่งนกเสมอแถวนี้เขาซุ่มรถที่ตกก็ยังมีคนเขาดูก็ยังอยู่เป็นพวกและมีปืนแฝดอยู่ในรถ”

ผมถามว่า “แล้วคนเจ็บไปไหนหมด ใครช่วย เห็นแต่รอยเลือดหยด” ชายผู้นั้นตอบว่า “พอสะพานหักรถตกลงก็พอดีมีรถสวนเข้าเมืองจอดชดออยู่ริมฝั่งสะพาน เมื่อเห็นรถควงท้ายลงไปต่างก็ตกใจ รีบพากันลงจากรถใต้สะพานไม้ที่หัวลงไปช่วยคนเจ็บออกมา พร้อมทั้งชาวบ้านช่วยกันอุ้มแล้วเห็นว่าคงจะเป็นคนรู้จักกันมาก่อน เห็นเรียกชื่อ เข้ายำเพราะต่างก็สลับหมดสติไปตามกัน

เมื่อสะพานไม้พังไปแล้วจะข้ามไปไม่ได้ รถคันนั้นก็ถอยกลับหลังทั้งนำเอาคนป่วยใส่รถรีบขับไป คงจะไปที่อนามัยอำเภอซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่” ชายผู้นั้นพูดแล้วก็ถอนใจว่า “รถโดยสารเขาก็เคยวิ่งกัน น้ำหนักมากกว่านี้ยังไม่หัก จำเพราะมาหักเอารถคันนี้” ผมจึงบอกว่า “สะพานไม้นี้สร้างมานานแล้วและไม่ค่อยมีคนดูแล จึงเกิดอุบัติเหตุเช่นนี้ขึ้น สะพานมันจะพังอยู่แล้วก็พอดีรถคันนี้มารับเคราะห์ก่อน” ผมพูดแล้วก็ถามผู้เฒ่าและชาวบ้านที่ได้สนทนาด้วยมาขึ้นรถ กลับรถวิ่งเข้าจังหวัด จิตใจผมสั่นเต้นตึกตัก หัวใจหตุ้ เคราะห์ผมยังดีที่รถคันนั้นมารับเคราะห์แทนผม หากผมไม่หยุดรถขอซื้อปลาชาวบ้าน เคราะห์กรรมอันนี้คงจะเกิดขึ้นกับผมแน่ เมื่อผมผ่านบึงที่ผมปล่อยปลาซ่อน ผมก็สะอึกสะอื้นอยู่ภายใน แล้วก็อดรำพึงไม่ได้ว่า

เจ้าช่อนเอ๋ยไม่แต่ข้าจะช่วยชีวิตเจ้าฝ่ายเดียว แต่เจ้าก็ยังได้ช่วยชีวิตข้าเป็นการตอบแทนด้วย ข้าจะไม่ลืมเรื่องนี้ไปตลอดชาติ

การสร้างกรรมดีเพียงเล็กน้อย ซึ่งมองเห็นว่าไม่เป็นสิ่งสลักสำคัญอะไร แต่บางครั้งก็ได้รับผลตอบแทนอย่างสูงค่าซึ่งเปรียบเทียบกันไม่ได้ หากทางโลกก็จะพูดว่าเหตุบังเอิญ แต่เมื่อพูดถึงหลักธรรมแล้วไม่มีคำว่าบังเอิญ มีแต่ผลของกรรมดีและกรรมชั่ว ที่จะตามสนองตามกฎแห่งกรรม เหตุการณ์เช่นนี้ย่อมมาจะเกิดขึ้นได้เสมอ สำหรับผู้สร้างกรรมดีซึ่งตรงข้ามกับผู้สร้างกรรมชั่ว ย่อมจะได้รับผลเช่นเดียวกัน แต่ตรงกันข้าม.

ไม่มีสิ่งที่เราชอบ

จงชอบสิ่งที่เรามี

ชีวิตของลุงหวาน

ผมได้บันทึกเรื่องของชายสูงอายุผู้หนึ่ง อดีตท่านเป็นข้าราชการชั้นโท ผมเรียกท่านผู้นี้ว่าลุงหวาน ปัจจุบันนี้สังขารของลุงหวานไม่สมประกอบ ทูพพลภาพ จะไปไหนมาไหนก็ต้องใช้ไม้เท้าพยุงร่าง เดินกะเผลกกะเผลก มือขวาใช้การไม่ได้ไม่มีแรง ผมได้มีโอกาสสนทนากับลุงหวาน ตามถึงสาเหตุที่ท่านได้เกิดทุพพลภาพ เพราะผมเห็นแล้วก็รู้สึกสงสารที่ท่านต้องรับการทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ ผมอยากจะบันทึกชีวิตเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์แก่อนุชนในปัจจุบันและอนาคตส่วนรวมต่อไป ลุงหวานท่านก็ยินดีที่จะเล่าเรื่องให้ผมฟัง ถึงสาเหตุที่ร่างกายไม่สมประกอบในปัจจุบันนี้ว่า

ก่อนหน้าี่ลุงได้รับราชการอยู่ที่จังหวัดลำปาง ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๗ ทางราชการมีคำสั่งย้ายลุงให้ไปรับราชการที่จังหวัดปทุมธานี ตามปกติร่างกายของลุงนั้นสมบูรณ์แข็งแรงไม่ค่อยได้เจ็บไข้ได้ป่วย เมื่อได้มาอยู่ในจังหวัดปทุมธานีได้ไม่นานนัก

คืนหนึ่งลุงได้นั่งดูโทรทัศน์ พร้อมทั้งบุตรภรรยา เวลานั้นประมาณ ๒๑ น. เศษนั่งดูอยู่ที่ ๆ ลุงก็เกิดมีอาการรู้สึกปวดเมื่อยตามเนื้อตามตัวตลอดทั้งแขนและขา จึงจัดแจงรีบลุกขึ้นเข้านอนก่อนภรรยา

รู้สึกถึงความปวดเมื่อยได้ทรมานลงมาก เมื่อประมาณตี ๓ ลุงต้องลุกขึ้นเพราะปวดบัสสาวะจึงเข้าไปห้องน้ำห้องส้วม เมื่อบัสสาวะเสร็จแล้ว จะใช้มือขวาขยักน้ำ แต่ปรากฏว่ามือขวาชาจนไม่มีกำลังจะใช้ได้ต่อไป ต้องใช้มือซ้ายแทน เมื่อจะก้าวขาออกจากห้องน้ำก็รู้สึกขาชาวมืดก้ำล้งลือก จึงต้องใช้มือซ้ายเกาะโต๊ะข้างฝา ค่อย ๆ ลากขาขวาซึ่งมืดก้ำล้งไม่มีแรง ค่อย ๆ คืบเข้าไปในห้องนอนได้ก็ต้องหยุดพักหลายหน ทั้งลุงก็ไม่อยากจะรบกวนลูกเมียในยามดึก ซึ่งเป็นเวลาที่พักผ่อนหลับนอน ลุงจึงต้องใช้กำลังกายเพียงซีกซ้ายอย่างทุลักทุเล กว่าจะถึงที่นอนได้ก็แทบหมดแรง เมื่อถึงที่นอนแล้วรู้สึกปวดเมื่อยทั้งตัวมากขึ้น ทั้งอาเจียนออกมาหลายหน อาการเริ่มทรุดตัวอย่างรวดเร็ว ปากก็เปี้ยวพูดจาไม่ชัด น้ำลายไหลออกมาตลอดเวลา ภรรยาได้ยินเสียงลุงอาเจียนก็ตื่นจากที่นอนลุกขึ้นมาดู เห็นอาการของลุงผิดปกติก็ตกใจ ยามดึกคืนนั้นลูกเมียผู้คนในบ้านตกใจตื่นกันหมด โกลาหลวุ่นวายกันทั้งบ้าน

รุ่งขึ้นแต่เช้าก็รีบไปเชิญนายแพทย์ประจำจังหวัดมาตรวจด่วน แพทย์ลงความเห็น
ว่าให้รีบส่งโรงพยาบาลประสาท พญาไทในพระนคร ฉะนั้นลุงจึงถูกส่งมารักษาที่โรงพยาบาล
ประสาท พญาไททันที

การเดินทางตลอดเวลา ลุงได้อาเจียนตามทางหลายครั้ง แม้จะถึงโรงพยาบาล
นายแพทย์รีบพาเข้าห้องตรวจ ลุงก็ยังอาเจียนไม่หยุด เวลานั้นลุงพูดไม่ได้เพราะปากเบ้ยวบुक
เมื่อนายแพทย์ได้ตรวจดูอย่างละเอียดก็ถึงวันแล้วก็ลงความเห็นว่าเป็นอัมพาต จึงต้องให้พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ภรรยาของลุงเป็นเจ้าของใช้ก็ยอมให้อยู่โรงพยาบาล

การรักษาอยู่ในโรงพยาบาลนั้นหมอได้ฉีดยาวันหนึ่งประมาณ ๔-๕ เข็ม ลุงต้อง
นอนรักษาตัวอยู่โรงพยาบาล ๒ เดือนเศษเนื้อหนังแทบจะหาที่วางไม่ได้ การรักษานอกจาก
ฉีดยากินยาแล้ว ยังมีวิธีตรวจคลื่นสมอง มีสายไฟซึ่งปลายกดลงบนหัวแล้วอีกทางหนึ่งก็เข้า
เครื่องวัด นอกจากตรวจวัดคลื่นทางสมองแล้ว ยังมีวิธีเจาะคอเบ้าลมเข้าไปทางสมอง ใน
เวลาเบ้าลมเข้าทางสมองนี้รู้สึกสบายและเบาหัว แต่หมอกต้องคอยควบคุมจับชีพจรดูการเต้น
ของหัวใจตลอดเวลา มิฉะนั้นกลัวจะตกใจทำให้หัวใจหยุดได้ คอยเรียกชื่อตลอดเวลา

เมื่อได้นอนรักษาตัวอยู่โรงพยาบาลได้สามอาทิตย์ก็นึกถึงตัวเองเสมอว่า ได้สร้าง
กรรมทำชั่วอะไรไว้จึงต้องมาชดใช้หนักกรรมถึงทรมาณขนาดนี้ คนอื่นลงก็ไม่เคยเห็นเขาทุกข์
ทรมาณเหมือนลุงเลย กรรมชั่วอันใดนะที่ตามสนองลุงเช่นนั้น ทำให้ลุงนึกคิดย้อนหลัง เมื่อ
ลุงได้รับราชการอยู่ในจังหวัดลำปาง ลุงไม่เคยล้มเลย ลุงอยากจะเริ่มต้นเล่าสาเหตุให้ฟัง บางที
เรื่องนี้เป็นประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย .

เพราะเวลานั้นลุงพิจารณาตัวว่า มนุษย์เราเกิดมามีทั้งความดีและความชั่ว
อยู่เบื้องหลังที่ผ่านมาแล้ว ผิดแต่ว่าความดีมากหรือความชั่วมากเท่านั้น หนีไม่พ้นกฎแห่งกรรม
เมื่อรู้ว่าเรื่องของลุงนี้จะบันทึกส่งไปให้ ท. เสียงพิบูลย์ เพื่อเข้าในชุดกฎแห่งกรรม ลุงก็คิด
ยินดีเล่าความจริงทั้งหมดให้ฟัง เพื่อจะได้ระบายความรู้สึกของลุงออกมา จะได้นำเอาไปเรียบ
เรียงขึ้น เพื่อให้юнชนรุ่นหลังจะได้มีตัวอย่าง เพราะลุงเชื่อแน่ว่ามนุษย์เรานั้นหากทำอะไร
ด้วยจิตใจอาฆาตมาดร้ายพยาบาท ย่อมจะก่อกรรมทางจิต เกิดผลขึ้นมาผลนั้นก็จะติดตามสนอง
เพราะจิตโกรธแค้นพยาบาท จิตมุ่งทำลายโดยเจตนา หากว่าเราทำสิ่งใดลงไปโดยไม่ตั้งใจ ไม่มี
ความเจตนาพยาบาทโกรธแค้นอาฆาต ลุงเชื่อแน่ว่าจะไม่เกิดผลกรรมตามสนอง แม้จะมีกรรม
บาปก็จะน้อย นี้ก็เห็นว่าเป็นต้นเหตุหนึ่งที่ลุงแน่ใจว่าได้รับกรรมตามสนองในปัจจุบันนี้ เกิด

ขึ้นเพราะจิตพยายามโกรธแค้นเป็นต้นเหตุ ลุงอยากให้คนรุ่นหลังพิจารณาจะได้ระงับความโกรธ ความอาฆาต ความพยาบาท เพราะเรามีพลังจิตเจตนาสร้างกรรมขึ้นแล้วก็หนีกรรมที่เราทำมาไม่พ้น ลุงเห็นว่าจะเป็นกุศลจึงยินดีจะเล่าเรื่องชีวิตของลุงให้ฟัง

ลุงมีภูมิลำเนาบ้านเกิดของลุงเป็นคนภาคกลาง เมื่อวัยหนุ่มก็เป็นนักแสดงไซค์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๑ ลุงได้เดินทางไปภาคเหนือ ได้เข้าทำงานรับราชการในหน่วยงานของรัฐบาลหลายแห่ง ต่อมาก็ได้เข้ารับราชการสังกัดอยู่ในกระทรวงการคลัง ลุงเป็นคนขยันในการงานตลอดทั้งหน้าที่การงานของลุงก็เรียบร้อยเป็นที่ถูกใจ เป็นที่ชื่นชอบของผู้บังคับบัญชาตลอดจนผู้ร่วมงานทั่วไป เป็นที่รักใคร่นับถือของเพื่อนฝูง เพราะลุงไม่เป็นคนเห็นแก่ตัวไม่เอารัศเฮาเปรียบใคร

เมื่อได้รับราชการสังกัดกระทรวงการคลังที่ในจังหวัดลำปางได้ ๒ ปี ลุงก็ได้เลื่อนหน้าที่สูงขึ้นตามลำดับในความดีความชอบ เป็นโชคดีของลุง หลังจากได้ตำแหน่งสูงขึ้นไม่นาน ลุงก็ได้ทำการสมรสกับสตรีสาวสวยในเวลานั้นผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในจังหวัดลำปาง นับว่าลุงมีโชค ๒ ชั้น เพราะได้เลื่อนตำแหน่งและได้ภรรยาสาวสวย

เมื่อมีครอบครัวแล้วก็เป็นธรรมดา ที่จะต้องหารายได้เพิ่มเพื่ออนาคตที่จะต้องเกิดบุตรตามมาภายหลัง เมื่อเพิ่มสมาชิกในครอบครัว การใช้จ่ายก็จะเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัวเป็นธรรมดา เพื่อไม่ประมาทลุงจึงเตรียมรับเหตุการณ์อนาคต ฉะนั้นลุงจึงคิดหารายได้เพิ่มโดยการลงทุนซื้อไก่พันธุ์ดีมาเลี้ยง การเลี้ยงไก่เพื่อค่อย ๆ จะได้ขยายกิจการออกไปให้มีรายได้มากยิ่งขึ้น นอกจากจะเลี้ยงไก่ขายได้แล้วก็ยังฟักลูกไก่ขาย ต่อมาก็นับว่าเป็นรายได้ทั้งดงามพอลุงก็ผลิตเพลิดอยู่กับลูกไก่ที่ฟักขึ้นใหม่ ๆ มากมาย พอเย็นกลับมาจากงานแล้วลุงก็ไปขลุกอยู่ในเล้าไก่ วันหยุดราชการลุงก็ขลุกอยู่กับไก่ตลอดเวลา ลุงมองดูลูกไก่เล็ก ๆ ที่ออกจากไข่ด้วยนิยมชมชื่น บางครั้งภรรยาที่ต้องเอาอาหารเข้าไปให้กินในเล้าไก่ได้ดูน เพราะลุงผลิตเพลิดสบายใจกับลูกไก่เล็ก ๆ น่ารักน่าเอ็นดู ตลอดเวลาว่างไม่ได้ไปไหนเลยมัวอยู่กับพวกไก่ จำได้ว่าเวลานั้นภรรยาของลุงได้ตั้งท้องลูกคนแรกได้ ๒ เดือน ลุงก็มองเห็นอนาคตแจ่มใสเพราะรายได้ทางขายไก่ และไข่และลูกไก่ทวีขึ้น

วันหนึ่งขณะที่ราชการหยุดพักเที่ยงลุงได้กลับมาถึงบ้านก็ตรงเข้าไปดูพวกไก่ในเล้ายังไม่ทันเข้าไปก็เห็นแมววิ่งสวนทางออกมา เมื่อเข้าไปก็เห็นลูกไก่หายไปหลายตัว ก็นึกได้ว่าจะต้องเป็นแมวขโมยตัวนั้นแน่นอนที่มันย่องขโมยลูกไก่ไปกิน เมื่อคิดได้เช่นนั้นก็นึกโกรธขึ้นมา

ทันที ความโกรธความแค้นที่แมวตัวนั้นมันบังอาจมาขโมยลูกไก่ไป จึงอาฆาตอยากจะฆ่ามันให้ตาย เมื่อความโกรธเช่นนั้นก็ขึ้นไปหยิบดาบบนบ้านลับให้คม ทั้งใจจะฟันมันให้ขาดสองท่อนสมกับความโกรธ ความแค้นที่มันขโมยลูกไก่ เมื่อกลับไปทำงานตอนปลายความแค้นของลุงถูกรุ่นอยู่ในใจเรียกภรรยาให้คอยเฝ้า อย่าให้แมวตัวนั้นเข้าไปกินลูกไก่อีก อย่าทำอะไรมันขอเวลาให้ลุงกลับจากงานมาก่อนแล้วจะคิดบัญชีกับมันให้ถึงตายจึงจะสมกับความแค้น วันนั้นตลอดเวลาบ่ายลุงไม่เป็นอันทำงาน คอยแต่คิดจะหาทางจะทำเจ้าแมวตัวนั้นให้ได้

เมื่อเย็นกลับมาถึงบ้านแล้วพิจารณาหาทางหนีทีไ่ลัวมันเข้ามาทางใดและออกทางใด ลุงควรจะตั้งอยู่ที่ไหนจึงจะฟันมันให้เต็มที เมื่อคิดหาทางหนีทีไ่เสร็จแล้วลุงก็ข่มคอยที่อยู่ คิดว่ามันต้องมาแน่ ลุงกำดาบอยู่ในมือแน่นกัดฟันแล้วนึกในใจว่า คราวนี้แหละอย่าแมวขโมยกองจะอยู่มือแน่

ลุงคอยข่มอยู่ไม่นานนักเจ้าแมวขโมยก็ย่อง ๆ มองซ้ายมองขวา ลุงจะฟันมันก็ไม่ถนัดเพราะมันอาจวิ่งหนีไป จึงต้องปล่อยให้มันเข้าไปในเล้าไก่แล้วก็แอบมาทางช่องมันเข้าเตรียมเงื้อมดาบไว้คอยตั้งท่า คอยฟันเมื่อเวลามันออกมา เพราะไม่มีทางอื่นมันคงไม่รอดสักครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงลูกไก่ร้องกันแซ่ ลุงเพิ่มความโกรธมากขึ้นแต่อดใจรอเวลาคอยจ้องอย่างไม่กระพริบตา แล้วก็มองเห็นแมวขโมยอ้ายศัตรูตัวร้ายย่องออกมา ในปากคาบลูกไก่อังไม่ตายสนิท จ้องท่าจะวิ่งออกมาเหมือนจะรู้ว่ามิภัยอันตราย ลุงเงื้อมดาบไว้คอยที่อยู่แล้ว ความโกรธความแค้นตั้งใจเกินไปว่าจะฟันให้สุดแรงเกิด ให้มันขาดกลางสองท่อน เห็นจะเป็นการตั้งใจเกินไป พอได้ระยะดาบลุงก็ฟันไปทันที แต่แมวขโมยตัวนั้นมันอดทนว่องไวเหนือหน้มันเห็นยาวกว่าแมวธรรมดา ลุงฟันไปเต็มแรงมันกระโดด ลุงก็เพียงฟันพลาดไปถูกตีนขวาของมันทั้งสองข้างแต่ไม่ขาด แต่คงบาดเจ็บมาก มันทนเกินแมวธรรมดา ที่สามารถกระโดดหนีต่อไปได้อย่างว่องไว แต่เลือดสาดไปตลอดทาง แต่ลุงยังไม่หายแค้น โมโหตัวเองที่ฟันไม่ถูกตามตัวบังเอิญเวลามันมีดีคำไม่สามารถจะติดตามมันไปได้ ตั้งแต่นั้นนั้นเป็นต้นมาก็ไม่เห็นแมวตัวนี้อีก ลุงคิดว่ามันคงตายเพราะบาดเจ็บจากรรจ์จากคมดาบที่ลุงฟัน

ฉะนั้นเรื่องนี้เห็นจะเป็นเพราะอำนาจจิตที่ผูกใจเจ็บแค้นเจ้าแมวตัวนั้น ด้วยความพยาบาทอาฆาต แม้เหตุการณ์นี้จะล่วงเลยมาแล้วประมาณสามสิบกว่าปี บาปกรรมอันนี้ได้ติดตามมาสนอง ลุงฟันถูกแถบตีนขวาของแมว แต่ลุงก็เกิดพิการทางคันขวาของร่างกายทั้งแถบ เช่นเดียวกันกับที่ลุงได้ทำกับแมวตัวนั้น ด้วยแรงอำนาจจิตอาฆาตพยาบาทบาปกรรมจึงได้ติดตาม

ตามมาสนองลง ชีวิตมนุษย์เรื่องกรรมตีกรรมชั่วเป็นสิ่งลับ ลუნแน่ใจว่าผู้สร้างกรรมตีกรรมชั่วแล้ว ย่อมจะหนีไม่พ้นกรรมที่ตนสร้างขึ้นนั้นตามมาสนอง ฉะนั้นลุนจึงอยากให้เรื่องของลุนนี้เป็นตัวอย่างอนุชนรุ่นต่อไป นำไปพิจารณาดู จะเห็นได้ว่าแรงอำนาจโกรธแค้นพยายาม ด้วยพลังจิตทำให้ก่อเกิดกรรมตามสนอง เป็นการจงเวรจงกรรมไม่มีสิ้นสุด การกระทำเกิดจากพลังอำนาจจิตนั้นมีผลร้ายแรงจะฝังอยู่ในความรู้สึก วันหนึ่งวันใดก็จะแสดงผลออกมาตามสนอง ลุนพอใจที่เรื่องของลุนจะเป็นประโยชน์ในส่วนรวมบ้าง เพื่อเตือนใจผู้ที่มีความรู้สึกอย่างลุนจะได้มีโอกาสดับความโกรธ ความแค้น ความพยายาม การฆ่าฟันอย่างเหี้ยมโหด คุร้ายก็จะบันเทาลงบ้าง ฉะนั้นลุนจึงยินดีให้เรื่องของลุน แม้จะเป็นเรื่องเล็กแต่ก็เกิดเพราะอำนาจจิตพยายาม ลุนต้องมาชาติใช้หนี้กรรมดังที่ลุนได้บรรยายมาแล้วเป็นตัวอย่างต่อไป

ข้าพเจ้าผู้เขียน และเรียบเรียงตามที่ท่านผู้บันทึกส่งมาให้ได้พิจารณาแล้ว จึงอยากจะอนุเคราะห์เรื่องของลุนหวานเข้าในชุดกฎแห่งกรรม ตามที่ท่านเจ้าของเรื่องมีความประสงค์ และในปัจจุบันนี้ท่านก็ยังมีชีวิต หากท่านผู้ใดสนใจก็สามารถจะติดต่อกับท่านได้ที่โรงงานสุราในจังหวัดนครราชสีมา ท่านที่ได้อ่านเรื่องนี้แล้วคงไม่อยากจะกรรมตามสนอง ก็ต้องใช้หลักสังขารม ใช้สติปัญญา ไม่ประมาท เมื่อจะทำสิ่งใดก็คิดก่อนจึงทำ อย่าทำก่อนคิดตามอารมณ์โทสะ รุนแรงหุนหันพลันแล่นย่อมจะเป็นโทษมากกว่าเป็นคุณ เมื่อจิตมีความอาฆาตมาดร้าย ย่อมจะก่อกรรมตามสนองหนีไม่พ้น

ทางพระพุทธศาสนา ท่านสอนให้กำจัดความโลภ ความโกรธ ความหลง ฉะนั้นหากจะฝึกจิตพยายามทำลายความโกรธให้สูญสิ้นไปจากความรู้สึก แม้จะยังไม่หมดสิ้นลงในทันที ก็ขอให้มีการแผ่เมตตาเยือกเย็นลง ทำให้โกรธยากพอจะมีสติ ไม่ประมาทรู้สึกถึงผลกรรมจะตามสนองภายหลัง กรรมชั่วตามสนองก็ไม่เกิดขึ้น จิตก็สงบเพราะเป็นผู้มีอารมณ์โกรธยาก

หากเรื่องนี้จะเกิดประโยชน์แก่อนุชนและผู้อ่านต่อไป และเป็นบุญกุศลขึ้นทางจิตใจ ที่สามารถจะระงับจิตใจของผู้ที่กำลังโกรธแค้นคิดพยายามอาฆาตได้แล้ว ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงจากบันทึกเรื่องนี้ ขอสงวนสิทธิ์ในฐานะขอให้กุศลผลบุญของเรื่องนี้ จงบันดาลให้ลุนหวานหายจากการรบกวนทุกข์ทรมาน จงเกิดความสงบทางใจด้วยผลบุญบารมีของเรื่องนี้เกิด

ข้าพเจ้ากับสิ่งลับ

เรื่องเกี่ยวกับความลับ ก่อนที่จะตัดสินใจเขียนก็ต้องใช้ความคิดและไตร่ตรอง เพราะยังไม่แน่ใจว่าจะเขียน แต่คนเราเมื่อมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้ว ควรจะเป็นตัวของตัวเอง เราคิดแล้วจึงเขียน ไม่ใช่เขียนแล้วจึงคิด มีมากท่านได้สนับสนุนให้เขียนขึ้นเพราะเป็นเรื่องราวที่ได้ประสบกับตัวเองไม่ใช่บันทึกของผู้อื่น หากเกิดขึ้นกับผู้เขียนโดยไม่มีผู้ใดได้เห็นด้วย แม้จะเป็นเรื่องจริงก็ไม่ต้องคิดมาก ไม่เขียนขึ้นเป็นอันขาด แต่เรื่องนี้มีบางท่านไม่ยอมให้เขียนแม้จะมีส่วนน้อยที่ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นจริง บางครั้งก็เขียนขึ้นไม่ได้ จะทำให้ผู้อ่านบางท่านคิดว่า ยกความดีตัวเองเพื่อเอาเด่นเอาดัง แต่มีผู้แย้งมากกว่า ผู้อ่านส่วนมากต้องการเรื่องเกิดขึ้นกับตัวผู้เขียนเอง เพราะสนใจที่เคยอ่านและเคยเขียนมาแล้ว เมื่อมีสองฝ่ายที่รู้และที่เห็นเหตุการณ์แต่ความเห็นแตกต่างกันไปคนละทาง ทั้งสองฝ่ายต่างก็หวังดีต่อข้าพเจ้าด้วยกัน คิดแต่ความรู้สึกนึกคิดความเห็นไปคนละอย่างมีเหตุผลไปคนละทาง สำหรับคุณสถิติฯ ครบประชุมอดีตนายอำเภอผู้เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิดกว่าผู้อื่น ได้สนับสนุนให้เขียนขึ้นด้วยแรงศรัทธา

ฉะนั้น ข้าพเจ้าต้องกลับมาพิจารณาดูตัวเอง ตั้งปัญหาตามตัวเองว่า เราเขียนชุดกฎแห่งกรรม หรือทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่วเพื่อหวังอะไรในลาภยศสรรเสริญ อยากให้คนยกย่องต้องการความดีเท่าความดั่งเช่นนั้นหรือ? -ตอบได้อย่างบริสุทธิ์ใจว่า “ไม่ต้องการ” แล้วเราต้องการอะไร ข้าพเจ้าจะต้องตอบตัวเองว่า ความต้องการอยากให้อนุชนวัยรุ่นในยุคปัจจุบันนี้และอนุชนรุ่นต่อต่อไป ได้รับความดีและความชั่วติดตามสนองนั้นเป็นสัจธรรมความจริงที่ได้เกิดขึ้นแล้ว จึงเอาตัวอย่างมาเขียน คิดว่าเป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคตหากมีผู้สนใจค้นคว้าหาความจริงจะได้เรื่องที่เกิดขึ้นแล้วเป็นตัวอย่าง จะได้ศึกษาหาความรู้ค้นคว้าหาเหตุผลต่อไป ทุกครั้งเมื่อยังลังเลใจก็ต้องนึกถึงเพื่อนรุ่นพี่มีอาวุโส และเป็นคนดีมีศีลธรรมที่ข้าพเจ้านับถือมาก ท่านเคยให้สติเตือนใจครั้งหนึ่งว่า

“ถ้าเรามัวกลัวโน่นกลัวนี่เราไม่ต้องเขียน เราควรเป็นตัวของเรา ดีชั่วใครจะมารู้ดีกว่าตัวเอง คนเราต่างมีจิตใจความรู้สึกไม่เหมือนกัน มีทั้งคนดีคนชั่ว ถ้ามีคนดีหมกบ้านเมืองก็สงบ ประชาชนพลเมืองทั่วไปก็อยู่กันอย่างสุขสบาย คุณคะวางก็ไม่ต้องมี ตำรวจก็ไม่

ต้องใช้ ตุลาคมก็ไม่มีประโยชน์เพราะไม่มีคดีจะตัดสิน แต่เวลานั้นคนชวี่มีมาก ต้องเพิ่มตำรวจ เพิ่มคุกเพิ่มตาราง ตุลาคมก็ตัดสินไม่ไหวเพราะมีคดีมากมาย ฉะนั้น เมื่อเรากคิดว่าเราสร้าง กรรมดีไม่เป็นพิษเป็นภัยกับผู้ใด ไม่มีสิ่งใดในภายหลังตอบแทนหวังให้เกิดประโยชน์ทางจิตใจส่วนรวมทำไปเกิด อย่ามัวคิดโน่นคิดนี่ไม่เข้าเรื่อง” นี่เป็นคำตักเตือนจากเพื่อนรุ่นพี่ที่ ผ่านมานานปีแล้ว ข้าพเจ้ายังจำได้ดี ยังก็นึกขอบคุณเพื่อนรุ่นพี่ที่ให้คติ ฉะนั้น เรื่องสิ่งลึกลับนี้ ข้าพเจ้าได้ประสบด้วยตนเองจึงเขียนขึ้นเพื่อท่านจะได้พิจารณาดู

เรื่องลึกลับนี้ได้เกิดขึ้นในเช้าวันอาทิตย์ที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๔ หลังจาก ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ได้ออกจากกรุงเทพฯ เมื่อเช้าวันเสาร์เวลา ๘.๐๐ น. และพักที่โรงแรมในเมืองจันทบุรี คำวันเสาร์ คุณสถิติย์ ตรีประชুম อติศนายอำเภอ ได้จัดการเลี้ยงอาหารค่ำต้อนรับพวกเราที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง ทั้งที่คืนนั้นฝนตกหนัก ตกลงกันว่ารุ่งเช้าเราจะออกเดินทางจากเมืองจันทบุรีประมาณ ๗.๓๐ น. เพื่อไปสมทบเพื่อน ๆ และผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายได้นำ ผ้าป่าซึ่งออกเดินทางจากกรุงเทพฯ ในวันเสาร์เช้าเช่นเดียวกัน แต่ส่วนมากรวมมาโดยรถบัสใหญ่คันหนึ่งซึ่งมีผู้ร่วมศรัทธาประมาณ ไม่ต่ำกว่าห้าหกล้านคน และต่างก็รวมพักบนวัดเขาสุกิม แห่งเดียวกัน ซึ่งทางวัดได้จัดการไว้ต้อนรับให้ความสะดวก ตลอดทั้งอาหารการกินและที่อยู่ หลับนอน บางท่านเคยมาครั้งก่อนแล้วบอกว่าได้รับความสะดวกสบายจากทางวัด ทั้งอากาศ บนเขาเวลาเช้าสดชื่นดีกว่าในเมือง แต่พวกเราขอพักในเมืองเพราะยังมีเพื่อนฝูงที่จะต้องไป เยี่ยม เราจึงได้นัดกันว่าจะพบกันเช้าวันอาทิตย์กำหนดจะถวายผ้าป่าในเวลา ๘.๐๐ น. เรากินอาหารเช้าแล้วมาร่วมกุศลให้ท่านอนุโมทนาถวายผ้าป่าครั้งนี้ด้วย

เช้าวันอาทิตย์เราตื่นก่อนย่ำรุ่ง จัดแจงแต่งตัวแล้วนอนเล่นรอเวลาเพื่อน ๆ จะ แต่งตัวออกจากโรงแรมไปกินอาหารเช้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรอและสนทนากับคุณมนูผู้อยู่ห้อง เดียวกัน ทันใดนั้นหูข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงประหลาดกระซิบเรียกชื่ออย่างซัดถ้อยซัดคำเป็นเวลา ๓ ครั้ง เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็บอกกับคุณมนูว่า “ผมได้ยินเสียงกระซิบที่หูเรียกชื่อผม ๓ ครั้ง อย่างชัดเจน คงจะมีเรื่องดีหรือไม่ดีเกิดขึ้นก็ไม่รู้” คุณมนูถามว่า “จำได้ไหมว่าเป็นเสียงใคร” ข้าพเจ้าบอกว่า “จำไม่ได้ว่าเป็นเสียงใคร” แล้วเราพูดถึงกลางสังฆรณ์ที่ข้าพเจ้าได้ยินที่ผ่าน มาแล้ว แต่ไม่เคยได้ยินเรียกชื่ออย่างนี้ แต่ก็ไม่ทำให้ตกใจหวาดกลัวแต่อย่างใด เพราะความ รู้สึกเหล่านั้นไม่มีอยู่ในตัวข้าพเจ้าแล้ว

หลังจากอาหารเข้าแล้วคุณสติชัย ทรประทุม อดีตนายอำเภอได้มาสมทบร่วมไป
 โหมทนาผ้าป่าที่วัดเขาสุกิมด้วย เราคิดว่าคงทันตามนัดไว้. ไปถึงวัดให้ทันก่อนถวายองค์ผ้าป่า
 เพราะระยะจากเมืองจันทบุรี ถึงเขาสุกิมก็เพียงยี่สิบกว่ากิโลเมตร ฉะนั้น เราออกรถจากโรง-
 แรมเวลาเจ็ดโมงสามสิบก็คงมีเวลาพอและคงมีเวลาเหลือก่อนที่จะเริ่มถวายผ้าป่า

ทุกสิ่งทุกอย่างไม่แน่นอนเหมือนใจเราคิด เพราะอุปสรรคย่อมมี เช้าวันนั้นรถ
 เราเลี้ยวเข้าช่องทางที่จะไปเขาสุกิมผิดทางต้องอ้อมออกไปไกลกว่าธรรมดาตามาก และถนนเส้นนี้มี
 สภาพเป็นหลุมเป็นบ่อ สะพานไม้ค้ำน้ำกลัวเหมือนนักบ่จะพัง น้ำฝนยังตกขังเป็นบ่อ ต้องขับรถ
 ผ่านเสี่ยงอันตรายมากรถแล่นช้า เรานึกสงสัยว่าจะผิดทางเพราะผ่านแต่ป่าไม่ค่อยพบผู้คนบ้าน
 ช่างมากนักแทบจะย้อนกลับกลัวรถจะติดหล่ม เมื่อถามชาวบ้านที่นั่น ๆ จะพบผ่านมาว่าทาง
 ไปเขาสุกิมใช่ไหม ก็ได้รับตอบว่าใช่เราก็ตั้งใจต่อไป รู้สึกว่าทุกคนไม่ค่อยสบายใจเพราะกิน
 เวลาผิดนัดแล้ว คุณสติชัยเมื่อตีตจะเคยเป็นนายอำเภออยู่ในจังหวัดจันทบุรีหลายอำเภอก็ดี
 แต่ก็ยังไม่เคยมาวัดเขาสุกิมเช่นเดียวกันกับพวกเรา

รถเราได้บุกเข้าไปบนถนนที่มีหลุมมีบ่อแทบตลอดทาง รู้ว่าไกลเกินไปไม่รู้ว่าจะ
 ถึงเมื่อใด จนปลายท่อไอเสียถูกกระแทกชำรุดแตกแต่ก็ยังไม่หนักหนายังไปได้อีกว่าเจ็ดเชิงวัด
 เขาสุกิมก็ใช้เวลาเดินทางเกือบสองชั่วโมง เมื่อได้เข้าไปในเขตเห็นป้ายชื่อวัดพวกเราก็ค่อยโล่ง
 ใจ เมื่อเราจอดรถเชิงเขาเราต่างก็ลงจากรถปีนขึ้นไป มองดูรอบด้านบรรยากาศในเขตวัด
 รู้สึกว่าร่มเย็นแม้ฝนได้ตกมาหนักในตอนกลางคืนก็ดี ในเขตวัดก็เป็นที่ร่มรื่นทำให้จิตใจสบาย
 เราได้พิจารณาทิวทัศน์ของเขาสุกิม มองเห็นธรรมชาติที่สวยงามรอบด้าน มีพุ่มไม้ไม่น้อย
 ใหญ่ในบริเวณของเขานี้เป็นสภาพที่เจริญตาประทับใจ ทำให้ลึมนึกถึงสิ่งดีลับที่กระซิบที่หู
 ตอนเช้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นเพราะคิดว่ารถยนต์เก๋งที่บุกมาผิดทางที่ต้องรับความลำบาก และเสีย
 เวลานั้นคงเป็นเหตุหนึ่งที่เสี่ยงกระซิบเป็นเชิงเตือนก็ได้ คิดอยู่แต่ในใจ เมื่อตอนเดินทางยัง
 ไม่ได้แต่ไม่ได้บอกกับผู้ใด เมื่อเราเดินชมทิวทัศน์ในเขตเขาสุกิม ข้าพเจ้าหยิบกล้องถ่ายรูป
 ออกมาเดินไปกับคุณมนูและคุณสติชัย เราต่างก็เดินมาดูสภาพของทิวทัศน์ขุนเขาลำเนาไม้ และ
 ทิวเขาสีเขียวแก่และเขียวอ่อนเมฆหนาและจางที่มองเห็นทั้งใกล้ไกลออกไปจนสุดสายตา เมื่อ
 เดินก็ได้มาเห็นมีรถใช้สายลวดสลิงขนานหน้ากว่ากิโลเมตรขึ้นไปบนรางเหล็กรถไฟคู่ ใช้เครื่องยนต์
 ดึงกว่าสามตันสายลวดเวลาขึ้นบนเขาและเวลาลงก็ผ่อนลวดลงจากเขา รถก็วิ่งลงตามรางคู่ขึ้นไปลง
 ได้ทราบว่าการวิ่งหนึ่งกับบรรทุกคนราว ๆ สิบคน นับว่าเป็นการผ่อนแรงเดินขึ้นบนเขาได้มาก

ได้ทราบว่ารถสามารถจะบรรทุกปูนซีเมนต์ ๕ ตันก็เดินได้สะดวก

ฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นรถกำลังขึ้น จึงอยากได้ภาพรถกำลังอยู่บนเขา แต่เพียงจะให้ ได้ภาพมุมกลาง จึงยื่นจับกล้องให้ตรงรางที่ข้าพเจ้ายืนเพื่อจะให้ ได้ภาพตรงมุมกลาง ข้าพเจ้ายืนอยู่นั้นเป็นระยะปลายทางรถหยุดให้คนขึ้นลง พื้นล่างเจาะภูเขาตกลงไปเป็นช่องสองข้างก่อคอนกรีตเสริมขึ้นมา ช่องกว้างประมาณสองเมตร สูงจากพื้นประมาณหนึ่งเมตร คัดตรงเป็นมุมฉาก พื้นล่างมีหินกับรางเหล็กรถไฟรองด้วยไม้หมอน สายตาข้าพเจ้ามุ่งแต่ตั้งระยะกล้องจับภาพให้ชัด จนลืมว่าเรายืนอยู่ในเนื้อที่จำกัด ลืมว่าตอนกลางเป็นช่องลึกลงไป ทากก็ไม่ได้มองที่เท้าซึ่งกำลังค่อยๆ ถ่างออกไป รวมจุดสนใจไปอยู่ที่กล้องถ่ายรูป ยกกล้องจดอยู่กับลูกตา ความประมาทอย่างไม่นึกว่าจะเป็นไปได้ เท้าข้างหนึ่งยกยื่นออกไปเลยขอบซีเมนต์เหยียบลงไปที่ว่างเปล่า เสียหลักเท้าเดียวทรงตัวไม่อยู่ร่างโงนเงนและผะหงายหลัง หล่นตกลงไปไม่เป็นท่า รู้สึกว่าหัวคล้ายกับถูกอุ้มนอนหงายทิ้งลงไปข้างล่าง ซึ่งมีแต่หินกับรางเหล็กรถไฟคู่

คุณสถิติ ทรประชุม ได้เห็นเหตุการณ์อย่างใกล้ชิดอยู่ตลอดเวลา ทั้งเวลาตกมือข้าพเจ้ายังถือกล้อง ทำให้ร่างโงนเงนแล้วหงายหลังตกลงไป คุณสถิติยหน้าซีดไม่มีสีเลือด คงใจคอยหาย ตัวสั่น คงจะตื่นเต้นตกใจกลัวจนทำอะไรไม่ถูก คิดว่าร่างของข้าพเจ้าเมื่อตกลงไปกระทบพื้นล่างหนีไม่พ้นหินและรางเหล็กรถไฟแล้ว ส่วนหนึ่งส่วนใดกระทบกระแทกร่างกายคงจะแหลกแน่ ไม่ใช่โครงเคาะหรือแขนขาหัก ถูกหัวคงร้าวแตก คุณสถิติบอกว่ากลัวมากไม่กล้าคิดไม่กล้านึก เพราะเห็นร่างของข้าพเจ้าเมื่อถล่มชะงักรู้สึกใจเสียว ตัวสั่นปากสั่นพอได้สติก็จะรีบกระโดดลงไปประคองร่าง เมื่อเห็นข้าพเจ้ารีบลุกขึ้นบอกว่า ไม่เป็นไร แล้วเดินขึ้นมาข้างบน คุณสถิติเข้ามาถอดตัวข้าพเจ้าไว้ รู้สึกว่าตัวคุณสถิติสั่นใจสั่น พุดออกจากปากถามแต่ละคำเสียงสั้นๆ ข้าพเจ้าบอกคุณสถิติว่า “อย่าตกใจผมไม่เป็นอะไร ผมไม่เจ็บปวดที่ไหนเลย” แล้วก็สะบัดแขนขาให้ดูประกอบคำพูด แม้เช่นนั้นคุณสถิติก็ยังกลัวไม่หาย ตัวและเสียงยังไม่หายสั่น เมื่อลุกขึ้นมาขึ้นข้างบนรู้สึกเลือดไหล หัวแตก คุณสถิติบอกว่าหัวแตกตอนลุกขึ้นมาโดนแฉะหินข้างๆ กล้องถ่ายรูปบอบเพราะถูกหิน คุณสถิติช่วยเช็ดเลือดจนหยุด ความจริงแม้เลือดออกข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกเจ็บปวดประการใด ความรู้สึกปกติ ถ้าเลือดไม่ออกก็ไม่รู้ว่าหัวแตก

เมื่อเสร็จแล้วเราก็นั่งรถขึ้นไปบนเขาเมื่อขึ้นไปถึงที่พักรถแล้ว เราก็ต้องลงเดินขึ้น

ไปที่ศาลาที่ตั้งองค์ผ้าป่า เราไปถึงศาลาเป็นเวลาเกือบ ๑๐.๐๐ น. ก็คิดว่าเขาคงถวายกันเรียบร้อยแล้ว แต่ปรากฏว่ายังไม่ได้ถวายผ้าป่า และหมู่ผู้ศรัทธาทั้งหลายยังกินอาหารหวานคอยอยู่ เราไปถึงก็พลอยผสมโรงด้วยของหวาน นับว่ารสชาติอร่อยในชั้นดี มีหลายท่านถามว่าเป็นอะไรหว่าแตก ข้าพเจ้าก็บอกเพียงหกหลัม มีแพทย์หญิงท่านหนึ่งได้มาช่วยคุณแผลและเห็นว่าเล็กน้อยเอายาที่ท่านมีติดตัวไปช่วยช่วยปิดให้ ข้าพเจ้าขอบคุณที่ท่านเอาใจใส่

หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปนมัสการอาจารย์สมชาย ท่านทักว่าเป็นอะไร กลับไปคงจะมีเรื่องเขียน ข้าพเจ้าก็ได้แต่ยิ้มเพราะไม่แน่ใจว่าจะเขียน แล้วเราก็ได้จัดการร่วมกันถวายผ้าป่า รู้สึกว่าส่วนมากท่านสนใจในหนังสือชุด “กฎแห่งกรรม” เท่าที่นำติดรถไปไม่เพียงพอทั่วถึงกับผู้ต้องการ เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วเราก็ขอลับก่อน เมื่อลงเขาแล้วก็ขึ้นรถ คราวนี้ออกมาถูกทาง ถนนเรียบร้อยกว่าทางเข้าครั้งแรกย่นเวลามากและทางก็ออกมาถึงถนนสุขุมวิทก็ใกล้ วันนั้นเราได้พักผ่อนอาหารเที่ยงที่ระยองและแวะตลาดบางพระกลับถึงบ้านประมาณห้าโมงกว่า ร่างกายปกติธรรมดาไม่ขัดยอก

วันรุ่งขึ้น คุณสนธิได้โทรศัพท์มาแต่เช้า บอกว่าครั้งแรกเห็นว่าหกหลัม เข้าใจว่าหกหลัมธรรมดาหว่าแตก แต่เมื่อลงมาจากศาลาถามคนข้างล่างว่าหกหลัมตรงไหน เมื่อเขาชี้ให้ดูหว่าคเสี้ยวขึ้นมาทันที เกิดเป็นห่วงนอนไม่หลับอยากรู้ว่าเป็นอย่างไร มีระบมเจ็บปวดที่ไหนบ้าง ข้าพเจ้าบอกว่า ผมไม่เป็นอะไรไม่เจ็บปวดที่ไหน ความรู้สึกธรรมดาไม่รู้สึกผิดปกติแผลที่หว่าแตกก็แห้งไม่ต้องใส่ยาอะไรอีก เมื่อคืนก็นอนหลับสบายและกล่าวขอบคุณที่ท่านเป็นห่วงข้าพเจ้า นอกจากนี้ยังมีหลายท่านถามมา ข้าพเจ้าก็ตอบเช่นเดียวกัน คุณบุศบบอกว่าเมื่อได้ไปเห็นสถานที่ตกแล้วใจเสียว เพราะข้างล่างมีรางเหล็กและหิน

ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ได้เป็นห่วงใยในตัวข้าพเจ้า ต่อมาได้รับจดหมายของคุณเสถียร ศรประชุม อดีตนายอำเภอบอกว่า เมื่อเห็นเหตุการณ์อย่างใกล้ชิดที่ข้าพเจ้าล้มตกลงไปแล้ว เมื่อกลับมาถึงบ้านคืนนั้นนอนไม่หลับหรือหลับ ๆ ตื่น ๆ นึกเสียวตลอดคืนอุปธิเหตุที่ล้มตกลงไปนั้น สูงพอคู้ทำไมคุณจึงรอดพ้น จากรางเหล็ก และหินเบื้องล่างเหล็ก ไปได้ทำไมแขนขาหัวจึงไม่ฟาดไปถูกหินและรางเหล็กไปพัน มันประหลาดมหัศจรรย์แท้ ๆ คุณล้มลงภายหลังตกลงไปทางขวามือไม่มีอะไรยึดเหนี่ยว ที่แปลกก็คือร่างกายไม่กระทบหินและรางเหล็กข้างล่าง ผมนึกแล้วนอนไม่หลับ ยิ่งนึกยิ่งเสียว เกือบไม่เชื่อว่าเหตุการณ์ที่ผมเห็นกับตาจะเป็นความจริง คุณกลับลุกขึ้นมาเดินเหินได้อย่างสะดวกสบายไม่ปวดขัดที่ใดที่หนึ่ง ยังนั่ง

คุยได้อย่างปกติผมเสียอีกใจหายนึกเสียว่าไม่สบายอยู่ตลอดเวลา เข้าชั้นผมทนนไม่ไหวต้องรีบเขียนจดหมายตามเพื่อน ๆ อีก ข้าพเจ้าได้ตอบจดหมายไป และขอบคุณที่ได้ห่วงใยในตัวข้าพเจ้ามาก และได้ทราบว่าคุณมนูรับจดหมายทราบว่าห่วงมากรีบโทรเลขบอกไปว่า ข้าพเจ้าปกติเรียบร้อยไม่มีอะไรเป็นห่วง นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว

เรื่องนี้มีหลายท่านอยากทราบว่า อะไรทำให้ข้าพเจ้ารอดพ้นอันตรายมาได้ อย่างประหลาดมหัศจรรย์ ตัวเองก็ไม่รู้ เวลานั้นก็ ไม่ได้ห้อยพระหรือมีเครื่องรางของขลังอยู่ในตัวเลย ปกติก็ไม่เคยมีพระและเครื่องรางของขลังติดตัวมีอยู่แต่ในบ้านมีหลายท่านขอให้ข้าพเจ้าหาข้อเท็จจริงพอที่จะเป็นตัวอย่างให้สมบุญคุณ เพื่อให้คนที่เคยหลงผิดเป็นชอบถูกขมขื่น ให้คิดผิด เข้าใจในทางพุทธศาสนาผิด ๆ ในยุคปัจจุบันนี้มีผู้ปลุกปั้นคอยก่อความชั่วให้ทำชั่วทำลายหลักธรรมและพระพุทธรูปศาสนาสอนให้มนุษย์หลงผิดว่า วิญญาณและสิ่งลึกลับไม่มี กรรมเก่าอดีตชาติไม่มี ชาติหน้าไม่มี กรรมดีกรรมชั่วบาปบุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี ตายแล้วไม่มีอะไรเหลือ เรื่องประสพการณ์ของข้าพเจ้าก็จะชี้ให้เห็นชัดเจนแล้ว

เมื่อข้าพเจ้ามาศึกษา มีคนเชื่อในทางผิด ๆ บุญบาปก็ชั่วไม่มี เช่นนี้ก็ไม่มีใครกลัวบาป ทำอะไรตามอารมณ์ชอบ ตายไปก็ไม่ต้องใช้หนี้กรรมชั่ว ไม่มีชาติก่อนชาติหน้า มีแต่ปัจจุบัน เมื่อศีลธรรมมีก็ไม่มีความหมายเท่ากับบ้านเมืองไม่มีชื่อไม่มีแปะ เมื่อใครชอบปล้นก็ปล้น เมื่อใครชอบฆ่าก็ฆ่า เมื่อใครชอบข่มขืนหญิงก็จุดกระชากลากไปข่มขืนตามใจชอบ เรื่องศีลธรรมไม่ต้องพูดถึง เมื่อหลบหลีกมีกฎหมายปัจจุบันนี้ไปได้ก็รอดตัว ทำดีทำชั่วก็เหมือนกัน เพราะไม่มีกรรมดีกรรมชั่วตามสนอง ความกตัญญูต่อพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ไม่มีความหมาย ลูกขาดความเคารพนับถือไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่และครูบาอาจารย์ ไม่มีความยำเกรงจิตชั่วใจต่ำ นับวันจะมีคนชั่วเพิ่มมากขึ้น คนชั่วชักชวนคนดีให้ทำชั่วตาม เพราะเหตุหลงผิดคิดว่าไม่มีกรรมดีกรรมชั่วตามสนอง ตายแล้วก็สูญ ไม่มีนรกสวรรค์จะต้องกลัวอีก หากความสุขใจชาติปัจจุบันนี้ให้เต็มที่ไม่ว่าทางดีหรือชั่ว การหาเงินใช้บำรุงความสุขสนุกด้วยการปล้นนี้ ทำให้มนุษย์ในยุคนี้ถูกขมขื่นให้ทำความชั่วซ้ำลามากขึ้น เพราะเชื่อในสิ่งชั่วเป็นหลักปฏิบัติตรงข้ามกับความดีไม่มีศีลธรรมทางจิตใจ คิดแล้วก็เศร้าใจอยากจะทำดีว่า มนุษย์พวกนี้เป็นคนสันถิหรือคิดล้นทำลายตัวเองและชาติให้พินาศนิพพาน ฉะนั้นเมื่อแรกก็ไม่แน่ว่าใจจะเขียน เพราะเพื่อนบางท่านบอกว่าเรื่องจริงบางครั้งก็ไม่อยากจะให้เขียนเพราะกลัวคนจะเข้าใจผิด..... แต่ท่านที่เคารพนับถือจำนวนมากได้พากันสนับสนุนให้เขียนเรื่องนี้ขึ้นเพราะเหตุ

ได้เกิดขึ้นกับตัวผู้เขียนเอง ทั้งได้พิจารณาเหตุการณ์คุณ เห็นคนในและต่างประเทศกำลัง
 เอียงเอนไปทางชั่ว ต่างก็เข้ากับมนุษย์ดีอันอาจเป็นธรรม มนุษย์ชาติศีลธรรมกำลังบ้กคลั่ง
 อำนาจมักใหญ่คอยชิงเด่น ชาวโลกทั่วไปตกอยู่ในอันตราย กำลังเผชิญภัยอันร้ายแรงเกิด
 จากโลก โกรธ หลง ไม่มีทางใดจะยับยั้ง นอกจากใช้หลักธรรมอบรมจิตใจ เมื่อชาติศีลธรรม
 จิตใจมนุษย์ตกต่ำลงทุกวัน มีแต่ความชั่วมากขึ้นหาความดีได้ยาก พวกเขาช่วยกันกำลังปฏิบัติตน
 เป็นที่เขี้ยวฉวยประชาชนพลเมืองดีให้หวาดกลัวตลอดเวลา สิ่งชั่วร้ายของพวกเขารุ่นเป็นที่รู้
 ทั่วไปว่าได้สร้างกรรมหนัก การไม่เชื่อกรรมเป็นส่วนหนึ่งทำให้यरุ่นทำความชั่วมากขึ้น คิด
 ว่าบาปกรรมไม่มีที่จะติดตามสนอง ตายแล้วสูญไปไม่ต้องกลัวนรก ไม่ต้องกลัวเกิดมาใช้หนี
 กรรมในชาติหน้า เมื่อหลงผิดไปเช่นนี้จิตใจก็เหี้ยมโหดร้าย เมื่อคนหลงเข้าใจผิดมากขึ้น
 ความชั่วร้ายคิดง่ายวันจะทวีเพิ่มมากขึ้นเมื่ออยากปล้นอยากฉ้อ หรืออยากข่มขืนก็ทำไปตาม
 อารมณ์ชั่วช้าจิตทราม การฆ่าทำลายชีวิตมนุษย์เป็นของธรรมดาไม่สะอึกสะเทือนเพราะถือว่า
 ไม่มีบาปถ้าพิจารณาด้วยปัญญาแล้วก็คิดว่า มนุษย์ชั่วช้าเหล่านี้จิตทรามเชื่อทางชั่วได้ง่าย
 โกรธหันไปทางไหนก็เห็นจริงเห็นจริงไปด้วย อารมณ์จึงสนุกไปทางชั่วไม่ได้ ใช้สติปัญญาคิด
 หน้าคิดหลังหาเหตุผล เมื่อรู้ตัวว่าหลงผิดก็สายเกินแก้

ฉะนั้น หากข้าพเจ้าไม่เขียนเรื่องนี้ขึ้นก็รู้สึกเสียตาย เพราะเหตุเกิดขึ้นกับตัวเอง
 ก็ชี้ให้เห็นว่า เรื่องกรรมดีกรรมชั่วหรือกฎแห่งกรรม ทำดีทำชั่วตามสนอง วิญญาณผีสิง
 เทวดามีจริงหรือไม่ ตายแล้วสูญไม่ต้องใช้หนีกรรมเป็นความจริงหรือ ข้าพเจ้าจึงเขียนเรื่อง
 ที่ประสบด้วยตนเองขึ้น เพื่อให้ท่านพิจารณาจะได้ไม่เชื่อมนุษย์ที่ปากสกปรกเที่ยวหลอกลวง
 บันหัวใช้ปากพ่นย้อมสีผู้บริสุทธิ์ ให้เห็นเป็นผู้สกปรก ชักนำयरุ่นให้เห็นชั่วเป็นดี เราจะ
 เห็นयरุ่นแต่งกายเหมือนคนปัญญาอ่อน ไร้ผมรุงรังเหมือนบ้า ผู้มีปัญญาต่ำอารมณ์ชั่ว
 ชักงูได้ง่าย เชื่อง่ายกว่าผู้ที่สูงอายุรู้ซึ่งถึงหลักธรรม มองเห็นความชั่วร้ายของอารมณ์สัตว์
 ที่เหี้ยมโหด ทำตนให้เป็นที่รังเกียจของสังคม แต่ตนเองกลับหลงผิดคิดว่าสังคมทั่วไปเขายก
 ย่อง พวกคนชั่วนี้มักจะคอยยุยงพวกอ่อนวัยอ่อนปัญญา เพราะยังเห็นเหตุการณ์ของโลกผ่าน
 มาน้อย ไม่รู้เล่ห์เหลี่ยมของคนชั่ว รับความรู้สึกล้างสมองบันหัวให้ทำชั่วได้ง่าย เพราะความ
 โลกความโกรธความหลงทำได้ง่าย ถ้าจะตัดความโลภ ความโกรธ ความหลงมีเมตตากรุณา
 ปราณทำดีทำยาก ฉะนั้น ปัจจุบันนี้มนุษย์यरุ่นใจต่ำจึงก่อความสงบ ประพฤติตัวชั่ว
 เหี้ยมโหดร้าย เพราะเข้าใจผิดคิดว่าชาติก่อนชาติหน้าไม่มี ตายแล้วสูญ ไม่ต้องกลัวบาป

กลัวกรรมที่จะติดตามมาสนอง ฉะนั้น จึงทำให้มนุษย์ยุคนี้มีจิตใจอำมหิตคิดแต่ทางชั่วอาวรณ์
 ฉุนเฉียวโกรธง่ายร้ายแรง แม้เพียงแต่จะมองหน้ากันหรือพูดไม่ถูกหู เมื่อไม่ถูกชะตาเกิด
 อาวรณ์โกรธง่ายร้ายแรงสุดขีดที่ฆ่ากันตายได้ง่าย ๆ วัยรุ่นทำลายชีวิตกันด้วยปืนด้วยระเบิดขวด
 ไม่มีสติปัญญาศึกษาพิจารณาทำให้รู้ความจริงว่าแม้จะหลบหลีกมือกฎหมายไปได้ แต่ก็ทำลายชีวิต
 อนาคตที่จะรุ่งเรืองสุขใสให้สิ้นสุดลง ทำลายตระกูล บู่ ยา ตา ยาย ที่เคยสร้างกรรมดีให้
 เศร้าหมอง ตัวเองก็มีแต่ความตกต่ำ ชีวิตก็จะสั้นลงตายเร็วกว่าคนธรรมดาทั้งหลายยิ่งสร้าง
 กรรมทำชั่วมากเท่าใด อายุก็ยิ่งสั้นมากลงเท่านั้น เมื่อคิดพิจารณาดูแล้วก็เศร้าใจ พวกนี้ไม่
 เคยคิดว่าพุทธศาสนาเป็นเลิศ เป็นยอดศาสนา ในโลกนี้ไม่มีมหาบุรุษใดจะทรงพระปรีชา
 สามารถเท่าเทียมพระองค์ แต่พวกมารศาสนาที่จะคอยหลอกลวงทำลาย แม้ชาวโลกต่างชาติ
 ชั้นปัญญาชน เมื่อ ได้ศึกษา หลักธรรมแล้วก็พากัน ยกย่องว่า พุทธศาสนา เป็น หลักธรรม ถ้าเลิศ
 ประเสริฐที่สุดในโลก หากมนุษย์อุบาทว์ชาติชั่วคอยยุยงพวกเด็กวัยรุ่นให้ก่อวุ่นปั่นป่วนของ
 สังคมทั่วไป ซึ่งถ้าพวกวัยรุ่นจะ ได้ศึกษาหาความรู้ทางพุทธศาสนาเสียบ้างจิตใจอาวรณ์ก็จะ
 กลายลงรู้บาปบุญคุณโทษ จิตก็จะอยู่ในความสงบเพราะจะรู้ว่าบาปบุญมีจริงชาติในอดีตและ
 ชาติหน้ามีจริง บุญบาปนรกสวรรค์มีจริง หากเชื่อว่าบุญบาปไม่มี กรรมดีกรรมชั่วไม่มี กรรม
 ตามสนองไม่มี ชาติหน้าชาติก่อนไม่มี ฉะนั้น การเวียนว่ายตายเกิดก็ไม่มีเพราะถือว่าตาย
 แล้วสูญสิ้นไป ฉะนั้นพุทธศาสนาก็ไม่จำเป็นต้องมีเพราะพุทธศาสนาสอนให้เราปฏิบัติเพื่อหลุด
 พันทุกข์ด้วยใช้พลังอำนาจจิตใจตัวเองจะไม่ต้องเกิดมารับทุกข์ต่อไป ถ้าเราไม่ใช่คนปัญญา
 อ่อนเกินไปก็สามารถใช้สติปัญญาหาเหตุผลก็จะรู้ ได้ว่าองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นที่ยกย่อง
 ว่าเป็นเลิศ ทรงพระปัญญาปรีชาสามารถกว่าบุคคลใดในโลกตลอดเวลาสองพันกว่าปี สามารถ
 หยั่งรู้ชีวิตของสัตว์โลก ทั้งสามารถรู้ด้วยพระองค์เอง

เมื่อเราเปรียบเทียบพระพุทธร่องค์ทรงล้ำเลิศปัญญาบารมีสูงสุด เมื่อมาเปรียบเทียบ
 กับมนุษย์โง่บาปชาติชั่วที่เป็นมารศาสนาคุณให้ทำชั่วแล้ว เมื่อเปรียบเทียบแล้วผิดกันราว
 พ้ากับดิน ความตึกกับความซวกไม่ต้องคิดอะไรมากนอกจากมนุษย์ที่โง่เขลาเบาปัญญาที่เห็นผิด
 เป็นชอบตามไปด้วยเท่านั้น

ฉะนั้น เมื่อมีผู้มาขอให้เขียนเรื่องประสบการณ์ของตัวเองขึ้น ข้าพเจ้าก็ตัดสินใจ
 ตกลงใจเขียน การเขียนนี้ก็ไม่มีความประสงค์จะให้ท่านเชื่ออย่างงมงาย เพียงให้ท่านพิจารณา
 ด้วยปัญญาและเหตุผล แม้จะพิสูจน์ไม่ได้ก็ แต่เรื่องนี้ก็เกิดขึ้นท่ามกลางของผู้รู้เห็น ท่าน

จะเชื่อหรือไม่ก็อยู่ที่ตัวท่านจะพิจารณาตนเอง

เมื่อมีผู้สนใจในเรื่องนางสังฆธมฺ ในสิ่งลึกลับปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้น เมื่อข้าพเจ้าล้มลง
ไปจากที่สูงสู่เบื้องต่ำไปกระทบหินและรางรถไฟอยู่เบื้องล่าง มิได้บอบช้ำทางร่างกายจากการ
กระทบกระแทกเบื้องล่าง ท่านส่วนมากก็อยากทราบสิ่งลึกลับเกิดขึ้นได้อย่างไร อยากให้เรื่อง
นี้สมบูรณ์ แม้จะรู้ไม่สามรถพิสูจน์ให้แจ่มแจ้งชัดเจนได้ก็ขอเพียงรู้เงาบาง ๆ ก็ยังพอจะนำ
มาพิจารณาหาเหตุผลได้ ข้าพเจ้าก็บอกว่าตัวเองก็อยากทราบเหมือนกัน ฉะนั้น ต่อมาข้าพเจ้า
ได้โทรศัพท์ไปหาอาจารย์พร แต่อาจารย์พรท่านไม่อยู่ คุณศรีเพ็ญรับโทรศัพท์ ข้าพเจ้าเล่า
เรื่องเพียงที่ตกลงไปข้างล่างมีหินมีรางเหล็กอยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่ชอกช้ำบาดเจ็บร่างกายส่วนใด
นอกจากหัวไปโดนแฉะหินตอนลุกขึ้นหัวแตกไปนิดหน่อยเลือดออกเท่านั้น ขอให้ช่วยบอก
อาจารย์พรด้วยว่า อยากทราบมีสิ่งใดศักดิ์สิทธิ์ช่วยไว้ และต่อมากุณวิชัยบอกว่า อยากจะให้
นายแพทย์อุดม ประนิช เล่าถึงเรื่องตอนเช้ามีเสียงเรียกชื่อข้าพเจ้าชัดด้วยชัดคำตั้ง ๓ คำ นาย-
แพทย์อุดม ประนิช รับว่าจะดูให้ทางสมานแล้วจะส่งข่าวให้ทราบ

รุ่งขึ้นอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้โทรศัพท์มาบอกว่า ที่บอกว่าอยากทราบว่าล้ม
ตกจากที่สูงลงไปซึ่งมีหินและรางเหล็กอยู่เบื้องล่าง ได้ถามสมเด็จพระเจ้าแล้วท่านบอกว่าท่านลุน่
ขวาม่มขวามได้ติดตามไป ได้นั่งลงคอยอ้อมชันตัวอยู่ข้างล่างไม่ให้ร่างกายกระทบหินและเหล็ก
เช้าวันนั้นข้าพเจ้าก็ได้ทราบที่ท่านลุน่ได้กรุณาช่วยให้ข้าพเจ้าได้พ้นอันตราย ก็ระลึกถึงพระคุณ
อย่างตื่นตื่นใจ และขอบคุณอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ที่ได้ช่วยคลี่คลายสิ่งลึกลับซึ่งหาเหตุผล
ข้อสงสัยให้ทราบ

ต่อจากนั้นมาข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากนายแพทย์อุดม ประนิช ว่าได้นั่งสมาธิดู
แล้ว การที่ไม่ได้รับบาดเจ็บทางร่างกายเมื่อตกลงไปนั้น ได้เห็นภาพอย่างชัดเจนว่ามีชายหนุ่ม
ขวาม่มขวามมีผ้าขาวสไบเฉียง ได้ลงไปรอรับร่างก่อนที่จะตกลงไปกระทบกระแทกกับรางเหล็ก
รถไฟ และหินเบื้องล่าง ส่วนเสียงกระซิบที่หูตอนเช้านั้นเป็นวิญญาณของชายผู้หนึ่ง แล้วนาย-
แพทย์อุดม ประนิช ก็บอกลักษณะรูปร่าง อย่างละเอียด ถึงวัน ของ วิญญาณชายผู้หนึ่ง ให้ฟัง
ลักษณะรูปร่างหน้าตาและบอกว่าชายผู้หนึ่งเมื่อยังมีชีวิตอยู่เป็นเพื่อนรักและชอบพอกับข้าพเจ้ามาก
รู้ว่ามีความรักใคร่จริงมากกระซิบเตือนให้รู้ตัว ทำให้ข้าพเจ้าขนลุกและตื่นตื่นใจและนึกได้ว่า
ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ไปยังจังหวัดจันทบุรีจะต้องนำดอกไม้ไปเคารพหลุมฝังศพท่านผู้หนึ่ง และเย็น
วันเสาร์ที่ ๒๕ หลังจากไปถึงเข้าพักในโรงแรมแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมกับเพื่อน ๆ ก็ได้นำดอกไม้

ไปเคารพหลุมฝังศพตามที่เคยปฏิบัติมาแล้ว แต่ทราบว่าคุณสถานคาทอลิกได้ย้าย ไปอยู่แห่งใหม่ที่เราไม่รู้ ไปไม่ถูก จึงต้องขอร้องให้ท่านผู้หนึ่งนำไปสู่สถานคาทอลิกแห่งใหม่ แม้เวลานั้นฝนกำลังตกพวกเราก็กองจากรถไปเคารพศพ ข้าพเจ้าใช้เวลาเย็นหนึ่งทำจิตสงบแล้วแผ่ส่วนกุศลว่าบุญโลกุศลใดข้าพเจ้าสร้างสมไว้ทั้งในอดีตชาติ และในชาติปัจจุบันข้าพเจ้าขอแผ่ส่วนกุศลนี้ให้เพื่อนที่ข้าพเจ้ารักและนับถือ จงได้รับส่วนกุศลจากใจอันบริสุทธิ์ของข้าพเจ้าด้วย ขอให้วิญญาณของท่านจงเสวยสุขในสุคติภพ ข้าพเจ้าอุทิศส่วนกุศลนี้ตามหลักพุทธศาสนา เสร็จแล้วจึงกลับโรงแรม ฉะนั้น เมื่อนายแพทย์อุดม ประนิช บอกถึงรูปร่างลักษณะตรงกันก็จำเสียงได้ทันที ทั้งมีรูปท่านผู้ขนาด ๑๒ นิ้ว อยู่ในห้องนอนที่บ้าน ข้าพเจ้าพิจารณาดูก็ยิ่งแน่ใจไม่ผิดเรื่องของท่านผู้นี้ ข้าพเจ้าเคยเขียนไว้ในปลายเรื่องหนังสือชีวิตเป็นเรื่องที่ ๖๕ ในชุด “กฎแห่งกรรม” ข้าพเจ้าได้บอกนายแพทย์อุดม ประนิช ว่าจะทำสังฆทานอุทิศส่วนกุศลไปให้ชายผู้หนึ่งงูขาวห่มขาวซึ่งนายแพทย์อุดม ประนิชเห็นนั้น ข้าพเจ้าเรียกว่าท่านลุง ที่ได้ช่วยไม่ให้ร่างข้าพเจ้ากระทบชอกช้ำเป็นอันตราย และอีกส่วนหนึ่งจะอุทิศไปให้เพื่อนผู้ได้มากระชิบเตือนข้าพเจ้าด้วยความเป็นห่วงและหวังดี

นายแพทย์อุดม ประนิช ได้กรุณาแนะนำว่า ควรแบ่งทำ ๒ ครั้งหรือ ๒ วัน คือทำเพื่ออุทิศแก่ท่านผู้หนึ่งงูขาวห่มขาวผู้ช่วยรับร่างข้าพเจ้าไว้วันหนึ่ง และอีกวันหนึ่งทำสังฆทานเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่วิญญาณของเพื่อนผู้มีความเป็นห่วงได้กระชิบเตือนให้ทราบ

และบัดนี้ข้าพเจ้าก็ได้ถวายสังฆทานตามที่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ และอุทิศส่วนกุศลตามที่คิดไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

การที่เขียนเรื่องนี้ขึ้น หวังจะชี้ให้เห็นกรรมดีกรรมชั่วเป็นเงาติดตามสนองแน่นอน เพื่อเตือนมนุษยเราย่าลืมตัวมัวเมา ปัจจุบันเรากำลังรอวันคืนรอเวลาผ่านไปถึงจุดจบปีศาจละครชีวิตไม่ช้าก็เร็ว ไม่มีใครหนีพ้นความตายไปได้

วิธีเดียวที่จะผูกมิตร

คือบำเพ็ญตนเป็นมิตร

อสุรกายในเมืองมนุษย์

มนุษย์เราเกิดมาในโลกนี้มีอิสระทั้งการสร้างกรรมดีและกรรมชั่ว อย่าคิดว่าเราต้องมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์เป็นประจำตลอดไป ไม่รู้แก่ไม่รู้เจ็บไม่รู้ตาย อย่าคิดว่ากรรมนั้นไม่มีจริงหรือไม่สามารถจะติดตามมาสนองเราเมื่อปลายมือ ก็จะนำตัวอย่างชีวิตเกิดขึ้นสมัยก่อนของหญิงผู้หนึ่งต้องชดใช้หนี้กรรมนอนทนทุกข์ทรมาน หญิงผู้นี้ไม่มีอาหารตกถึงท้องเป็นเวลาประมาณ ๖ เดือนแล้วไม่รู้ว่าชีวิตรออยู่ได้อย่างไร เมื่อก่อนที่หญิงผู้นี้จะล้มหมอนนอนเสื่อ รูปร่างอ้วนเจ้าเนื้อ แต่อยู่ๆ ก็เป็นโรคอยากกินอะไร ออกากินจนใจจะขาด แต่กินไม่ได้ ของดีๆ ก็กลืนไม่เข้า กลืนไม่ลง คอมันตันน้ำก็หยอดไม่ลง หญิงผู้นี้ได้เริ่มป่วย ญาติพี่น้องก็รีบหาหมอที่มีชื่อมารักษา แต่หมอก็ก็นำยาให้แข็งชัลงไปได้ว่าเป็นโรคอะไร เพราะไม่พบสาเหตุของโรค หมอตรวจดูทุกส่วนทางร่างกายอย่างละเอียดถี่ถ้วนก็ปกติผิดแต่อยากกินอาหารแต่กินไม่ได้ เมื่อไม่มีอาหารตกถึงท้องแม้หมอมพยายามรักษาก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้ ระยะป่วยร่างกายก็ยุบลง รูปร่างที่เคยอ้วนใหญ่เจ้าเนื้อสมบูรณ์ก็ค่อยๆ ผอมลง เพราะอาหารไม่ได้ตกถึงท้องเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกายนี้หนักตัวก็ลดลง ในระยะ ๖ เดือนรูปร่างก็เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก มันทรมานชีวิตหญิงผู้น้อยอย่างสาหัส บางคนก็บอกว่าเป็นโรคประสาท ผู้รู้เรื่องดีก็ว่าโรคบาปกรรม รักษายาก ถ้าปัจจุบันนี้หมอให้อาหารทางร่างกาย คงจะต้องทรมานอีกนาน

ท่านผู้ให้เรื่องนี้กับข้าพเจ้า ท่านอาจารย์ คุณหญิงระเบียบ สุนทรลิขิต ท่านเป็นผู้รู้เรื่องนี้นับแต่เริ่มต้นจนอวสาน แม้จะเป็นเรื่องเก่าแต่ก็มีสิ่งน่าคิดท่านได้กรุณาเล่าว่าหญิงผู้นี้สมัยก่อนยากจน เป็นแม่ครัวอยู่กับหญิงสูงอายุ มั่งคั่งและสูงศักดิ์ท่านหนึ่ง เป็นผู้ใจบุญ มีความศรัทธาสร้างกุศลได้ใส่บาตรพระสงฆ์จำนวนมาก ร้อยรูป และได้มอบเงินให้แม่ครัวจับจ่ายอาหารมาทำทำรับว่าต้องการอาหารขึ้นดีมาใส่บาตรเข้า ถูกแพงไม่ว่าทำอะไรเท่ากันหวังจะให้พระได้ฉันอาหารดี ๆ ทุกวัน คอยเปลี่ยนอย่าให้ข้าพเจ้าท่านจะเบื่อ ไม่สนใจเรื่องเงินทองค่าใช้จ่าย แม่ครัวก็ตกปากรับคำว่าจะจัดอาหารดีจะไม่ซ้ำให้พระท่านเมื่อ ที่สุดนายจ้างก็ไว้เนื้อเชื่อใจ แม่ครัวจะเบิกเงินค่าอาหารใส่บาตรวันละเท่าไรก็มอบให้ไปไม่เคยทักท้วงแรกๆ แม่ครัวก็จัดการเป็นที่เรียบร้อย แต่ก็ยกเบิกเงินค่าอาหารใส่บาตรพระบ้างแต่ก็ไม่

มากนัก ต่อมาเมื่อชินนานเข้กัใจเท่าที่ขยอกไว้ได้ยงน้อยไป ก็นึกว่าของอยู่ในห่อไม่มีใครรู้เราจะทำอะไรก็ได้ จิตใจอกุศลก็เกิดเพิ่มขึ้น เริ่มทำอาหารถูก ๆ แล้วยก็เบิกเงินจากนายจ้างว่าทำอาหารดีราคาแพง ๆ มาใส่บาตร นายจ้างพาซื้อคิดว่าตัวเป็นคนชื้อใจบุญคนอื่นก็จะเหมือนตน ก็หลงไว้วางใจก็มอบเงินทองคำอาหารให้ตามคำเรียกร้องและสิ่งอื่น ๆ เวลาผ่านไปเป็นปี ๆ จนหญิงผู้นี้ยกยอกเงินทองจนเกิดมั่งคั่งขึ้นมา มีที่ดินปลูกบ้าน ลูกหลานมีเพชรมีทองใส่ร่ำรวย เพราะส่วนมากก็เบียดบังค่าอาหารใส่บาตรทุกเช้าประจำ สิ่งใส่บาตรห่อเรียบร้อยเช้า ๆ ทุกวันก็คือถ่วงอกผัดน้ำมันราคาถูก ๆ จะมีสามสี่ห่อที่ไว้แก้หน้าเมื่อนายจ้างสงสัยทำให้เหลือไว้ให้นายจ้างดูได้รู้ ได้เห็นว่าอาหารชั้นดีราคาแพงเพื่อให้ถูกอกถูกใจ แม้คนในบ้านจะรู้ก็ไม่กล้ากล่าวฟ้องร้องนายแต่อย่างใด

นี่เป็นเหตุที่ทำให้หญิงแม่ครัวมั่งคั่งขึ้น แต่บัดนี้กำลังได้รับทุกข์ทรมาน ไม่รู้เมื่อใดจะสิ้นสุดลงในโลกมนุษย์และทั้งต้องไปรับใช้หนี้กรรมกรรมโลกอีกภพหนึ่ง จนกว่าจะสิ้นกรรม โรคบาปกรรมในปัจจุบันนี้ก็คืออยากกินแต่กินไม่ได้ บางครั้งอยากกินเหลือเกินจนร้องไห้แต่เหมือนเป็นโรคคอตันแม่เต้าน้ำก็หยอดไม่ลง คิดว่าอาหารใส่บาตรเช้า ๆ ที่พระมารับบาตรประจำวันก็มีถ่วงอกผัดน้ำมันและจากนั้นก็น้ำเปล่าผัดถ่วงอก ความจริงก็อย่างเดียวกันเป็นประจำวัน พระท่านจะชอบหรือไม่ชอบเมื่อเขาศรัทธาก็ต้องรับไว้ฉัน ทั้งผัดเอาไว้มาก ๆ ค้างคืนค้างวันจนถ่วงอกบูดเสียก็ยงใส่บาตรและไม่สนใจว่าพระจะฉันได้หรือไม่ พระที่ท่านบรรลุนิธรรมชั้นสูงแล้วท่านก็ไม่สนใจในอาหารเพราะท่านฉัน ไม่ได้ติดรสอาหารท่านฉันอาหารเพื่อให้สังฆารอยู่เท่านั้น หรือเรียกว่าท่านกินเพื่ออยู่ แต่พระที่ท่านยังปลงไม่ได้ ที่ท่านยังมีความรู้สึกในรสอาหาร เพราะท่านอยู่เพื่อฉัน ยังมีกิเลสท่านก็ฉันอาหารบูดไม่ลงแลฉันทุกวันนี้ همینเปื้อ นี้แหละกรรมที่ได้เบียดบังยกยอกเงินที่มีอำนาจจิตศรัทธา เพื่อสร้างกุศลทำของดี ๆ ถวายพระแต่กลับเป็นของเลว ๆ ผิดความเจตนาของผู้ศรัทธาตั้งใจจริงก็นับว่าบาปหนัก ฉะนั้นไม่ต้องรอดถึงชาติหน้าเพียงชาตินี้กรรมก็ตามสนองเห็นทันตาแล้ว ท่านอาจารย์คุณหญิงบอกว่ายังไม่ทันตายก็เป็นอสุรกาย หรือเปรตในร่างมนุษย์ พระอรหันต์โปรดไม่ถึงแม่แต่อยากนักก็ดื่มไม่ได้เพราะกรรมชั่วที่ตัวได้สร้างไว้ตามสนอง

เมื่อข้าพเจ้าได้รับเรื่องนี้จากท่านอาจารย์คุณหญิงที่เคารพนับถือแล้วมาพิจารณาดูก็จะเห็นได้ว่า ชีวิตแต่ละบุคคลไม่ว่าชายหญิงเมื่อสร้างกรรมไว้แล้ว หากมีผู้เห็นใกล้ชิดตลอดมาในชีวิตประวัติแล้ว ก็จะเห็นได้ว่า กรรมใดผู้นั้นสร้างไว้ก็จะติดตามมาสนอง เมื่อใกล้จะ

จากโลกนี้ไปต้องทนทุกข์ทรมาน เมื่อรู้ว่าผิดบางครั้งก็สำนึกไปบางครั้งก็ยังมีเวลากลับใจ
หญิงผู้นี้กำลังรับกรรม แม้จะมีเงินทองเพียงใด ก็ไม่สามารถจะหาผู้ที่จะรักษาโรคบาปกรรม
นี้ให้หายได้

เงินทองที่ได้มาโดยไม่สุจริตเบียดเบียนหรือเบียดบังทางทุจริตจิตโลกทำให้พระสงฆ์
ได้รับความเดือดร้อน เป็นต้นเหตุแห่งกรรมตามสนอง เมื่อตัวจะตายแม้จะมีทรัพย์สินมากมาย
เพียงใดก็ขนเอาไปไม่ได้ ซ้ำกลับเป็นโทษหากมีนรกก็ต้องไปเสวยทุกข์อยู่ในขุมนรกเป็นเปรต
อสุรกายต้องทนทุกข์ทรมานอย่างสาหัส อยากกินอะไรก็กินไม่ได้ เพราะกรรมชั่วตามที่ตนได้สร้าง
ไว้ เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในเมืองมนุษย์กว่าจะสิ้นสุตกรรม ฉะนั้นผู้มีปัญญาสติจึงคิดไม่ประมาท
ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง ไม่ให้ออกนอกขอบเขตของวงศ์ธรรม ถือศีลปฏิบัติธรรมไม่ใช้เวลา
ชีวิตปัจจุบันอย่างสุรุ่ยสุร่ายไปในทางผิดคิดมิชอบ อย่าอยู่นอกเขตของวงศ์ธรรมจะทำให้จิตใจ
ห่อหุ้มไปด้วยกิเลสตัณหา มัวเมาผิดมน แสงสว่างของธรรมไม่สามารถส่องเข้าไปถึง ชีวิตจิตใจ
ก็มีแต่ความเศร้าหมองหวาดกลัวอยู่ตลอดเวลา กรรมตามสนองย่อมทำลายอนาคตตนเอง ทำลาย
ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลและเป็นตัวอย่างชั่วให้อนุชนรุ่นหลัง ทำลายความดีงามของชาติและ
ศาสนาดังตัวอย่างของหญิงผู้เป็นโรคบาปกรรม ที่มองเห็นได้ชัดเจนอย่างเงาบนกระจก ฉะนั้น
หากท่านได้พิจารณามิใช่อ่านแล้วผ่านไป คิดว่าไม่เป็นเรื่องไร้สาระก็จะได้ประโยชน์ทางใจ
บ้าง ระยะเวลา ๖ เดือน ก่อนจะตายอยากกินอาหารอยากดื่มน้ำแต่ตนเองได้กลายเป็นเปรตอสุรกาย
ไปแล้วอย่างโบราณบอกว่าปากเท่ารูเข็ม พอจิตดับก็ตั้งไปสู่ นรก คงจะต้องทนทุกข์ทรมาน
ชั่วกัลป์กว่าจะสิ้นสุด.

ทุก ๆ ชีวิตเป็นนักโทษประหาร

รอดแต่การลงอาญา

หว่าอกพ่อแม่

เด็กวัยรุ่นในยุคปัจจุบันนี้ ส่วนมากเห็นความตัญญูทศเวทที่ต่อพ่อแม่ไม่สำคัญ น้อยนักที่จะรู้ซึ่งถึงจิตใจของพ่อแม่ ซ่อนความรู้สึกในส่วนลึกซึ่งมีต่อเลือดเนื้อเชื้อไขของตัว ได้มอบความรักและความตามใจลูกมีไม่น้อยที่ลูกเที่ยวเซ่ญูพ่อแม่ เมื่อต้องการสิ่งใดก็จะเอาให้ได้ อย่างไรก็ตาม หากพ่อแม่ขัดใจก็โกรธ ทำกิริยาท่าทางกระพืดกระพืดหน้างอ ทำกระเง้ากระงอด บางคนก็ใช้กิริยากดขี่พ่อแม่เหมือนทาส เพราะจะต้องการสิ่งใดก็จะให้พ่อแม่หามาให้ได้ อย่างไรก็ตาม ท่านได้พบเห็นลูกชนิดนี้แล้วก็ต้องเศร้าใจ ผู้ใหญ่สมัยก่อนยกมือท่วมหัวพลางอธิษฐานจิตว่า เกิดมาชาติใดจันใดก็ขอย่าให้พบลูกชนิดนี้เลย ขอให้ห่างไกลออกไปร้อยโยชน์แสนโยชน์ ทำบุญกวาดหน้ากว่ากระลาขอย่ามาเกิดเป็นลูกเป็นเต้ากันเลย และพ่อแม่บางคนก็รักลูกจนหลง ถูกลูกตุงก ๆ เงิน ๆ เพราะตามใจลูกจนเคยตัว เคะระที่ตีที่ลูกพวกนี้ไม่ค่อยจะมีมากนัก นาน ๆ ก็เคยพบเคยเห็นสักครั้งหนึ่ง ทำให้คิดว่ามนุษย์เรานี้มันนิสัยแปลกแตกต่างกันไป เห็นพ่อแม่เป็นข้าก็มี แต่พวกนี้ไม่มีศรัทธาและไม่เจริญ ส่วนพวกที่เห็นพ่อแม่เป็นพระที่ควรยกย่อง บูชาก็มี พวกนี้จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองเพราะความกตัญญูทศเวทที่ ก็เห็นจะเป็นกุศลและ อุกุศลกรรมในอดีตที่ติดตามมาสนอง แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเคยเห็นในยุคนี้เป็นตัวอย่างมารายคนทำ ชั่วหนี่ไม่พ้นอกุศลกรรมอันนี้

หากลูกคนใดใจชั่วต่อพ่อแม่ คนสมัยก่อนมักกล่าวว่า ใช้พ่อแม่เหมือนทาสในเรื่อง เบียดเบียนมาแต่ครั้งโบราณตลอดมาจนถึงยุคปัจจุบันนี้ ทั้งได้เห็นเองและผู้ใหญ่เล่าให้ฟัง คน ที่ดุด่าพ่อแม่ คนผู้นั้นหากมีลูกต่อไปก็ถูกลูกดุด่าตีบส้นตันทนชั่วเช่นเดียวกัน หนีไม่พ้น

เมื่อพูดถึงความกตัญญูแล้ว ข้าพเจ้าก็อดคิดถึงประวัติของ ท่านธมฺมวิคฤโก หรือท่าน เจ้าคุณพระยานรรัตนราชมานิตซึ่งข้าพเจ้าอยากจะยกท่านว่า “ยอดแห่งความกตัญญู” ทำให้ ข้าพเจ้านึกถึงจดหมายฉบับหนึ่ง แม้จะไม่ลงนามมาก็ดีแต่เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า ควรจะ หยิบยกบางตอนขึ้นมาให้รู้ว่าพระคุณหว่าอกของพ่อแม่ นั้น คนในยุคนี้มักจะมองข้ามหัวไปไม่ ใยดีที่จะนำมาพิจารณาหาเหตุผล เรื่องนี้แม้ข้าพเจ้าเองเมื่ออ่านแล้วก็ไม่แน่ใจว่าท่านผู้เป็นเจ้าของ เรื่องนี้เป็นหญิงหรือชาย ไม่กล้าเดาซึ่งชาติลงไปแต่ก็เห็นจะไม่สำคัญอะไร เพราะเราเพียง

ต้องการตัวอย่างผู้ที่หูทาสว่างขึ้นจากการหลงผิด คำว่าข้าพเจ้าต่อไปนี้โปรดอย่าเข้าใจว่าผู้เขียนขอให้ทราบว่าเป็นคำแทนตัวผู้เป็นเจ้าของจดหมายหรือฉบับที่ฉบับหนึ่งในจำนวนมากมาย ตอนหนึ่งมีใจความว่า

ข้าพเจ้ารู้ตัวภายหลังเมื่อหูทาสว่างแล้วว่า เป็นคนที่มีความทะเยอทะยานที่ผิดทางความจริงเรากำลังศึกษาชั้นสูงของมหาวิทยาลัย แต่เพื่อนข้าพเจ้าส่วนมากพ่อแม่เขาส่งไปซบตัวเมืองนอก จะมีความรู้ติดตัวมามากน้อยเพียงใดไม่ต้องพูดถึง เพราะบางคนก็ไม่ได้ดีก็อะไรกลับมาเลย บางคนก็ได้ปริญญาชั้นสูง แล้วแต่บุคคล ความประพฤติ และสติปัญญา แต่เมื่อกลับมาถึงเมืองไทยแล้วก็รู้สึกว่าจะออกจะแสดงตัวว่าสูงกว่าพวกเรา เพราะได้ผ่านเมืองนอกมาสำหรับข้าพเจ้าเห็นพ่อแม่เขาส่งลูก ๆ ซึ่งเป็นเพื่อนไปหลายคน ตนเองก็เกิดอยากจะไปเมืองนอกกับเขาบ้าง จึงรบเร้าผู้ปกครองขอให้จัดส่งไปเรียนเมืองนอกเพื่อจะได้ซบตัวเหมือนอย่างเพื่อน ๆ บ้าง ข้าพเจ้าได้พยายามอ้อนวอนพ่อแม่ขอให้จัดส่งข้าพเจ้าไปศึกษาต่างประเทศ โดยได้ติดต่อกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศเตรียมไว้ก่อน ด้วยการแนะนำของเพื่อนที่เคยผ่านต่างประเทศมาแล้ว ความจริงฐานะทางบ้านข้าพเจ้าเมื่อทราบภายหลังก็ไม่ได้มีเงินทองมากนัก เพียงแต่พอมีพอใช้ แต่ความทะเยอทะยาน ความอยาก มุ่งมั่นใจจะไปให้ได้มิได้พิจารณาความลำบากทางผู้ปกครองจะมีเพียงใดไม่เคยคิด และยังนึกเสมอว่าพ่อแม่เรามีเงินพอที่จะส่งให้ไปศึกษาต่อเมืองนอกได้ ความอยาก ความเห็นแก่ตัวตามอารมณ์เป็นใหญ่เพราะพ่อแม่ตามใจจนเคยตัว จนอยากหาทางไปซบตัวให้เหมือนเพื่อน ไม่อยากให้น้อยหน้าเพื่อนคิดว่าเมื่อสำเร็จมาจากต่างประเทศแล้วรู้สึกว่าจะโก้ เดินไปไหนตัวคงสูงเด่นกว่าธรรมดาเพราะคงเรียกว่า “หัวนอก” ดูเป็นเรื่องของความรู้สึกอย่างคิดไปตามอารมณ์เหมือนเด็กไม่เตียงสาในเวลานั้น เอาอะไรก็จะเอาให้ได้ตั้งใจไม่ยอมให้ขัดใจเพราะพ่อแม่รัก และตามใจจนเคยตัวนิสัยเสีย จะพูดให้ดูก็คิดว่าเวลานั้นเป็นโรคอยากไปนอกขึ้นสมอง เมื่อจบทางเมืองไทยแล้วข้าพเจ้าก็เกี่ยวเชิญขอเงินพ่อแม่ค่าเครื่องบินค่าใช้จ่าย การกินอยู่ศึกษาในต่างประเทศ คิดแล้วเป็นเงินไม่น้อยต่อปี รู้สึกว่าพ่อแม่เคยตามใจข้าพเจ้าก่อนแล้วคงไม่ขัด แรกๆ ก็บอกว่าลูกเรียนจบในนี้ก็พอแล้วอย่าไปเรียนนอกเลย เรียนนอกไม่วิเศษมาทุกคนเมื่อไหร่เรียนในนี้ดีกว่านอกถมไป นอกจากจะเสียค่าใช้จ่ายแพงมากแล้ว พ่อแม่ก็ไม่อยากให้ลูกห่างไกลเพราะเราไม่เคยจากกันนาน ๆ พ่อแม่เป็นห่วงคิดถึงอยู่ ข้าพเจ้าก็เถียงว่า ลูกโตแล้วพ่อแม่

ไม่ต้องห่วง ที่ลูกของคนอื่น ๆ ทำไมพ่อแม่เขาจึงไม่ห่วง เขาไปกันได้ พ่อแม่เขาไม่เคยคิดอย่างพ่อแม่เลย เขากลับสนับสนุนไม่เห็นเขาเป็นห่วง

แต่พ่อแม่ก็อ่อนน้อมจนอ่อนใจ เพราะข้าพเจ้ายืนนกระถ่ายขาเดียว คือจะไปให้ได้ รู้ว่าพ่อแม่มีข้าพเจ้าเป็นลูกคนเดียว ถึงอย่างไรก็คงตามใจ แต่ที่สที่สุดพ่อแม่เสียอ่อนน้อมลูกไม่ได้ ก็รับปากว่า จะจัดการส่งข้าพเจ้าไปเรียนเมืองนอกตามที่ข้าพเจ้าต้องการอย่างไม่เต็มใจ

ในที่สุดข้าพเจ้าก็พอใจและมีความตั้งใจแล้ว เพราะได้มีโอกาสไปชูปข้าวเมืองนครราชสีมา ความตั้งใจของข้าพเจ้าทำให้พ่อแม่ต้องหน้าเศร้า ข้าพเจ้าก็คิดว่าพ่อแม่คงเป็นห่วงลูกมากที่ต้องห่างไกลออกไปอยู่กันคนละทวีป และดีใจอย่างถึงขีดสุด เตรียมตัวเดินทางตัดเสื้อผ้านำไปใช้ เมื่อรู้ว่าจะได้ไปนอกโดยทุนของพ่อแม่ ไม่ให้เหนื่อยหน้าเพื่อนในคราวนี้ ค็นั้น ข้าพเจ้าไปในงานวันเกิดที่บ้านเพื่อน และบอกทางบ้านว่าค็นั้นข้าพเจ้าจะกลับตีก เพราะเพื่อน ๆ จะเอารถมารับและมาส่ง อย่าเป็นห่วงข้าพเจ้าเลย และตั้งใจจะประกาศให้เพื่อน ๆ รู้ว่าข้าพเจ้าจะไปเรียนต่อเมืองนอก

แต่ความจริงค็นั้นข้าพเจ้าไม่สามารถจะอยู่ตึกดังที่บอกทางบ้านไว้ไม่ จึงกลับแต่หัวค่ำ ปรากฏว่าพ่อแม่ไม่อยู่ ไม่ทราบที่ท่านไปไหน และคนในบ้านก็ไม่รู้ว่าข้าพเจ้ากลับมา แต่หัวค่ำ เหตุที่ข้าพเจ้ากลับแต่หัวค่ำค็นั้นก็เพราะแรก ๆ ก็สนุกสนานกับเพื่อน ๆ ว่าข้าพเจ้าจะไปเรียนต่อต่างประเทศ คิดว่าตอนตึกเมื่อจะกลับบ้านค่อยบอกตึกว่า แต่ยังไม่ทันจะบอกก็มีเพื่อนคนหนึ่งพูดกันในหมู่เพื่อน ๆ ว่า “พวกนักเรียนทุนส่วนตัวความรู้อยู่ไม่ถึงขนาดคือว่ามีเงินก็ส่งไป พ่อแม่อยู่ทางนี้ก็ส่งเงินไปให้ลูกตามที่ลูกของตัวอ้างความจำเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ พ่อแม่ไม่รู้ก็ส่งเงินไปให้เที่ยวเตร่เสียผู้เสียคน เอาเงินไปล้างผลาญสบาย บางคนก็หาที่เรียนไม่ได้ แล้วก็เอาแต่สนุกสนานทำให้เสียชื่อจนต้องถูกเนรเทศกลับเมืองไทยเพราะประพฤติตัวเหลวไหลเสียชื่อก็มีมารายตัวด้วยกัน พ่อแม่อยู่ทางนี้ไม่รู้ก็จัดหาเงิน บางรายก็ต้องจำนองจำนำข้าวของที่ดินแทบหมดตัว หวังจะให้ลูกมีความรู้หาเลี้ยงพ่อแม่เมื่อแก่ ส่งไปนึกว่าลูกกำลังเรียนดีที่สที่สุดว่าจะรู้ว่าผิดหวังเมื่อทางการสั่งให้ส่งกลับประเทศ พ่อแม่ถมจับเมื่อรู้ว่าลูกเป็นก๊วยที่เมืองนอก ไว้ผมมรุงรังรู้ว่าไปทำเสียชื่อเสียงเมืองไทย รู้สึกว่าคนไปนอกเวลานี้ไม่ค่อยมีเกียรติเท่าที่คิดที่นึกนอกจากพวกเรียนดีสอบชิงทุนได้เพราะมีความรู้ที่อยู่แล้วและคนที่ไปทุนส่วนตัวที่ตั้งใจเรียนจริง ๆ จัง ๆ เพราะเห็นใจพ่อแม่ลงทุนเสียเงินเสียทองก็มีมาก แต่ก็มีไม่น้อยเพราะ

เอาตัวอย่างเข้ามาใช้ เสียคนง่าย” คำพูดของเพื่อนนั้นสกิดใจข้าพเจ้ามากจนนั้น คินนั้น ข้าพเจ้าจึงกลับแต่หัวค่ำ มาณอนกระสับกระส่ายเพราะคิดมาก เลิกคิดจะบอกเพื่อน

จนรู้สึกว่่าพ่อแม่กลับมายังไม่ตึกมากนัก ห้องนอนพ่อแม่ติดห้องข้าพเจ้า เสียงเปิด ประตูเข้าห้องได้ยินเสียงพ่อแม่ถอนหายใจเหมือนทักขี้หนัก ข้าพเจ้าพยายามสงบนิ่งฟังว่าท่าน ทั้งสองจะพูดอะไรถึงข้าพเจ้า ท่านคงนึกว่ายังไม่กลับ เพราะบอกว่ากลับตึก เสียงแม่ถอนหายใจแล้วพูดว่า

“แล้วนี่จะทำอย่างไร รับปากกับลูกว่าจะส่งไปเรียนเมืองนอก เงินก็ยังไม่มีพอ ถ้าลูกผิดหวังคงเสียใจมาก ทั้งที่รับปากไว้แล้ว ลูกกำลังดีก็ใจที่จะได้ไปนอก ที่นาแถว รั้งสีตของเราเวลานี้จะขายเขาก็ให้ราคาต่ำมาก ไม่ขายก็ไม่รู้จะเอาเงินที่ไหนมาส่งลูก พรุ่งนี้ เราลองไปหาสำนักงานซื้อขายที่ดิน หากยังกตรวจราคาเราก็ต้องไปหาที่อื่นที่เรารับซื้อหรือรับ จำนองตุ๊กอีกแห่งหนึ่งคงจะได้เพิ่มราคาขึ้นบ้าง เพราะพวกนี้ถ้ารู้ว่าใครร่อนเงินก็มักจะตรวจราคาให้ต่ำ หากได้ราคาพอสมควรพอจะส่งลูกไปได้งวดแรก พี่ก็ต้องตกลงแล้วเราก็อพยยิตกันใหม่”

ข้าพเจ้าได้ยินรู้สึกหัวใจเต้นแรงวูบขึ้นมาเพราะไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนว่า จะทำให้ พ่อแม่เดือดร้อนเงินถึงเพียงนี้ น้ำตาที่เริ่มไหลออกมาเป็นครั้งแรกที่เกิดสงสารพ่อแม่ แต่ต้อง ทนฟังต่อไป ก็ได้ยินเสียงแม่พูดว่า “ถ้าไม่พอน้องก็จะเอาเครื่องเพชรเครื่องทองที่น้องมีอยู่ เก็บไว้เอามาขาย ก็พอจะช่วยได้บ้าง แต่ถ้าของเราหมดไปแล้วลูกยังเรียนไม่จบไม่สำเร็จละ พี่จะทำอย่างไร” เสียงพ่อถอนหายใจรู้สึกว่่าความคิดไม่ปลอดโปร่งนักแล้วตอบออกมาอย่างใช้ ความคิดว่า “ถ้าไม่พอจริง ๆ พี่ก็เห็นจะต้องเอาบ้านหลังนี้พร้อมที่ดินไปจำนองที่ธนาคาร เพื่อแก้หน้าลูกจนกว่าจะเรียนจบ...” ข้าพเจ้าได้ยินเพียงเท่านั้นมันตันใจ ยอยากจะลุกขึ้น แล้วเข้าไปกราบท่านทั้งสอง แล้วพูดว่า “ลูกไม่ต้องการจะไปแล้วเมื่อพ่อแม่ของลูกเดือดร้อน ถึงเพียงนี้ และลูกจะไม่ไปในเงินทุนของพ่อแม่อีกแล้ว ขอโทษให้ลูกด้วย ลูกไม่สามารถ จะเห็นพ่อแม่เสียสละให้ลูกถึงเพียงนี้ ลูกยังไม่เคยรู้เลยว่าพ่อแม่คนไหนเขาจะเสียสละให้ลูก ตัวเองต้องเดือดร้อนอยู่นอกโดยไม่ยอมให้ลูกได้รับรู้” แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เปิดประตูห้องนอน ออกมาบอกพ่อแม่ตามที่คิด นึกว่าควรจะต้องคิดทำให้ดีกว่านี้ จึงได้แต่เอาหมอนหนุนหัวกับหน้า เอามือรัดไว้ไม่ให้เสียงสะอื้นร้องให้ออกมาจากปากให้พ่อแม่ได้ยิน คินนั้นไม่สามารถจะข่มความรู้สึกให้หลับได้เพราะจิตใจฟุ้งซ่าน ย้อนหลังคิดถึงเมื่อครั้งยังเป็นนักเรียนกินนอนอยู่โรงเรียน ชาวต่างประเทศและต่างศาสนา เขาก็สอนศาสนาของเขา เวลาเมื่ออยู่โรงเรียนเขาสอนให้ก่อนกิน

อาหารต้องนั่งก้มหน้าระลึกถึงคุณของพระเจ้า ซึ่งได้ทรงประทานอาหารเลี้ยงชีวิตตลอดมา แล้วก็ใช้นิ้วแตะที่หน้าผากและไหล่ซ้ายขวา เราอยู่โรงเรียนเขาเราก็ต้องทำตามอย่างเขา แม้จะสนใจหรือไม่ก็ตาม

มาคืนนั้นได้ยินเสียงพ่อแม่พูดถึงเรื่องจะหาเงินส่งลูกไปเรียนนอก ตามคำร้องขอของลูกทำให้นึกขึ้นได้ว่า พ่อแม่บังเกิดเกล้าที่รักลูก ตามใจลูก จะเอาสิ่งใดก็หาให้แม่ตัวจะลำบากก็เสียสละเพื่อลูก พ่อแม่นั้นก็เหมือนพระเจ้าของลูกที่ได้ส่งเงินให้ค่าศึกษาเล่าเรียน จ่ายค่ากินอยู่หลับนอน ตลอดจนค่าทอมแล้วทอมอีก จนกว่าจะสำเร็จ ซึ่งเงินทองค่าใช้จ่ายมาจากพ่อแม่ทั้งสิ้น พระเจ้าที่แท้จริงของลูกก็คือพ่อแม่ที่ควรแก่การเคารพบูชายิ่ง ลูกควรจะมีความกตัญญูทนเวทีและเห็นอกเห็นใจสงสารพ่อแม่มากขึ้น คำพูดของพ่อแม่เสียคแทงเข้าไปในดวงใจด้วยความรักและสงสารมากขึ้น จนไม่สามารถจะทนฟังพ่อแม่ปรับทุกข์กันต่อไป ใช้หมอนใช้ผ้าห่มปิดหูปิดปากข่มความรู้สึกไม่ให้เสียงสะท้อนออกจากปาก คืนนั้นนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ รู้สึกอ่อนเพลีย

เช้าวันนั้น ข้าพเจ้าลุกขึ้นเข้าห้องน้ำส่ายกว่าวันธรรมดาเพราะนอนหลับเอาจวนรุ่งสว่างจึงตื่นสาย แล้วออกมากินข้าวเข้ากับท่านทั้งสอง ซึ่งกำลังรออยู่ ก็ถูกท่านทักว่าเช้าวันนี้ทำไมหน้าตาซูบซีด หูตาแดง เมื่อคืนนี้ไปมีเรื่องกับเพื่อนมาหรือ กลับดึกไหมลูก ข้าพเจ้าก็เพียงพูดค่อย ๆ เพราะใจยังสั่นสะอั่นอยู่ในอกไม่หายว่า “ไม่มีเรื่องอะไรมากนัก มีเพื่อนเขาพูดว่านักเรียนทุนส่วนตัวที่ไปนอกส่วนมากไปผลาญเงินพ่อแม่ ไม่เคยคิดถึงอกพ่อแม่เลย แล้วก็ไปทำชื่อเสียงเสีย บางคนก็ถูกส่งตัวกลับเพราะประพฤติชั่ว สู้พวกสอบชิงทุนไม่ได้เพราะพวกนี้เขามีกnowledge เอาใจใส่ในการเรียนไม่เคยทำชื่อเสียง” เสียงพ่อบอกว่า “เท่านั้นก็ไม่ควรเสียชื่อเสียงใจต้องร้องไห้ร้องห่มทำไม เพราะคนไปทุนส่วนตัวที่ดึกก็มีมาก คนชั่วก็มี พ่อทราบว่ามีบางคนเข้าไปจากเมืองไทยแล้ว พ่อแม่ผู้ปกครองคิดว่าส่งไปเมืองนอกแล้วจะดีขึ้นบ้าง แต่กลับไปถูกโรงเรียนไล่ออก กลับไปทำชื่อเสียงถึงเมืองนอก ทำชื่อเสียงในเมืองไทยยังไม่พอทำให้นักเรียนไทยที่ติดถูกชาวต่างประเทศมองดู พลอยมัวหมองไปด้วย” ข้าพเจ้าจึงบอกว่า ต่อไปนี้ลูกจะไม่รับควนเงินพ่อแม่เรื่องไปนอก จะสมัครสอบชิงทุน มิฉะนั้นก็ไม่ไปดีกว่า พ่อแม่มองดูข้าพเจ้าแล้วก็มองดูท่านทั้งสองท่าน แล้วมองดูข้าพเจ้าอย่างสงสัยว่า ทำไมข้าพเจ้าจึงเปลี่ยนใจง่ายและรวดเร็ว เพียงแต่ได้ฟังคำพูดของเพื่อน ๆ เท่านั้น และท่านก็ไม่รู้ว่าข้าพเจ้าได้ยินคำพูดของท่านเมื่อคืนนี้ เพราะไม่บอกว่าได้ยินและพ่อแม่ก็ไม่รู้

นับแต่วันนั้นมา ข้าพเจ้าก็พยายามใช้เวลาศึกษาเล่าเรียน ขยันดูหนังสือให้มากขึ้นกว่าแต่ก่อนซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้สนใจมากนัก พยายามเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศและพยายามทุกอย่างที่เกี่ยวกับวิชาความรู้ในแขนงที่ข้าพเจ้ารัก ทำให้พ่อแม่รู้สึกพอใจและรักเอ็นดูข้าพเจ้ามากขึ้น ที่สุดปีต่อมาก็มีสอบชิงทุนหลายคน ที่สุดข้าพเจ้าก็สอบทุนได้ที่สี่ การไปนอกก็ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดไม่มียกเว้นตลอดทั้งค่าใช้จ่ายส่วนตัวประจำเดือนได้สูงเพราะลอบได้ลำดับที่และดีกว่าคนอื่น ๆ ทั้งไม่มีข้อผูกมัดใด ๆ เพราะเป็นทุนต่างประเทศ ปัญหาเรื่องเรียนต่อต่างประเทศโดยลำแข้งของข้าพเจ้าก็สำเร็จเป็นความจริงขึ้น ทำให้พ่อแม่มีความยินดีกับข้าพเจ้ามาก แม่ตั้งใจให้น้ำตาลไหล ข้าพเจ้าได้ทุนที่ดีจึงมีเงินเหลือใช้ส่วนตัว อยู่เมืองนอกพยายามประหยัดใช้มีเงินเหลือส่งมาให้พ่อแม่ทางบ้านแทนที่พ่อแม่จะส่งให้ข้าพเจ้า จวบจนข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษาได้ปริญญาแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดถึงพ่อแม่ คิดถึงเพื่อนฝูง ที่อดทนก็เพื่อเรียนให้สำเร็จเมื่อรู้ว่าจะได้กลับบ้านก็ยิ่งคิดถึงบ้านมากขึ้นอยากจะให้ถึงบ้านเร็ว ๆ แต่แล้วเวลาเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนก็มาถึง ข้าพเจ้าขึ้นอยู่บนเครื่องบินเหมือนตนเองอยู่บนสวรรค์ ที่จะได้เห็นหน้าพ่อแม่ที่รักใจจะขาด แม้เครื่องบินจะเร็วเพียงใดแต่ก็ยังช้ากว่าคนใจเร็วอย่างข้าพเจ้า ไม่ช้าเรือบินก็ข้ามทะเลเข้ามาในเขตไทย ข้าพเจ้าดีใจและตื่นเต้นเมื่อได้มองลงมาเห็นวัดวาอาราม โบสถ์ เหลืองอร่ามด้วยสีทอง เป็นเครื่องหมายของพระพุทธศาสนา ข้าพเจ้าระงับไว้ไม่อยู่ปลื้มปีติจนน้ำตาลไหล ทั้งในไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะได้เห็นหน้าพ่อแม่ญาติพี่น้อง นึกว่าสภาพคงจะแวดล้อมข้าพเจ้าด้วยความดีใจ เรือบินกำลังจะบินเข้าในเขตของจังหวัดพระนครแล้ว ใจข้าพเจ้ายิ่งเต้นตึกตักเพราะตื่นปีติ เมื่อเข้าเขตพระนครได้เห็นรถยนต์วิ่งขวักไขว่ไปมาบนท้องถนน เมื่อเครื่องบินถลางสนามเข้าจอดตรงลานบิน เมื่อผู้โดยสารกำลังเดินลงจากเครื่องบิน ข้าพเจ้าติดตามลงมาเป็นคนทีสามแล้วส่ายตามองดูพ่อแม่ เมื่อผ่านศุลกากรและด่านตรวจคนเข้าเมืองแล้ว ข้าพเจ้ารีบออกมาเหมือนแทบจะวิ่ง แม้จะหอบเข้าของพระรุงพระรังก็ไม่สนใจใครจะมองในแง่ใดตาส่ายหาหน้าพ่อแม่บังเกิดเกล้าที่รักทั้งสอง ข้าพเจ้าเห็นคนมากมายเดินขวักไขว่ที่สถานีคอนเมือง ข้าพเจ้าส่ายตาจ้องดูทางซ้ายทางขวารู้สึกตาพร่าไปหมด พอที่ข้าพเจ้ามองเห็นผู้บังเกิดเกล้าส่ายตามองหาข้าพเจ้าเหมือนกัน เห็นจะเป็นเพราะข้าพเจ้าหอบของพระรุงพระรัง พ่อแม่จึงจำข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าดีใจจะโกนร้องเรียกไปเสียงดังไม่สนใจใครหมดอายุว่า พ่อจ๋าแม่จ๋า แล้วข้าพเจ้าก็โผล่เข้าไปกอดสะอევท่าทั้งสองไว้แล้ว ก็ซบหน้าน้ำตาลไหลด้วยความปลื้มปีติได้เห็นหน้าพ่อแม่อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้จากกันหลายปี พ่อแม่ก็น้ำตาลออกมาเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าพูดได้

เพียงว่า “เมื่อคืนนี้ลูกนอนไม่หลับเพราะรู้ว่าวันนี้จะได้พบพ่อพบแม่” เสียงแม่ก็ตอบอย่าง กระเส่าทั้งน้ำตาที่บีบตัวว่า “เมื่อคืนพ่อกับแม่ก็นอนไม่หลับเหมือนกันเพราะคิดว่าวันนี้คงจะต้อง มาพบลูกเช่นเดียวกัน เรามัวดีใจที่ได้พบกันจนเพลิน แม่จึงเตือนว่า เรากลับไปบ้านกันเถิด แม่ได้แกงเขียวหวานไก่ไว้ให้ลูกแล้วตามที่ลูกได้เขียนจดหมายบอกมาว่าอยากกิน ความดีใจทำให้ข้าพเจ้าลืมนิยามไทยไป ข้าพเจ้ากราบที่อกท่านทั้งสองด้วยความรักและเคารพฝังอยู่ใน ความกตัญญูทุกเวที เพราะนึกถึงน้ำใจของท่านที่เคยคิดว่าจะยอมเสียสละได้ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อ ลูก ยิ่งซึ่งใจข้าพเจ้าฝังลึกอย่างไม่รู้ลืม และคำพูดประโยคหนึ่งของคุณพ่อที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่ สามารถจะกลั้นน้ำตาไว้ได้ว่า “ลูกรัก ลูกได้สร้างตัวเองด้วยความสามารถของลูก โดยพ่อและ แม่ไม่ต้องเดือดร้อนอะไร พ่อและแม่ปลื้มใจมาก” ข้าพเจ้าจำคืนก่อนที่จะเดินทางไปนอกได้ดี ข้าพเจ้าขอเขียนมาเป็นตัวอย่างของความกตัญญูที่เปลี่ยนใจข้าพเจ้าในปัจจุบัน เพราะเห็นใจใน ความรักลูก เห็นอกของพ่อแม่มาอีกนั้นหนាកการแก้ท่านเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นแก่ชีวิตของข้าพเจ้า มาแล้ว

ผู้เรียบเรียงเขียนข้อความบันทึกนี้ไม่กล้าจะสันนิษฐานว่า ท่านผู้จะเป็นสุภาพบุรุษ หรือสุภาพสตรี เพราะท่านผู้บันทึกใช้คำพูดกลาง ๆ ไม่ได้บอกและลงชื่อมาด้วย จะหญิงหรือ ชายขอท่านผู้อ่านผู้ฟังจงพิจารณาตนเอง แต่เรื่องของท่านผู้บันทึกก่อให้เกิดความกตัญญูทุกเวที ขึ้นมา จึงเกิดเป็นศิวิมงคลขึ้นแก่ตนเองเป็นตัวอย่าง ฉะนั้นผู้เขียนคิดว่าการก่อเกิดอารมณ์ขึ้น ทางจิตใจเพราะได้ยินได้ฟัง ได้อ่าน ได้รู้ ได้เห็นสิ่งเหล่านี้ย่อมจะมีทั้งดีและไม่ดีได้เช่นเดียวกัน หากท่านจะป้องกันไว้ก่อนโดยฝึกจิตใจให้เป็นผู้โกรธยาก ไม่เห็นแก่ตัว เป็นคนอารมณ์ เย็น แม้เราจะได้ยินเสียงไม่ดี แสดงหู จิตใจตั้งอยู่กลาง ๆ ก็จะได้มีเวลาใช้สติปัญญาสมอง พิจารณาสิ่งใดดีสิ่งใดชั่ว และปฏิบัติในสิ่งที่ดี โดยเฉพาะคำสั่งสอนของพ่อแม่ผู้หวังดีจะเป็น ตัวอย่างผู้ปฏิบัติตัวอย่างน่าเคารพนับถือบูชาตลอดไป

พ่อแม่เป็นบุพการี มีพระคุณเหมือนพระเจ้าของลูกควรแก่การเคารพบูชา บุคคล ใดได้อ่านเรื่องนี้ เกิดความกตัญญูทุกเวทีขึ้นมา ก็จะเริ่มต้นเป็นศิวิมงคลความเจริญแก่ผู้นั้น ต่อไป.

วิญญาณคะนอง

เรื่องวิญญาณ คิดว่าในยุคปัจจุบันนี้กำลังมีผู้สนใจกันไม่น้อย หรือจะเรียกว่าเป็นยุค “วิญญาณ” ก็ได้ ไม่แต่ในประเทศไทย แม้ต่างประเทศก็เพิ่มจำนวนผู้สนใจมากขึ้น แต่ก็ยังมีมากทำนมองไปในแง่ของความมกมาย เป็นธรรมชาติของโลกมนุษย์ที่มีจิตใจแตกต่างกันต่างความเห็นแต่ละบุคคลเพราะโลกมนุษย์ตามธรรมชาติสร้างมา ย่อมจะมีจิตใจสูงต่ำกลางไม่อยู่ในระดับเดียวกัน ฉะนั้นจึงต้องมีหลักธรรมของศาสนาขัดเกลา ชี้ให้เห็นสังฆธรรมยกจิตให้สูงขึ้นเสมอ เพราะมนุษย์เกิดมามีทั้งคนใจบุญและคนใจบาป มีทั้งคนชั่วคนดีเป็นพลโลกอยู่ทั่วไป ไม่ว่าเรื่องชั่วหรือเรื่องดี ย่อมมีทั้งคนชอบและไม่ชอบ ทั้งสองอย่างมากนักน้อยเป็นธรรมดา ฉะนั้นเรื่องที่ฉันได้บันทึกส่งมานี้ เป็นเหตุที่เกิดขึ้นกับเพื่อนชาววัดผู้หนึ่ง คิดว่าหากท่านได้ใช้สติปัญญาพิจารณาเหตุแล้ว ก็จะมองเห็นสิ่งที่ลึกลับซึ่งเป็นเรื่องพิสดารหาเหตุผลไม่ได้ หากแต่จะใช้สติปัญญาหาพยานหลักฐานหาเหตุผลเอาเองด้วยสติปัญญาควรเชื่อหรือไม่ เพราะเรื่องที่บันทึกมานี้ ผู้ประสบเหตุการณ์เป็นผู้อยู่ในศีลในธรรม มีศีลที่ปฏิบัติประจำ พอจะเชื่อถือได้ ฉะนั้นการที่ได้บันทึกมานี้คงจะช่วยให้เกิดประโยชน์ได้ ไม่มากนักน้อย ดังข้อความที่จะบรรยายต่อไปนี้

ฉันมีเพื่อนวัดที่ถูกอกถูกใจ มีนิสัยใจคอคล้ายกันมากผู้หนึ่ง เราได้พบและเคยฟังธรรมรักษาศีลที่วัดมาด้วยกันนานปีพอจะรู้ภายในจิตใจกันได้ดี จึงคบหาสนิทสนมกันมาก แต่แล้ววันพระหนึ่งผ่านไปก็ ไม่เห็นเพื่อนผู้นั้นมาฟังธรรมเช่นเคย ให้นึกสงสัย ตลอดเวลาไม่เคยขาดฟังธรรมรักษาศีลในวันพระเลย จึงเกิดเป็นห่วง เพราะการชอบพอนิสัยใจคอเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เป็นห่วงกลัวว่าจะเจ็บไข้ ได้ป่วย จึงได้พยายามสืบถามผู้คุ้นเคยกับเพื่อนวัดผู้นี้ แต่แล้วก็ได้รายละเอียดมาว่า

เมื่อครั้งหลังได้มาฟังธรรมรักษาศีล เมื่อกลับบ้านก็เกิดอุบัติเหตุจากรถประจำทางซึ่งหยุดที่ป้าย แกกกำลังจะลงจากรถเข้าบ้าน แต่พอจะยกเท้าก้าวลงมา ยังไม่ทันจะเหยียบถึงพื้นข้างถนนดี รถประจำทางก็ออก ทำให้รถลากว่างออกไป ๒ ก้าวก็ล้มลง เกราะหยังดีที่ผู้โดยสารร้องตะโกนเสียงหลง ว่าคนล้มข้างรถ คนขับจึงตกใจห้ามล้อ มิฉะนั้นล้อหลังผ่านมา

ถึงคงจะสาหัสกว่านี้มาก แต่อย่างนั้นก็ปรากฏว่ากระดูกตะโพกร้าว และทราบว่าเป็นเวลาที่กำลังเข้าโรงพยาบาล.....และมีหลานสาวเป็นพยาบาลได้อยู่ประจำที่โรงพยาบาลนี้ จึงค่อยอุ่นใจและได้รับความสะดวกพอสมควร นี่ก็เห็นจะเป็นกรรมเก่าในอดีตตามสนอง

เมื่อฉันได้ทราบข่าวก็รีบไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลทันที เมื่อไปถึงก็ทราบว่าอยู่ที่กัลยกรรมหญิง

เมื่อฉันเข้าไปเยี่ยมในตึกที่แก่นอนป่วย รู้สึกมีคนป่วยอยู่มาก ในห้องนั้นมีเตียงคนป่วยประมาณ 50 เตียง เห็นคนป่วยในห้องนั้นมีอาการเกี่ยวกับกระดูก บางคนก็แขนหัก ขาหัก บางคนก็เขว่นขาหักรอกโยงขึ้นไปถ่วงถึงน้ำหนัก บางคนก็หลังหักต้องเข้าเฟือกพอกปูนเป็นส่วนใหญ่ และต่างก็มีหน้าซีดเขียวด้วยการต้องทนทุกข์ทรมานอย่างสาหัสเนื่องจากป่วยไข้ เห็นแล้วก็อดสังเวชในใจไม่ได้ นึกในใจว่า นี่เป็นสถานที่รวบรวมคนมีทุกข์ ส่วนน้อย ๆ เจ็บป่วยในทางกระดูกซึ่งมีอาการไข้ต่าง ๆ กัน มีทั้งหนักและเบา ยังมีโรคภัยไข้เจ็บโรคอื่น ๆ ของมนุษย์ที่ร้ายแรงกว่านี้ยังมีอีกมาก ทั้งไม่นึกว่าผู้หญิงที่เจ็บป่วยทางกระดูกมีมากถึงเพียงนี้ เห็นแต่ความทุกข์ของมนุษย์มีมากมายไม่ยกเว้นหญิงหรือชาย พิจารณาความสุขความสบายมองไม่เห็นเลย สมกับพระท่านสอนให้พิจารณาถึงทุกข์ เหตุเกิดของทุกข์ แต่ฉันไม่มีเวลาจะคิดปลงสังขารอะไรมากนักเพราะกำลังใจจดจ่อที่จะมาเยี่ยมเยียนเพื่อน จึงส่ายตาหาว่าเพื่อนจะอยู่เตียงไหน เพราะเข้าไปอยู่ในห้องคนป่วยแล้วแลดูลานตาไปหมด ช้ายังเกร็งนั่งหม่อมก็คล้ายกันได้แต่พิจารณาถึงรูปร่างหน้าตาเท่านั้น ได้ทราบว่าแม้จะมีเงินเสีย เพื่อจะอยู่ห้องพิเศษก็ไม่หวังเพราะห้องพิเศษมีจำกัดและหาว่างยากต้องจองคิวคอยกันนาน ถ้าใช้หนักก็ไม่ทันได้อยู่ห้องพิเศษ จึงต้องอยู่ในห้องรวมคนไข้เป็นหมู่เป็นพวก เมื่อพบเพื่อนนอนอยู่บนเตียงเกือบสุดมุมห้อง สังเกตดูหน้าตาไม่ค่อยเหมือนคนป่วย เพราะยังแจ่มใสไม่ซีดเขียวเหมือนคนไข้ทั่วไป เมื่อเราได้พบหน้ากันต่างก็ดีใจ

ฉันก็เริ่มถามอาการป่วย เพื่อนก็เล่าให้ฟังเริ่มที่ตกรถ และเล่าต่อเมื่อมาอยู่โรงพยาบาลว่า เมื่อหมอตรวจดูและนายแพทย์ก็เห็นกระดูกตะโพกร้าว จะต้องเข้าทำการผ่าตัด เพื่อนก็ตกลงยินยอม เวลานั้นเพียงแต่รอเวลาเข้าห้องผ่าตัดเท่านั้น เมื่อเราได้สนทนากันพอสมควรแก่เวลาเท่าที่ทางโรงพยาบาลจากัดอนุญาตให้เยี่ยมแล้ว ฉันก็ได้ลากลับ

วันต่อมาฉันก็ไปเยี่ยมอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ฉันทราบจากทางโรงพยาบาลว่า แกกลับบ้านแล้วและกลับอย่างกระตือรือร้นก็นึกแปลกใจ ตกลงฉันต้องตามไปเยี่ยมที่บ้าน เมื่อพบ

เพื่อนอยู่ที่บ้านจึงถามว่า “ทำไมจึงรีบกลับบ้านล่ะ ผ่าตัดเรียบร้อยแล้วหรือ” ก็ได้ยินเสียงตอบอย่างไม่ค่อยสบายใจนักว่า “ยังและจะไม่มี ผ่าตัด” อธิษฐานว่า “อ้าว แล้วทำไมไม่ผ่าตัดให้หายเร็วยกก่อนล่ะ” เพื่อนได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลให้ฟังว่า วันหนึ่งหลังจากอธิษฐานไปเยี่ยมกลับแล้ว ในคืนวันเดียวกันเขาหามหญิงจีนสูงอายุคนหนึ่งเข้ามาในห้องคนป่วย ทราบภายหลังว่า แก่หกสามสี่ห้าเข้าหลุค แสดงว่าแก่เจ็บปวดร้องครวญคราง พอยกร่างของแกขึ้นมาบนเตียงที่เขาเตรียมไว้แล้วเขาก็เอาผ้ามัดติดกันแกติดไว้กับเตียงเพื่อป้องกันแกพลิกขา หญิงจีนผู้นั้นก็นอนกระสับกระส่าย หลับ ๆ ตื่น ๆ เห็นจะเป็นเพราะปวดหัวเข่าก็ได้

แต่แล้วไม่นานนัก แกร้องโวยวายจนสุดเสียงแสดงถึงความหวาดกลัว เหมือนกับเห็นภาพที่น่าตื่นเต้นตกใจ ปากแกก็ตะโกนออกมาว่า “ผี ๆ ๆ ไป ๆ ๆ” ทำให้คนไข้ที่กำลังหลับก็สะดุ้งตกใจตื่น โง่หัวขึ้นมาคว่ำยายขี้มนั้นแกเป็นบ้าหรือเพื่อเพราะพิษไข้ พยาบาลกลัวว่าจะทำให้คนไข้ในห้องต้องตื่น ในเสียงรบกวนของยายขี้มนั้น ควรให้แกสงบสติอารมณ์ พยาบาลก็จัดการฉีดยาระงับประสาทให้แกนอนหลับ แต่แล้วไม่ช้าก็ออกฤทธิ์ทำให้ยายขี้มนอนสงบไม่โวยวายและหลับไป คนไข้พากันหลับต่อไป แต่ก็มีคนไข้บางคนก็เจ็บปวดนอนไม่หลับพยาบาลก็ได้ฉีดยาให้หนึ่งเตียง ในห้องมีแต่ความเงียบสงบ แต่แล้วไม่นานก็ได้ยินเสียงดังโครมคราม มองไปก็เห็นแต่ยายขี้มนั้นที่ผูกมัดอยู่ที่เตียงชูขึ้น แต่ตัวยายขี้มนั้นตกลงไปอยู่ข้างเตียง ได้ยินแต่เสียงยายขี้มนั้นร้องดังด้วยความเจ็บปวด ความโกรธทำให้ความกลัวลดน้อยลง จึงร้องท้วงแข่งท่าออกจากปากว่า “ยายขี้มนั้นมาทำทำไม กูทำอะไรให้มึงเจ็บใจ มึงมาเที่ยวรังแกคน ขออย่าให้มึงไปผูกไปเกิดเลย ขอให้มึงตกนรก” เจ้าหน้าที่และพยาบาลเห็นยายขี้มนั้นผูกเพื่อเจ้าก็ช่วยกันอุ้มยายขี้มนั้นมานอนบนเตียงอย่างเดิม เพิ่มยาฉีดยาระงับความเจ็บปวดเพราะผูกเพื่อเจ้า ส่วนคนไข้คนอื่น ๆ ก็พลอยตื่นและร้องระงมไปหลายเตียง เพราะเกิดความปวดขึ้นมา พยาบาลก็ได้จัดการฉีดยาให้พวกที่แสดงว่าเจ็บปวดเพื่อให้มันนอนหลับต่อไป

พอพยาบาลฉีดยาให้คนไข้ที่ร้องระงมทั่วแล้ว ก็ปิดไฟในห้องแล้วก็เดินออกไป ไม่เข้าไปในห้องก็ปกติสงบเงียบอีกครั้งหนึ่ง ส่วนเพื่อนอธิษฐานนั้นไม่ได้ฉีดยาและยังมีสติ และมีความรู้สึกที่อยู่ คืนนั้นแสงเดือนแจ่มกระจ่างลอยเข้ามาในห้องทางหน้าต่าง และทางช่องลม พอจะมองเห็นตามเตียงคนไข้ได้อย่างชัดเจน

กำลังนึกคิดถึงเรื่องการผ่าตัดซึ่งเกิดไม่แน่ใจว่าจะผ่าตัดเสียแล้ว ใจหนึ่งอยากจะรักษาทางพระ กำลังคิดก็พอดีได้ยินเสียงคนพูดคุยกันพิมพ์พ่ายนอกแล้วก็เข้ามาในห้อง เพื่อน

ผงหัวชูคอขึ้นดู นับแต่เตียงอยู่ใกล้ประตูทางเข้าซึ่งเรียงรายมาจนถึงที่ใกล้เตียงที่แกนอน เห็นคนไข่นอนหลับอยู่บนเตียงอย่างสนิท เห็นจะเป็นเพราะฤทธิ์ยาฉันททำให้คนไข้หลับเหมือนตาย

เห็นคนหมู่หนึ่งประมาณ ๕ คน กำลังเดินเข้ามาทักคนไข้สี่สาว กางเกงขาว ทำให้คิดว่าเป็นหมอมาทักตรวจคนไข้ แต่ทำไมจึงไม่เปิดไฟให้สว่าง แต่ก็ไม่ได้คิดสงสัยว่าจะเป็นผู้อื่น เพราะข้างนอกห้องมีพนักงานและพยาบาลอยู่เวรกัน หลายคนคงจะไม่ปล่อยคนนอกเข้ามารบกวนคนไข้ยามค่ำคืนเช่นนี้เป็นแน่ แต่เมื่อเห็นพวกเหล่านั้นเดินไปเตียงโน้นเตียงนี้ซึ่งมีคนไข้กำลังนอนหลับสนิทในห้องนั้นเห็นจะมีเพื่อนคิดฉันทคนเดียวที่ยังไม่หลับ ซึ่งผงหัวชูคอคอยจ้องดูแล้วก็ชักเกิดสงสัยขึ้นมาว่า พวกสี่สาวกางเกงขาวพวกนี้เป็นใคร เข้ามาในห้องนี้ได้อย่างไร ปฏิบัติทางพิจารณาแล้วคิดว่าไม่ใช่พวกหมอ เพราะเห็นพวกนั้นจับแขนจับขาพวกคนไข้ ทั้งที่กำลังหลับสนิทขึ้นมาแล้วก็เหวี่ยงลงไปอย่างไม่มีปราณี แล้วก็มองไปเตียงโน้นเตียงนี้ ทำท่าทางกิริยาเช่นเดียวกัน ซึ่งหมอเขาจะไม่ปฏิบัติต่อคนไข้เช่นนั้นเป็นอันขาด ทำให้เพื่อนฉันทนั้นนึกกลัวว่า พวกนั้นคงจะเป็นพวกปล้น หรือพวกขโมยคอยขโมยเงินคนไข้ที่กำลังหลับสนิทจะทำอย่างไรก็ไม่ตื่น ยิ่งนึกก็ยิ่งกลัวมากขึ้น คิดว่าในห้องคนไข้มีแต่เพื่อนฉันทคนเดียวที่ได้เห็นเหตุการณ์แปลกๆ และคิดว่าจะสะดวกมาก่อนจะนอน แต่ยังไม่ทันเริ่มก็เห็นเหตุการณ์ประหลาดขึ้น ทำให้จิตใจหวาดกลัว จับบทสะดวกขึ้นจับต้นชนปลายไม่ถูกเพราะความกลัวทำลายสติ ในใจมีแต่ความวุ่นวายคิดว่า “พวกนี้เป็นพวกปล้นพวกขโมย มันกำลังค้นหาทรัพย์สินของคนไข้ที่กำลังหลับ มันกำลังจะมาถึงเราแล้วจะค้นหาทรัพย์สิน ถ้ามันเห็นเรายังตื่นอยู่ไม่หลับ ได้เห็นหน้ามันแล้วก็คงจะจำได้ มันคงฆ่าเรา ไม่ยอมให้เราใช้ชีวิตอยู่เพื่อเป็นพยานหลักฐานยืนยันใจเพื่อนฉันทนั้นบ่วนคิดอะไรไม่ถูกไม่ได้สติเพราะความหวาดกลัว คิดว่าเราจะทำเป็นหลับเหมือนคนอื่น ๆ ปล่อยให้มันค้นหาทรัพย์สินไปตามชอบใจ แต่หัวใจมันเต้นแรงแทบจะออกมาภายนอก แม้จะทำเป็นหลับแต่ใจหนึ่งอยากจะลืมตาคอยจ้องดู จึงทำให้กระสับกระส่ายลึ้มๆ หลับๆ จิตไม่ปกติ กลัวก็กลัว อยากเห็นก็อยากเห็น จะได้ว่ามันเป็นใคร มันทำอะไร แม้ในห้องจะปิดไฟหมด แต่แสงจันทร์ที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่างก็สามารถจะเห็นได้ชัดเจน คืนนั้นจำได้ว่าเป็นคืนวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ประมาณเวลาราว ๔ ทุ่มกว่า คงไม่ช้าหรือเร็วกว่ามากนัก ความทຸນทຸรายในจิตใจมาก หลับตานิ่งไม่ได้นานก็ต้องลืมตาขึ้นดูเห็นมันเข้ามาใกล้ทุกที นึกในใจว่า แยะแล้วถึงคราวอัปจน ลืมตาก็ที่ เห็นมันกำลังจะมาใกล้เตียง ได้พิจารณาดูว่าพวกนั้นมันเป็นใครกันแน่ ทำจิตให้ปกติให้มีสติแล้วก็จ้องดู เมื่อเพ่ง

มองดู แสงจันทร์วันเพ็ญสามารถจะเห็นหน้าได้ชัดเจนและเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเหล่านี้เป็นใคร
ที่ไหน

ก็เห็นได้ชัด นั่นไม่ใช่หมอไม่ใช่ขโมย พวกนี้เคยเป็นคนใช้ชายเพราะใส่เสื้อค้าย
ดิบของโรงพยาบาล ทุกคนรูปร่างผอมโซเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก แต่ทำอะไรว่องไวไม่สมกับ
สังขารที่ผอมแห้งเหมือนผีตายซากเลย ยิ่งพิจารณายิ่งเห็นชัด ยิ่งมองดูดวงตาของร่างนั้นยิ่งลึกลง
ไปในบ่าอย่างน่ากลัว สีหน้าขาวซีดไม่มีเลือดเหมือนกระดาษฟางเห็นแล้วเหมือนซากศพตาย
แห้งเกินได้ ยิ่งดูก็เห็นปากหลุบลงไปสองข้างแก้มตอบลง ยิ้มเห็นแต่ฟัน เห็นชัดแล้วก็สะดุ้ง
ตกใจกลัวและตื่นเต้น ใจนี้รู้ว่าพวกนี้ไม่ใช่คนเป็นผีแน่ ทันใดที่พอรู้ว่าเป็นผี ใจก็หายวูบ
หนึ่ง ชนลุกหนาวสั่นเล่นเข้าไปถึงชั่วหัวใจ ต้องทำจิตให้สงบ

เจ้าปีศาจตนหนึ่งตรงเข้ามาที่เตียงเพื่อนอนซึ่งกำลังตัวสั่นจิตยังไม่สงบ นึกถึงบท
สวดมนต์ไม่ออกเพราะลืมหมดด้วยความตกใจกลัว จำไม่ได้ขึ้นต้นอย่างไร ขึ้นไม่ถูก

ทันใดนั้นผีตนนั้นเดินเข้ามาถึงเตียง เอามือทั้งสองเท้าที่ขอบเตียงยื่นหน้าถามว่า
“กลัวมากหรือ” เพื่อนอนนั้นไม่สามารถจะพูดโต้ตอบได้เพราะความตื่นเต้นตกใจมากจนเสียงพูด
ไม่ออกจากปากเหมือนติดอ่าง เพราะกำลังทำจิตแต่ยังไม่สงบ ทันใดนั้นเตียงที่เพื่อนอนนอนก็
เอียงไปเอียงมาแทบจะแตกหลุดตกลงจากเตียง เกิดความรู้สึกได้ทันทีว่าพวกนี้เป็นวิญญาณมา
แสดงอำนาจวิริยาทำทางให้หวาดกลัว ทุกสิ่งในโลกมนุษย์สิ่งใดถึงที่สุดเข้าแล้วก็เข้าสู่ปกติ
เมื่อเพื่อนทำสมาธิใช้อำนาจจิตบังคับ ความกลัวก็ลดลงเพราะเคยศึกษารธรรมมาก่อน ทำให้
เพื่อนอนกลับ ได้สติขึ้นมาเพราะความกลัวก็ค่อยลดเบาบางลงเกิดความกล้าขึ้นมาแทน จึงนึก
ในใจว่า ผีตนนี้เป็นอะไรตายนะ อยากรู้ความจริง ทันใดนั้นเหมือนวิญญาณตนนั้นจะรู้
ความนึกคิดภายในใจได้ จึงหันมาพูดว่า “อยากรู้ว่าเราตายเพราะอะไรหรือ จะบอกให้ก็ได้
ว่าเราตายเพราะถูกรถยนต์ชน” เพื่อนอนนั้นได้ยินเช่นนั้นก็หยุดนึกหยุดคิดทันที นึกว่าเพียง
คิดในใจเท่านั้นวิญญาณนั้นก็รู้แล้ว วิญญาณนั้นยังหันมาพูดต่อไปว่า “ยายซั่มคนนั้น” พลง
ซึไปที่เตียงยายซั่มนอนแล้วพูดต่อไปว่า “มันออกชื่อกู มันด่ามันแข่งพวกกู ปากมันจัด พวก
กูเลยจับมันโยนลงจากเตียงเล่น อีก ๓ วันจะพามันไปเกี่ยวกับพวกกู”

เพื่อนอนนั้นคิดในใจว่า ควรจะทำจิตใจให้เป็นสมาธิ แล้วแผ่เมตตาธรรมทางใจ
ไปให้ เวลานั้นสติและความรู้สึกค่อยกลับคืนมาแล้ว จึงตั้งสมาธิแผ่เมตตาธรรมออกไปว่า

“เราเป็นชาวพุทธศาสนา ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นสัตว์หรือมนุษย์และอมมนุษย์ ทั้งหลาย หากเราได้ออกจากโรงพยาบาลนี้แล้ว เราจะประกอบการกุศลถวายสังฆทานต่อ พระสงฆ์ผู้เจริญด้วยศีลปฏิบัติที่ปฏิบัติชอบ และจะอุทิศส่วนกุศลไปให้ จงอย่าทำสิ่งใดรบกวน ความสงบแก่ส่วนรวม ขอให้เกิดความสงบสุขในสถานที่นี้ด้วย

ทันใดนั้นเสียงวิญญาณนั้นอ่อนลง กิริยาอาจารีย์บรรยายว่าแรกแล้วพูดขึ้นว่า “ดี แล้ว เราจะรอรับส่วนกุศลที่จะแผ่บริจากระให้เรา และพวกเราจะออกจากสถานที่นี้ตามความ ประสงค์” เพื่อนอิจันมีความรู้สึกว่าวิญญาณที่ได้พูดกับแกนั้นคงจะเป็นหัวหน้า เพราะได้ยิน เสียงสั่ง พวกวิญญาณที่แยกย้ายกำลังเล่นกับพวกคนไข้ที่หลับสนิทที่เตียงใกล้เคียงกันให้กลับ แต่ก็ยังได้ยินเสียงบ่นรำพึงของวิญญาณหัวหน้าว่า “มนุษย์ส่วนมากมักชอบพูดแต่คำหวาน ๆ แต่ไม่ค่อยจะชอบปฏิบัติตามคำพูด เราจะคอยรับส่วนบุญกุศลที่จะอุทิศให้”

พูดเท่านั้นพวกวิญญาณผีทั้งหลายก็พากันเดินลอยตัวหายออกไปทางประตูเข้า

พอตอนเช้าวันรุ่งขึ้น หมอเข้ามาตรวจคนไข้ เพื่อนอิจันก็บอกหมอว่า “อิจัน ทกลงจะไม่ผ่าแล้ว จะขออนุญาตกลับบ้าน” หมอกับพยาบาลแปลกใจและถามเพื่อนอิจันว่า “อ้าว ทำไมจะกลับล่ะ มีอะไรเกิดขึ้นหรือ” เพื่อนอิจันไม่กล้าบอกไม่กล้าพูดอะไรมาก เพียง แต่พูดว่า “อิจันสบายขึ้นแล้วจึงอยากกลับบ้าน” ทกลงเมื่อคนไข้ไม่สมัครจะให้ทำการผ่าตัด หมอก็ไม่สามารถจะกักตัวไว้ได้ จึงอนุญาตให้กลับบ้านได้ หลานสาวคนที่เป็นพยาบาลโกรธ มากที่ไม่ยอมอยู่โรงพยาบาลทำการผ่าตัดให้เสร็จเรียบร้อย ไปหาไม้มาให้พุงร่างพากลับบ้าน ด้วยความไม่พอใจ

เมื่อกลับไปถึงบ้าน ต่อมาก็ได้จัดการถวายสังฆทาน ๕ องค์ทำบุญเพื่ออุทิศส่วน กุศลกรวดน้ำไปให้วิญญาณของผีที่ไปแสดงตัวที่โรงพยาบาล เพื่อนอิจันบอกว่ายังเสียใจที่ลืม ถวายชื่อวิญญาณนั้น จะได้อุทิศออกชื่อโดยตรงไปให้

เวลาที่บันทึกเรื่องนี้ เพื่อนอิจันก็ยังไม่หายดี ยังต้องใช้ไม้พุงเดินกระโผลกกระ เผลกไปให้พระที่วัดทำนรักษาทางไสยศาสตร์ อาการเจ็บปวดก็ค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว นี่เป็นเรื่อง แปลกประหลาดเรื่องหนึ่งที่ควรจะนำมาพิจารณาหาเหตุผล คิดว่าคงจะมีประโยชน์สำหรับผู้ ที่กำลังศึกษาเรื่องวิญญาณบ้างไม่มากก็น้อย

ข้าพเจ้าได้รับบันทึกฉบับนี้โดยผ่านคุณประวดี โชติกัจจร มาพิจารณาเรียบเรียงเขียนขึ้น ท่านผู้บันทึกฉบับนี้ได้แจ้งชื่อเสียงและตำบลที่อยู่มาเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าบางอย่างไม่บังควรที่จะลงไปให้ชัดเจนเกินไปนัก อาจไม่เหมาะสมกับเรื่องเช่นนี้ขอให้รู้แต่เพียงสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นมาแล้ว การจะเชื่อหรือไม่เชื่อแล้วแต่ท่านผู้อ่านจะพิจารณาตนเอง เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องลึกลับมหัศจรรย์ซึ่งหาเหตุผลให้ชัดเจนอย่างวิทยาศาสตร์นั้นไม่ได้ แล้วแต่ผู้อ่านจะคิดพิจารณาว่า จะอ่านเป็นเรื่องสนุกสนานตื่นเต้นหาสาระไม่ได้ หรือจะอ่านเป็นเรื่องพิจารณาหาเหตุผลก็ได้ แล้วแต่บุคคลที่จะนึกคิด ข้าพเจ้าไม่ขอให้ท่านเชื่อหรือไม่เชื่อ เรื่องเช่นนี้อย่างน้อยก็คงเป็นประโยชน์ที่จะได้รับคือความเพลิดเพลินและตื่นเต้นบ้างพอสมควร.

ที่ใดมีทุกข์

ที่ใดมีสุข

ที่นั่นย่อมมีสุข

ที่นั่นย่อมมีทุกข์

วิญญาณอมตะ

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๑ วันหนึ่งก่อนเที่ยงจำได้ว่าเป็นเดือนเมษายน อากาศร้อน พวกเราเพื่อน ๆ ได้เข้าไปกินอาหารเที่ยงด้วยกันที่ห้องอาหารในไฮเต็ลแถวถนนราชดำเนิน มีเรื่องปรับอากาศทำความเย็น ซึ่งตามปกติเรามักใช้เวลาอาหารสนทนาไปด้วย ส่วนมากเป็นเรื่องเบาสมองและขำขัน เพื่อผ่อนคลายอารมณ์ที่เคร่งเครียดต่อการทำงานมา แล้วพวกเพื่อน ๆ ล้วนแต่มีอารมณ์เย็นเพราะต่างมีอายุพ้นวัยกลางมาแล้ว บางครั้งก็มีผู้ร่วมกินอาหารมากบ้าง น้อยบ้างแล้วแต่โอกาสของบางท่านจะมีเวลาว่างพอ วันนั้นเราได้ร่วมสนทนามีข้อนำคิดมาก แต่สำหรับข้าพเจ้าก็ออกจะหนักสมอง เราพูดถึงพวกวัยรุ่นในยุคปัจจุบันนี้จิตใจต่ำลงโทศร้ายมากขึ้น มีการจู้ ฆ่า ปล้น ไม่เว้นแต่ละวันที่สุดเพื่อนบางท่านก็ขอให้หันมาพูดถึงเรื่องแต่งงานในยุคนั้น งานสมรสที่พวกเราได้เคยไปร่วมหลายงานเป็นงานใหญ่โตเพราะญาติของคู่สมรสต่างก็เป็นผู้มั่งคั่งและมีชื่อเสียง มีผู้ใหญ่ที่มีชื่อเสียงในเมืองไทยและชาวต่างประเทศและพวกพ่อค้าข้าราชการไปในงานมากมายคับคั่ง แต่แล้วก็มีข่าวสังคมมาว่า คู่หนุ่มสาวสามีภรรยาต่างเอาแต่อารมณ์ของตนเป็นใหญ่ แข็งเข้าหากันข้างใดข้างหนึ่งไม่ยอมอ่อน บางครั้งเงินก็ไม่ช่วยให้ชีวิตคู่สมรสราบรื่นได้เมื่อรสนิยมต่างกัน ทรรศนะตรงกันข้ามที่สุดต่างก็แตกแยกกันอยู่ และมีมากคู่ด้วยกันที่เราทราบก็ล้วนแล้วแต่ผู้มั่งคั่งเสียง ในสังคมรู้จักดี บางรายที่เราเคยไปร่วมงานรดน้ำสังข์เมื่อมาคิดว่าผู้ที่เราไม่รู้ชื่อนอกชายของสังคมยังจะมีอีกมากมายเพียงใด ฉะนั้นเราคิดแล้วก็เศร้าใจ มนุษย์ในยุคจรวดไปโลกพระจันทร์นี้ จิตใจรู้สึกจะเปลี่ยนแปลงแข็งเป็นวัตถุไปมาก บางท่านก็บอกว่าคนแถวบ้านซึ่งเป็นชาวบ้านธรรมดา พอแต่งงานกันยังไม่ทันกันหม้อข้าวจะดำก็ทุบตีกันแทบไม่เว้นวัน ทำไม่เบือหน้ากันเร็วเหลือเกิน คนจนก็ทนอยู่กัน ไปกว่าจะสิ้นเวรต้องทนตื่น ทนมือ ทนปากทำให้คิดนึกมาเปรียบเทียบดูว่า หากต่างคนมีฐานะดีพ่อแม่มีชื่อเสียงก็มักจะแข็งต่อกัน ไม่ยอมให้อภัยลดหย่อนอ่อนข้อให้กันก็ต้องแตกหัก บางครั้งก็ทำให้ผู้ใหญ่ที่เคยเป็นเพื่อนชอบพอกันมาก ต้องกลับเป็นไม้เบื่อไม้เมาต่อกัน เพราะส่วนมากมักจะเข้าข้างลูกของตัวไม่ว่าจะผิดหรือถูก และลูกส่วนมากก็เอาแต่ความดีของตนมาฟ้องพ่อแม่ว่า ตนเป็นฝ่ายถูกไม่เคยมีฝ่ายใครบ้างว่าตัวเป็นคนผิด ท่านผู้ใหญ่ที่มีใจหนักแน่นมีศีลธรรมก็ไม่สนใจ

ไม่เข้าข้างลูกตัวกลับคิดว่าลูกคนผิดเพราะถือว่าเรื่องของเด็ก ผู้ใหญ่บางท่านไม่เกี่ยวข้องการแยกของเด็กไม่ใช่การแยกของผู้ใหญ่ การรักใคร่นับถือของผู้ใหญ่เหมือนเดิม ถ้าเอาเรื่องของเด็กมาเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ ก็จะโกรธกันเปล่าๆ เมื่อเราได้สนทนาแลกเปลี่ยนความรู้กันในวงกินอาหารเที่ยงวันนั้น พวกเพื่อน ๆ ขอร้องให้ข้าพเจ้าหาเรื่องแบบนี้มาเขียนเพื่อจะเตือนใจเป็นตัวอย่างให้คนรุ่นหลังๆ จะได้ปฏิบัติไว้ในชุด “กฎแห่งกรรม”

ข้าพเจ้าไม่กล้าจะรับปากเพราะหนักใจ ไม่มีตัวอย่างจะเขียน แม้จะมีหลายท่านที่เคยรู้จักท่านและได้ทราบความราบรินภายในครอบครัว ไม่เคยมีปากเสียงกันตั้งแต่หนุ่มสาวตลอดมาจนเข้าสู่วัยชรา หากเรามีโอกาสได้สัมภาษณ์ท่านเหล่านั้นก็พอจะมีโอกาสเขียน แต่คิดว่าคงหาโอกาสสัมภาษณ์ยาก เพราะท่านผู้น่าเคารพส่วนมากมักจะเป็นคนสมัยเก่า ท่านไม่ย่อากอวดความดีและไม่อยากให้เรื่องในออกเรื่องนอกเข้า มักจะถือครั้น ทำลายความสงบสุขในครอบครัว

ฉะนั้นการที่จะเขียนตามความประสงค์ของเพื่อนนั้นยังเป็นเรื่องที่ยังมองไม่เห็นทางจะสำเร็จได้ หลังจากนั้นมากก็มีเพื่อนเตือนถึงเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้แต่ตอบว่า ยังไม่มีวัตถุดิบ

เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะ พยายามเท่าใด ก็ยังมองไม่เห็นผลที่จะสำเร็จ พอจะเป็นเรื่องขึ้นมาได้ เมื่ออ่านในข่าวหน้าหนังสือพิมพ์พิจารณาดูแล้วก็เศร้าใจ จิตใจความรักของหนุ่มสาวในยุคนี้ดูอวโงวไป บางคนพบกันไม่กี่วันก็รักกันแต่งงานกันแล้ว บางรายจดทะเบียนกันยังไม่ถึงเดือนก็วิ่งฟ้องอย่า บางรายแจกการ์ดเชิญกำหนดวันแต่งงาน เมื่อถึงเวลาเจ้าบ่าวหายไปไม่ยอมปรากฏตัว ไม่มีเจ้าบ่าวเข้าพิธีตามกำหนด รู้สึกว่าใคร่รักบ้างลเวงกันพิลึก คิดแล้วยิ่งเศร้าโศกนึกอู้ออกจะสทปรกโสมม เรื่อยอยู่นอกก็เห็นเป็นเรื่องตลกขบขัน ถ้าเราลองเอาใจเราไปใส่ในความรู้สึกพ่อแม่ของเจ้าสาวในเวลานั้นจะมีความรู้สึกอย่างไร เราก็คงตลกขบขันไม่ลงเมื่อแขกที่เชิญมารคน้ำมากมายแต่ไม่มีเจ้าบ่าว ไม่รู้หายไปไหน ความอายฝ่ายหญิงแทบจะแทรกแผ่นดิน เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจมาก คิดว่าทำอย่างไรถึงจะไม่ให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีกเป็นประวัติศาสตร์ซ้ำรอย เมื่อได้อ่านหนังสือพิมพ์ ข่าวประจำวันของไทยรัฐ ฉบับที่ ๔๗๒๒ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ข่าวจำหน่ายปากว่า หนุ่มธนาคารจ้างฆ่าเมียหวังเงินประกัน ๑ แสนบาท ๓ ครั้งไม่ตายถูกจับได้

ข้อความนี้ ยิ่งครั้งแรกเมียไม่ตายตามไปฆ่าที่โรงพยาบาล แต่ข้อปลุกย่อยเห็นจะ

ไม่ต้องเล่ารายละเอียดเพียงแต่บอกว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่จังหวัดเชียงใหม่ แต่ผู้ต้องหาได้ผูกคอตาย ที่สถานีตำรวจเสียก่อนคดีจะขึ้นศาล

และต่อมาหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับที่ ๗๘๕๕ ข่าวประจำวันวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ข่าวมีว่าเสียชีวิตชนรถเทศบาลให้เมียตายเพื่อหวังเงินประกันชีวิตจาก ๒ บริษัท จำนวนหลายล้านบาท เวลานั้นกำลังสืบพยาน ๘ ปากที่รู้เห็นอุบายที่ติดฆ่านางอรุณีหรือทองฉรงค์ ซึ่งหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นลงรูปผู้เคราะห์ร้าย สามใจโหดฆ่าเมียเป็นเหยื่อเพราะโลกต้องการเงิน นำสงสาร เห็นรูปร่างสวยงามแต่ต้องตายเพราะรถยนต์ที่สามี่ขับไปชนกับรถเทศบาล มนุษย์ก็เลสหนา ฆ่าได้แม้ผู้หญิงที่เรียกว่าภรรยา ซาคความรักรักความสงสาร คิดแล้วก็เศร้าใจว่าโลกมนุษย์ทุกวันนี้หวังแต่เงิน ๆ ไม่คิดถึงกรรมชั่วที่จะติดตามมาถึงตน ที่สุดก็หนีกรรมชั่วไม่พ้น คงจะต้องรับใช้กรรมชั่ว ข่าวรายละเอียดก็ไม่จำเป็น นอกจากข่าวนี้แล้วในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกันนั้น ยังมีข่าวสาวแต่งงานกับหลานนายพลเรือเอก ๆ การแต่งงานอย่างสมเกียรติ แต่ยังไม่ทันจะส่งตัวเจ้าสาวก็มีเรื่องขึ้นโรงพักถึงตำรวจหาว่า ฝ่ายหนึ่งยกยอกของขวัญ เรื่องนี้เห็นจะเป็นเพราะความโลภมากกว่าความรัก แม้ตำรวจจะพยายามไกล่เกลี่ยแต่ก็ไม่สามารถที่จะให้ทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้ ทางตำรวจก็ไม่รู้จะทำอย่างไรนอกจากจะได้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน แล้วทั้งสองก็แยกย้ายกันกลับ นอกจากนั้น ข่าวย่อยเกี่ยวกับคู่บ่าวสาวมีมากมาย แม้ว่าเรื่องนี้จะผ่านไปเป็นอดีต ผู้คนที่ได้อ่านข่าวนี้ก็สนใจแต่เวลาอ่านเท่านั้น เมื่อผ่านไปแล้วก็ลืมเพราะไม่ใส่ใจ นอกจากญาติ ๆ ทั้งสองฝ่ายที่ยังมีความขมขื่นหรือลืมเหตุการณ์เหล่านี้ไม่ลง

ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องเหล่านี้เป็นประโยชน์ และเป็นเครื่องเตือนใจ เป็นตัวอย่างสตรีในยุคนี้ อย่าใจง่ายเกินไป ให้สืบประวัติชีวิตของผู้ที่ก่อนจะมาเป็นคู่ครองคู่ชีวิต ถ้าผิดไปแล้ว ควรโทษตัวเอง เพราะตัวเองได้รับทุกข์ ทั้งทำลายชีวิตและอนาคต ทำลายทุกสิ่งทีลูกผู้หญิงควรสงวน อย่าหลงน้ำคำหวาน ๆ ของมนุษย์ชาติชั่วซึ่งลวงมาขายไม่เว้นแต่ละวัน

ข้าพเจ้าจึงไม่อยากให้เรื่องเหล่านี้เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้นแล้วให้ผ่านหายไปเป็นอดีต ไม่ซ้ำก็จะพากันลืมหมด ได้พยายามเก็บไว้เตือนคนดี ไม่ให้เป็นเหยื่อพวกคนใจบาปหยาบซำบูชาเงินเป็นพระเจ้า ก็จะได้ใจนำมาใช้มาหลอกอีกเป็นประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้บันทึกไว้ไม่ยอมปล่อยให้เหตุการณ์เหล่านี้เลื่อนลางลืมไปง่าย ๆ คิดว่าเมื่อใดมีผู้ได้อ่านคงจะเกิดความรู้ เล่ห์เหลี่ยมของคนใจชั่วซ้ำบ้างไม่มากก็น้อย และอาจเป็นประโยชน์เพราะจะ

เตือนใจให้รู้ว่าหากเราจะทำอะไรต้องใช้ความคิดความไตร่ตรองดูให้ดี ผู้คนที่มาชอบมารักเรานั้นในระยะ ๓ วัน ๗ วันเราก็คงลงแต่งงาน หรือเราก็นั้นตามเขาไปนั้น มันเป็นภัยอันตรายแก่นาคทอนใหญ่หลวง อย่างน้อยเราก็คงจะรู้ประวัติของผู้นั้นว่า เป็นคนทีไหน ประพฤติดีหรือประพฤตินั่ว มีอาชีพเป็นหลักพอที่จะหาเลี้ยงให้มีความสุขพอสมควรหรือไม่ หรือเป็นพวกแมงดาเป็นคนชั่ว เป็นผู้ร้ายหรือผู้ดี ในยุคนั้นไม่ว่าหญิงหรือชายไม่ควรไว้ใจกันง่าย ๆ เพราะถูกหลอกขายกันมามากแม้ข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ ลงเป็นเรื่องเตือนใจอยู่เสมอก็ยังมีคนถูกหลอกอีกมากมาย ยังมีคนซื่อยอมเป็นเหยื่ออยู่ทุกเดือนทุกวัน

ข้าพเจ้าขออ้อกว่าการที่บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วเพื่อให้เรื่องอย่างนี้อยู่ในความรู้สึกนาน ๆ จะได้เป็นบทเรียนของคนรุ่นหลัง ๆ คิดว่าอย่างน้อยก็เป็นประโยชน์บ้างที่ได้ให้บทเรียนเพื่อพิจารณา

แม้ข้าพเจ้าจะได้บันทึกข้อความที่เกิดขึ้นแล้วเพื่อพิจารณาหาความรู้จากหนังสือพิมพ์รายวันก็ดี แต่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถที่จะเขียนเรื่องที่สนทนากับเพื่อนๆ ที่ร้านอาหารในเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๑๑ ได้ เพราะเราได้ตั้งหัวข้อเขียนไว้ว่า “ทำไมคนในยุคนี้อีกกันง่ายหน่ายกันเร็ว และทำอะไรจะให้คนในยุคนี้อยู่เป็นสามีภรรยาอย่างไม่จีจางจากกันง่าย” แต่ข้าพเจ้าก็ยังเขียนไม่ได้ วันแล้ววันเล่าผ่านไปเป็นปี ข้าพเจ้าก็จนปัญญาเพราะไม่มีผู้ใดจะส่งเรื่องเหมาะสมบันทึกมาให้ เรื่องนี้ก็คาราคาซังอยู่แรมปี

วันหนึ่งข้าพเจ้าหยิบเอาเรื่องนั้นขึ้นมาดู นึกถึงเพื่อนบางท่านว่าจะแนะนำตัวตฤติบมา ให้เขียน แต่ก็หายเงียบไป ก็เห็นจะเพราะเรื่องเช่นนี้หาไม่ได้ง่ายอย่างนี้

แต่เมื่อมานึกถึงว่า ความตั้งใจอยู่ที่ไหนความหวังก็ยังมียู่เสมอ แต่ก็เป็นการหวังที่เลื่อนลอย ยังมองไม่เห็นความสำเร็จเป็นรูปเรื่อง

ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้อ่านข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ เห็นข่าวชายหญิงคู่สมรสสูงอายุวัยชราได้เข้าพิธีสมรสกันขนาดอายุชาย ๘๐ ปี และหญิง ๗๐ ปี ข่าวเหล่านี้ไม่ใช่เป็นข่าวใหม่ เคยมีอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์นาน ๆ สักครั้งหนึ่ง ที่จำได้ เรื่องผ่านสายตามาก็มีไม่น้อยราย แต่สมัยก่อนเมื่อได้อ่านแล้วก็ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจอะไร นึกอยู่ในใจว่า - แก่จนจะเข้าโลงยังจะแต่งงานกันอีก คิดว่าวัยหนุ่มสาวบางคู่แต่งงานกันได้ไม่นานก็แยกกันแล้ว คนแก่ ๆ อย่างนี้จะหาความสุขทีไหน แล้วแต่งไปทำไมมนุษย์ก็มีเรื่องอะไรแปลก ๆ เกิดขึ้นเสมอ แต่ครั้งต่อ

มาเมื่อได้พบข่าวแบบเดียวกัน ความรู้สึกซ้ำซ้นก็หมดไปกลับนึกคิดว่า ท่านผู้เฒ่าที่สมรสกันเหล่านี้ต้องมีเหตุผลที่ถึงมาอย่างนี้ไม่ถึง แผลงไว้ที่นำศึกษาหาความรู้ แต่ผู้เฒ่าที่เป็นข่าวเหล่านี้ท่านอยู่นอกประเทศ ความหวังที่จะไปสัมภาษณ์ ถึงความรู้สึกทางจิตใจของผู้อยู่ในวัยชรา ก็ไม่มีหวังจะเป็นไปได้ สุกความสามารถที่จะติดต่อก็ได้ก็เพียงหาเหตุผลเอามานึกคิดพิจารณาตนเอง และนึกภาวนาขอให้คิดพิจารณาให้เกิดผล นึกแต่ว่าผู้เฒ่าทั้งคู่ต้องมีรสนิยมสูงด้วยกัน แต่ก็ยังไม่มီးอะไรก้าวหน้าในเรื่องเหล่านี้

เช้าวันหนึ่ง ข้าพเจ้ากำลังจัดแจงแต่งตัวออกไปทำงาน มีเด็กขึ้นมาบอกว่า มีคนมาหา ข้าพเจ้าชะโงกหน้าดูออกไปทางหน้าต่าง เห็นมีรถเก๋งจอดอยู่ทางเดินเข้าห้องรับแขก ชั้นล่าง คิดว่าแขกที่มาหาคงจะเข้าไปนั่งเรียบร้อยแล้ว จึงรีบจัดแจงแต่งตัวลงมา

ข้าพเจ้ายังไม่เคยรู้จัก และไม่เคยเห็นหน้าท่านทั้ง ๔ มาก่อนเลย ข้าพเจ้าก็ได้แต่เพียงทักทายด้วยความขอบใจที่อุทิศสำหามถึงบ้านข้าพเจ้าแต่เข้า หากมีสิ่งใดที่พอจะรับใช้ได้ ข้าพเจ้าก็ยินดี ชายทั้ง ๔ ท่านต่างก็แสดงความยินดีที่ได้มารู้จัก ต่างก็เคยสนใจอ่านหนังสือชุด “กฎแห่งกรรม” ตลอดจนมา ข้าพเจ้าก็กล่าวขอบใจที่ให้ความสนใจในหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนต่อจากนั้นเราก็ได้สนทนากันเองตลอดเวลา และท่านสุภาพบุรุษทั้ง ๔ ก็ช่วยกันเล่าเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ ให้ข้าพเจ้าฟังโดยผลัดกันเล่าเป็นตอน ๆ พยายามเล่าให้ได้ใจความที่สุด ข้าพเจ้าได้นั่งฟังด้วยความสงบ และสนใจ เมื่อฟังแล้วก็คิดไปด้วย มันเป็นเรื่องพิเศษพิสดาร ถ้าหากจะมีเพียงคนเดียวมาเล่าให้ฟังแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ แต่บัดนี้มีผู้มาแล้วเหตุการณ์ยืนยันถึง ๔ ท่าน ก็เป็นเรื่องที่น่าคิดมาก

หลังจากได้สนทนากันประมาณ ๒ ชั่วโมงกว่า ท่านสุภาพบุรุษทั้ง ๔ ก็ลากลับ

ข้าพเจ้าต้องใช้ความคิดพิจารณาเรื่องของท่านสุภาพบุรุษทั้ง ๔ แล้วก็คิดว่า โลกนี้มีแต่เรื่องวิถดการพิสดารเรื่องที่น่าจะเป็นไปได้ก็เป็นไปแล้ว ถ้าจะเขียนขึ้นก็มีหวังผู้ที่ไม่เข้าใจเหตุการณ์ก็คิดว่า เรื่องนี้ไม่น่าเขียนเลยข้าพเจ้าจึงยับยั้งไว้ก่อน

ต่อมาข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับที่ ๕๒๐๓ เรื่องรอบอาณาจักรหัวเรื่องว่า “โลกบ้า มนุษย์บอ” ข้อความคัดย่อมาว่า ต่อหน้า ร.ต.ท. อรุณ ชมบุญ เมืองขอนแก่น สาววัยรุ่นอายุย่างเข้า ๑๘ ปี ร้องให้กอดสาวคนรักไว้ไม่ยอมปล่อย เสียงผู้เป็นมารดาคร่ำครวญว่า

“ผู้ชายมีเต็มเมือง ทำไมเอ็งจะมาอยู่กับผู้หญิงด้วยกัน พี่มันจะฆ่าตาย”

เสียงผู้หญิงพูดสะอันทงน่าตาพูดว่า เป็นตายหนูก็ไม่ยอม หนูจะอยู่ด้วยกัน ถ้าตำรวจจะขังก็ขอให้ขังหนูอยู่ด้วยกันหนูไม่กลัว อย่างมากก็แค่ตาย ใจเราจากกันไม่ได้ สาวอายุวัย ๑๘ ขวบกอดสาวอายุ ๒๑ ขวบไว้แน่น ไม่ยอมห่าง ทั้งคู่เป็นสาวสวยด้วยกัน ที่สุดฝ่ายแม่ของหญิงวัยรุ่นเป็นผู้ยอมแพ้กงจะคิดได้ว่า ถ้าแข็งเกินไปลูกสาวคงทำลายตัวเอง ผู้ใหญ่ก็จะต้องเสียใจภายหลังจึงยอมให้เจ้าบ่าวหญิงสาววัย ๒๑ มาเป็นชาย อยู่กับลูกสาวของตน ตามใจลูกสาวทุกอย่าง แล้วขอให้ฝ่ายตำรวจเพียงรับทราบไว้เท่านั้น เพราะฝ่ายตำรวจก็จับปัญญาไม่รู้จักการอย่างไรในเรื่องเช่นนี้

ก่อนที่จะลงจากโรงพัก หญิงชราครวญออกมาว่าลูกสาวฉันมันบ้า ดันเอาผู้หญิงด้วยกันมาเป็นผัว

เมื่ออ่านข่าวดูแล้วข้าพเจ้าก็งุนงงเหมือนกัน คิดว่าเรื่องวิปริตวิถิตถารในโลกมนุษย์คิดว่าเรา ๆ ท่าน ๆ ที่ยังไม่เคยรู้ ไม่เคยพบ ไม่เคยเห็นยังมีอีกมาก ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิดแล้วคิดอีกก่อนที่จะเขียนว่าควรที่จะนำเรื่องพิสดาร ในโลกมนุษย์ที่ได้ยินได้ฟังมาแล้วเกิดขึ้นตามที่สุภาพบุรุษทั้ง ๔ เล่ามา ที่สุดข้าพเจ้าก็ตัดสินใจเขียนขึ้น ไกรจะฟังเป็นนิยายนิทานก็สุดแต่จะคิดเอาเอง หรือจะอ่านเป็นเรื่องเป็นราว เพื่อพิจารณาหาประโยชน์ก็ได้ ส่วนความจริงหรือไม่จริง ข้าพเจ้าไม่สามารถจะชี้ลงไปได้อย่างแน่นอน ขอให้เป็นที่ที่ของท่านจะพิจารณาดู

เช้าวันเสาร์ที่ข้าพเจ้าได้ต้อนรับท่านสุภาพบุรุษ ๔ ท่าน จำนวนนี้ท่านหนึ่งเป็นพี่ชายของผู้เป็นตัวละครพิสดาร ความประสงค์จะนำเรื่องมาเล่าให้ข้าพเจ้าพิจารณา และอีก ๓ ท่านเป็นเพื่อนของน้องชาย นอกจากเล่าเหตุการณ์ประกอบด้วยแล้ว เพื่อนทั้งสามก็ได้สนับสนุนเหตุการณ์แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นแล้ว

เรื่องที่ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงจากการสนทนาในวันนั้นก็คือ

มีครอบครัวสืบเนื่องกันมาเก่าแก่ ของกรุงรัตนโกสินทร์ และมีมรดกตกทอดมาจาก ปู่ ย่า ตา ยาย จึงเป็นผู้มีอันจะกินครอบครัวหนึ่ง ในครอบครัวนี้มี ๔ พี่น้องล้วนแต่เป็นชาย บิตามารดาได้ถึงแก่กรรมหลังจากพี่น้องทั้ง ๔ ได้เติบโตพอที่จะมีสติปัญญา มีวิชาความรู้ช่วยตนเองได้แล้ว ทั้งน้องคนสุดท้ายก็ได้รับบรรลุนิติภาวะแล้ว พี่ชายคนโตก็ได้ปกครองน้อง ๆ แทนพ่อแม่ต่อมา พี่ ๆ ทุกคนมีครอบครัวแล้วยกเว้นน้องชายคนสุดท้าย ซึ่งยังไม่

ยอมมีครอบครัว แต่เป็นคนที่มีความรู้ความคิดละเอียดสุขุมปัญญาดี ในหมู่พี่น้องทั้ง ๔ นี้ เรียกตามลำดับ พี่ชายคนใหญ่พวกน้องเรียกกันว่าพี่ใหญ่ และครอบครัวของพี่ใหญ่มีศีลธรรมจิตใจเมตตากรุณา มีความรักน้อองและหวังดี ทั้งภรรยาก็เป็นผู้ที่ฉลาดมีความรู้ดี มีศีลธรรมสูง จากต่างประเทศ แต่ทำตนเหมือนสามัญชนธรรมดาทั่วไป ไม่เคยแสดงหรืออวดอ้างว่าเป็นผู้มีความรู้สูง ยกย่องสามีให้เป็นช้างเท้าหน้า ส่วนตัวเองทำหน้าที่เป็นภรรยาและที่ปรึกษา เป็นครอบครัวที่มีความสุขครอบครัวหนึ่ง ส่วนน้องชายคนต่อมาเรียกกันในหมู่พี่น้อง ๆ ว่า พี่กลาง ถ้าเป็นพี่ก็เรียก พ่อกลาง (ซึ่งในสมัยนี้ฟังดูแล้วมันขัด ๆ แต่สมัยก่อนฟังแล้วสุภาพ) ส่วนคนที่ ๓ นั้นน้องเรียกว่า พี่น้อย พี่ ๆ ก็เรียกว่าพ่อน้อย ส่วนน้องชายคนที่ ๔ สุกท้อง พวกพี่ ๆ ก็เรียกกันว่า พ่อนิด

พ่อกลางและพ่อน้อยต่างก็มีครอบครัวกันไปแล้วต่างคนก็มีบุตรภรรยาด้วยกัน ส่วนพ่อนิดน้องสุกท้องนั้นยังเป็นโสด ไม่ยอมมีครอบครัวทั้งที่ผ่านการบวชเรียนมาแล้วอายุก็ผ่านวัยสามสิบไปแล้วสมควรมีคู่ครอง แม้แต่พวกพี่ ๆ เกี่ยวเชิญให้มีครอบครัวอย่างใดก็ไม่สามารถทำลายความตั้งใจเดิมว่า จะหาผู้หญิงที่ดีทั้งภายในภายนอกให้เหมาะสม ไม่อยากผิดฝาผิดตัวจึงจะมีครอบครัวมิฉะนั้นก็จะขออยู่เป็นโสดตลอดไป

ทำให้พวกพี่ ๆ ไม่สามารถจะชักจูงให้น้องคนสุกท้องมีครอบครัว น้องชายยังชักตัวอย่างให้พี่ชายฟัง ที่สุกก็พลอยเห็นจริงจึงเห็นชอบไปกับน้องชายด้วย ครั้งที่ข้าพเจ้าจะได้นำคำสนทนาของพี่ชายคนโตของพ่อนิดและเพื่อนไว้ให้ท่านพิจารณาดู ในเรื่องพิศดารประหลาดมหัศจรรย์ต่อไป

ผมเป็นพี่ชายคนโตของพ่อนิด แต่เมื่อผมพูดออกความเห็นแนะนำแก่ว่า ควรจะมีครอบครัวได้แล้ว เพราะเวลานี้ก็มีผู้หญิงที่ฐานะมั่งคั่ง รูปสวย ความรู้ดี บิดามารดาเขามีความสนใจในตัวพ่อนิด หากว่าออกปากแล้วคนไหนก็ไม่มีปัญหาอะไรขัดข้องเพราะเขายินดีอยู่แล้วและเขาเคยทาบทามกับผมไว้ พ่อนิดน้องชายผมคนนี้เป็นหนุ่มเนื้อหอม แต่พ่อนิดไม่เคยสนใจเรื่องผู้หญิงเลย แก่เอาเวลาไปค้นคว้าวิชาอะไรต่ออะไรเป็นงานเป็นการเสียหมด การเที่ยวเตร่หาความสนุกสนาน ดื่มสุรายาเมา เล่นการพนัน สิ่งเหล่านี้พ่อนิดไม่เคยสนใจเลย ฉะนั้นเมื่อผู้ชายไม่สนใจในเรื่องผู้หญิงแล้ว ก็มักมีผู้หญิงมาสนใจ ฉะนั้นผมจึงชักเป็นห่วง เพราะผู้หญิงดี ๆ เขามาสนใจด้วย เมื่อฝ่ายเราไม่สนใจเขา ใครเขาจะอยู่ไปจนแก่ได้ละ ไม่ช้าเขากงจะแต่งงานไปหมด ผมจึงเตือนว่า “พ่อนิดควรจะมีครอบครัวได้แล้ว เวลานี้ผู้หญิงที่เขา

มีทั้งฐานะและความรู้ ทั้งมีคุณสมบัติรูปสมบัติทรัพย์สินสมบัติพร้อมที่รอคอยอยู่แล้ว” ผม
 จาระโนหญิงที่ผมเองเห็นว่าดีและทั้งเป็นลูกผู้มีสกุล พ่อแม่มีชื่อเสียงทางสังคมเป็นที่รู้จักกัน
 “หญิงที่ดีพร้อมเช่นนี้นั้นหาไม่ถ้งง่ายนะน้อง ถ้าน้องตกลงที่จะจัดการให้ทุกอย่างเรียบร้อย” แม่
 ผมจะชักแม่น้ำทั้ง ๕ มาอธิบายอย่างไรก็ไม่ชนะใจน้องชายหัวคือคนสุดท้องของผมคนนี้ได้ แก
 พูดยกับผมว่า “ผมรู้ พี่ใหญ่หวังดีกับผม อยากให้ออกมาตผมแจ่มใสจึงมีความห่วงใยมาก ผม
 อยากจะขอร้องให้พี่ใหญ่อย่าวิตกกังวลในตัวผมเลย เพราะการมีคู่ครองนั้นเป็นเรื่องสำคัญ
 ก่อนอื่นควรจะเรียนรู้นิสัยใจคอในความรู้สึกของผู้ที่จะมาเป็นเจ้าสาว และเรียนรู้ตัวเราเองว่า
 จะเข้ากันได้ไหม เวลานี้ผมก็ได้ศึกษาชีวิตสมรสเมื่อเวลาอยู่ร่วมกันแล้วจะราบรื่นตลอดไป
 ฉะนั้นจะมีคู่ครองต้องดูให้ถี่ถ้วนเพราะเราต้องเอาชีวิตทั้งชาติมาเติมพัน เราไม่ต้องการอยู่กับ
 ไม่นานต้องเปลี่ยนชีวิตสมรสใหม่ เสียหายด้วยกันทั้งสองฝ่ายไม่ว่าฝ่ายหญิงหรือฝ่ายชายจะนั้น
 การสุกเอาเผากินพอเห็นว่ารูปร่างสวยและภายนอกร่ำรวยเงินทองเราตกลงแต่ไป เมื่อมารู้ว่า
 รสนิยมไม่ต้องกันก็ถลำเข้าไปแล้ว ที่ดีประเพณีและศีลธรรมก็ต้องก้มหน้าอศทนใช้หนี้กรรม
 ตลอดไปจนกว่าจะหมดกรรม ที่ไม่สนใจต่อประเพณีและศีลธรรมก็แยกกันไป ต่างก็แสวงหา
 ความรักที่แท้จริงแต่ก็ไปพบแต่ความใคร่ เหมือนดาวดลย์เมื่อใกล้ไม่มีอะไรก็เกาะกันไม่นาน นี่
 เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ชีวิตสมรสไม่มีความสุขดังที่มุ่งหวังไว้ เขามีสติธรรมดากว่าไว้ การแต่ง
 งานกับหญิงสาว อยู่อย่างชั่วคราวใหม่ปลามันประมาณหนึ่งปีก็ออกจะชินและเบื่อหน้ากันแล้ว ถ้า
 แต่งงานกับแม่หม้าย ข้าวใหม่ปลามันประมาณ ๓ เดือนก็ชินเบื่อหน้ากัน หากจะมีพิเศษต่อไป
 ก็อยู่กันด้วยความดี ความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันต่างก็ไม่เห็นแก่ตัว คอยทนุถนอมหน้าใจ
 กัน หากสามีเป็นคนใจบุญมีศีลธรรม ภรรยาที่ปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับสามีให้เกิดรสนิยม
 ตรงกัน ความดีภายในก็จะค่อย ๆ เกิดขึ้นเพราะต่างก็เห็นอกเห็นใจ ต่างก็ทนุถนอมหน้าใจกัน
 ต่างก็ประคบด้วยศีลธรรมทางจิตใจเพราะต่างก็มีทัศนะเหมือนกัน การขัดแย้งมีปากมีเสียงใน
 ชีวิตจะไม่เกิดขึ้นมีแต่ความดีจะค่อย ๆ เกาะพอกพูนจิตใจให้เป็นความรักอมตะเกิดขึ้น เหมือน
 สองชีวิตเชื่อมเป็นชีวิตเดียวที่หล่อเลี้ยงด้วยน้ำผึ้งชุ่มชื่นหวานฉ่ำตลอดเวลา ผู้นั้นผู้นั้นก็จะพบ
 ความสุขที่แท้จริง บ้านก็เป็นสวรรค์ ความสุขมีภายในบ้านตลอดจนอายุขัย มีแต่กายจากกัน
 จะไม่จากเป็น นี้แหละครับ พี่ใหญ่ ผมรู้สึกอย่างนี้ ฉะนั้นผมจึงแสวงหาหญิงที่ดีพร้อมทั้งดี
 นอกดีในหญิงที่รสนิยมตรงกัน ต่างมีทัศนะเข้ากันได้ ไม่จำกัดอายุว่าสาวหรือแก่แม่หม้าย ย่อม
 จะเป็นรักอมตะ แม้พระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่งของประเทศอังกฤษ ได้ทรงสละราชสมบัติเพื่อ

หญิงแม่หม้ายอเมริกันเพื่อรักอมตะและอยู่ด้วยกันมาตลอดทุกวันนี้ สำหรับเมื่อไรผมได้พบ
ผู้หญิงที่อยู่ในอุดมคติของผมแล้ว เมื่อนั้นผมจึงจะมีครอบครัว

ผมได้ฟังน้องชายว่า ผมก็นึกในใจว่า นี่มันเป็นอุดมคติหรือความฝันลม ๆ แล้ง ๆ
กันแน่ จึงพูดออกไปว่า “พ่อคิดถึงอุดมคติสูงเกินไป คนสองคนหญิงกับชายจะให้มรสนิยม
เหมือนกันอย่างเดียวกันได้อย่างไร หายากที่จะให้ทัศนคติตรงกันตลอดไป คงหาไม่ได้แน่ จง
หาแต่พอควร เอาอย่างกลางอย่าให้ทีเลิศหรือต่ำเกินไปเลย”

พ่อคิดน้องชายผมได้ฟังผมว่าก็หัวเราะแล้วพูดว่า “สำหรับคนอื่นก็ควรจะเอา
อย่างพี่ที่ใหญ่กว่า คือชั้นกลาง ๆ แต่สำหรับผมนั้นได้ตั้งใจไว้แล้วก็จะปฏิบัติตามอุดมคติเมื่อหา
ไม่ได้ก็อยู่เป็นโสดตลอดไป เป็นสุขสบายกว่า”

ผมฟังความดีของพ่อคิดว่าผมไม่สามารถจะเอาชนะจิตใจแก่ได้จึงพูดว่า “ไหน
พ่อคิดถึงอย่างความรักแท้เกิดสุขและรักเทียมทำให้เกิดทุกข์ หรือบ้านเป็นได้ทั้งสวรรค์
และนรกให้พี่ฟังซิ ถ้าทำให้พี่เชื่อได้ว่าจริงอย่างน้องว่าพี่จะไม่พูดให้น้องรำคาญใจในเรื่อง
ครอบครัวอีกต่อไป เพราะพี่แน่ใจว่าพ่อจิตใจแข็งถืออุดมคติแน่นไม่ยอมเปลี่ยนแปลงเป็น
อื่น แต่พี่เป็นห่วงว่าเมื่อน้องไม่ยอมมีครอบครัวเมื่อยามเจ็บไข้ได้ป่วยเมื่ออายุเข้าวัยชราคง
ลำบากเพราะจะหาใครปฏิบัติอยู่อย่างใกล้ชิด ใครเล่าจะสนิทสนมเหมือนลูกเมีย น้องลองใช้
ความคิดดูให้ถี่ คิดให้ยาวนานถึงอนาคตอย่าคิดสั้น ๆ เพียงปัจจุบันนี้เท่านั้น”

พ่อคิดแก่หัวเราะแล้วพูดว่า “โบราณว่า ผัวดีก็เหมือนพ่อ เมียดีก็เหมือนแม่
เพราะคอยเอาอกเอาใจไม่เห็นแก่ความสุขส่วนตัว ดีใน ส่วนดีนอก เวลารักกันก็หลงใหลกัน
แทบจะกลืนกินกันได้ แต่ดีนอกนั้น เมื่ออยู่ชินกันไปก็เกิดขงน้ำหนำกันขึ้น ความรักก็ค่อย ๆ
จางไป เพราะไม่มีความดีภายในจะเป็นพลังสนับสนุน ความดีภายในสำคัญกว่าความดีภายนอก
ดีนอกนั้นรักง่ายหน่ายเร็ว เมื่อยามหน่ายคลายหายรักก็ขงกันเหมือนงูเห่า ไม่รู้ว่วันไหนจะฉก
กัดเกิดเป็นศัตรูภายใน ร้ายยิ่งกว่าศัตรูภายนอก เพราะอยู่ใกล้ชิดเมื่อใดจะฉกกัดเราได้ ซึ่งจะ
พูดว่า หากผัวเมียเกิดความเห็นไม่ลงรอย ทัศนคติไม่ตรงกันแล้วจะเกิดอันตรายมาก หากต่าง
ก็ไม่มีศีลธรรม มีแต่อารมณ์ฉุนเฉียว โมโหร้ายด้วยกันทั้งสองฝ่ายความรู้สึกตรงกันข้าม แม้จะ
อยู่บ้านเดียวหลังคาเดียวกันก็หาความสุขกายสงบใจไม่ได้ต่างก็อึดอารมณ์ในความรู้สึกไว้ไม่นาน
ก็จะระเบิดหักออกมา นี่แหละครับ พี่ใหญ่คนในยุคปัจจุบันนี้ อารมณ์รุนแรงตัดสินใจอะไรง่าย
ไม่คิดหน้าคิดหลัง ตลอดชีวิตพวกนี้ย่อมไม่เคยพบกับรักแท้ แม้จะมีภรรยาที่คนก็ตาม ก็หา

ความรักแท้จริงไม่ได้ แม้จะตายแล้วเกิดอีกที่ชาติก็ไม่เคยพบความรักที่แท้จริง นับว่าเป็นคน มีกรรมอย่างหนึ่ง”

ผมนั่งฟังพ่อนึกพูดแล้วก็เกิดสนใจจึงพูดว่า “เท่าที่พ่อนึกพูดพี่ก็พอจะเข้าใจบ้างแต่ยังไม่แจ่มแจ้งมากนัก ขอให้เปรียบเทียบตัวอย่างง่าย ๆ ใครฟังก็เข้าใจดี ในเรื่องดินนอก ดินใน”

พ่อนึกพูดว่า “เรื่องนี้ถ้าจะชักตัวอย่างง่าย ๆ ก็อยากจะเปรียบเทียบให้ฟังว่า ถ้าสมมุติว่าในบ้านเรามีเครื่องโทรทัศน์ประจำบ้านอยู่เครื่องหนึ่ง แต่คนในบ้านต่างจิตต่างใจกัน คนหนึ่งอยากจะดูมวย อีกคนหนึ่งอยากฟังเพลงลูกทุ่งและอีกคนหนึ่งอยากฟังข่าวสารการเมือง หากทุกคนมีความเห็นแก่ตัว เอาอารมณ์ของตัวเองเป็นใหญ่ พ่อบ้านชอบเข้ากับลูกคนโต แม่บ้านชอบลูกคนเล็ก ต่างก็ให้ท้ายลูก รักลูกไม่เท่ากัน ลองพิจารณาดูบ้างซิครับพี่ใหญ่ บ้านนั้นจะสงบได้อย่างไร เพราะต่างเห็นแก่ตัว ไม่ยอมเห็นใจผู้อื่น หากว่าเขาเหล่านั้นต่างเห็นแก่ตัว คิดว่าอะไรจะเกิดขึ้น ความสงบคงจะไม่มีในที่นั้น แล้วเรามาศึกษามองในแง่กลับ คือหากทุกคนในบ้านต่างไม่เห็นแก่ตัว เห็นอกเห็นใจกันหรือใครจะเห็นอะไรดีก็เห็นด้วยไม่เห็นแก่ตัว ความสุขสงบก็ย่อมจะเกิดขึ้นแก่ครอบครัวนั้น

เมื่อพี่ใหญ่ยังไม่เข้าใจดีกว่านี้ ผมก็จะขอชักตัวอย่างในหมู่ญาติของเราให้ฟังข้อแรก อยากจะชักตัวอย่างพี่ใหญ่ว่าเป็นคนโชคดี เพราะพี่ใหญ่ได้เมียที่เป็นศรีภรรยา ไม่มีความเดือดร้อนในทางบ้าน

ภรรยาของพี่ใหญ่เป็นยอดหญิงผู้หนึ่งและเป็นผู้เฉลียวฉลาด นอกจากนั้นยังมีศีลธรรมประจำตัวและมีการศึกษาดีผ่านมหาวิทยาลัยชั้นสูงมาแล้ว ผมพูดความจริงไม่ได้ยกย่องเมียพี่ใหญ่สามารถปรับปรุงชีวิตสมรสให้เข้ากับบรรณนิยมของพี่ใหญ่ ทั้งยอมเป็นข้างเท่าหลังให้พี่ใหญ่เป็นข้างเท่านั้น เธอเป็นแต่ผู้ตาม ความจริงเธอมีหลายสิ่งเท่าที่ผมได้รู้ว่า เมื่อก่อนจะได้แต่งงานกับพี่ใหญ่ พี่สะใภ้ผมคนนี้เป็นผู้มีชื่อเสียงในวงสังคมเป็นที่ยกย่องทั่วไปว่า เป็นผู้มีกิริยามารยาทเรียบร้อยงดงาม มีจิตใจสูง ไม่เคยถือตัวว่าได้เคยผ่านมหาวิทยาลัยต่างประเทศมาแล้ว ไม่เคยอวดอ้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบ

เมื่อได้ตกลงสมรสกับพี่ใหญ่แล้วชีวิตของเธอก็เข้ากับพี่ใหญ่ได้ พี่ใหญ่สนใจในเรื่องธรรมะธรรมโม ไม่ชอบไม่สนใจในสังคมทางโลก แต่พี่ใหญ่สูงด้วยเมตตาธรรม พี่สะใภ้ของผมก็พยายามปรับปรุงความรู้สึกให้เข้ากับพี่ใหญ่ แม้สังคมที่พี่สะใภ้ของผมเคยชอบแต่ก็เสีย

สละเพื่อปรับความรู้สึกให้เข้ากับทัศนคติตรงกันกับพี่ใหญ่ บางครั้งพี่ใหญ่ออกความเห็นทำโน่นทำนี่ แม้พี่สะใภ้ผมจะเห็นว่าผิดไม่ถูกต้อง แต่ก็เห็นดีเห็นชอบคล้อยตามไปก่อนเพราะถือว่าเป็นช่วงเท่านั้น ไม่เคยตำหนิติเตียนทันทีทันใด แต่แล้วก็ค่อย ๆ เสนอตัวมาเป็นทีปรึกษาชี้ให้เห็นว่าทำอย่างนั้นก็เห็นดีเห็นชอบด้วย แต่หากถ้าจะต่อเติมอะไรลงไปตรงนั้นก็ทำให้ดีเกินขึ้น แต่ด้วยความฉลาดหาคำพูดที่ยกย่องก่อนทำให้ผู้ชายภูมิใจที่ทำอะไรภรรยาดีเห็นดีเห็นชอบด้วย เป็นนิสัยส่วนมากของผู้ชายที่มีความหยิ่งในตัวเอง ไม่ชอบให้เมียมาจุกจุกหรือเป็นช่วงเท่านั้น เมียพี่ใหญ่เป็นคนรั้นนิสัยของพี่ใหญ่ดี จึงได้ยกย่องพี่ใหญ่ให้เป็นผู้นำในครอบครัว แต่เธอเป็นผู้ช่วยและทีปรึกษา เห็นอะไรไม่ถูกต้องก็หาทางพูดยกย่องพี่ใหญ่ก่อนแล้วค่อยหาวิธีชี้แจงให้ถูกภายหลัง ซึ่งพี่ใหญ่ไม่รู้สึกเลยเพราะนิสัยผู้ชายชอบยอชอบใหญ่ในบ้าน ชอบให้ภรรยายกย่อง ต่อไปภรรยาจะพูดอะไรก็ง่ายเห็นดีเห็นชอบถูกต้องตามที่แนะนำแต่ตามหลังความคิดของสามี หญิงที่มีความรู้ดีมีความเฉลียวฉลาด เอาความรู้ความฉลาดยกย่องสามี ไม่เคยว่ากล่าวกระทบกระเทือนใจสามีแม้จะคิดผิดไปบางครั้ง เธอก็ไม่คิดว่าเป็นความผิดที่โพล่พลายอย่างหญิงบางคน ค่อย ๆ เก็บความรู้สึกไว้แก่ใจจนสามีเห็นความดีเพิ่มความเคารพนับถือในตัวภรรยามากขึ้น ต่อไปก็ไม่สามารถจะแยกจากกันได้ เป็นอมตะจนแก่จนเฒ่าตายจากกัน นี่แหละครับพี่ใหญ่ ขอให้พี่ใหญ่นำไปคิดดู ลักษณะของภรรยาของพี่ใหญ่นี้ ผมอยากยกย่องว่า เป็นศรีภรรยาพี่ใหญ่อย่ามองข้ามไป”

ผมได้ฟังน้องชายคนสุดท้ายพูดแล้ว ผมก็ต้องอึ้งไปแล้วคิดดู ทุกอย่างเป็นความจริง ในครอบครัวของผมภรรยาของผมเป็นหญิงที่สูงด้วยศีลธรรม ผมไม่เคยเคียดแค้นในทางบ้านเลย เมื่อพิจารณาก็ยังเห็นจริง น้องชายผมพูดตรงความจริง แต่ผมไม่เคยคิดพิจารณาเหตุผม ผมก็เพียงแค่อยกย่องภรรยาของผม แต่ไม่เคยคิดลึกไปกว่าเพียงยกย่อง เธอเป็นศรีภรรยาของผมที่ผมภูมิใจที่ได้ร่วมชีวิตกับเธอ ผมจะซาดเธอมิได้ เธอเรียนรู้ใจผมทุกอย่างเวลาเศร้าเธอก็ปลอบให้กำลังใจให้มีความอดทน หากผมจะสร้างกรรมดีเธอก็สนับสนุนให้ความเห็นดีเห็นชอบด้วย เธอเป็นยอดหญิงในชีวิตของผมโดยแท้ ฉะนั้นสวรรค์ของผมก็คือบ้าน เพราะผมจะไปอยู่พักแรมที่ไหนหาความสุขความสบายไม่เหมือนบ้าน จะห่างไกลจากบ้านผมก็อดคิดถึงบ้านไม่ได้ เมื่อน้องชายมาพูดถึง ถ้าหญิงชายจะร่วมรักร่วมชีวิตจะต้องดีภายในด้วยกันทั้งคู่จะนับเป็นผู้โชคดี น้อยนักที่จะเป็นบุญกุศลได้พบชีวิตรักอันแท้จริงที่ไม่มีวันจะร่วงโรยเป็นความดีภายใน ซึ่งไม่มีวันเปลี่ยนแปลงนับวันแต่จะเพิ่มพูนความรักยิ่งขึ้นจนเป็นอมตะ

ไม่รู้จักแก่และเปลี่ยนแปลง ผิดกับคิภายนอก มีรูปปรสกลืนเสียงเป็นสื่อให้เกิดอารมณ์รัก
 อารมณ์ใครแต่สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งไม่แน่นอน เพราะทุกสิ่งในโลกภายนอกนั้นไม่เที่ยงแท้ย่อมจะ
 เปลี่ยนแปลง สังขารย่อมจะชราตามเวลาที่ผ่านไป ความสวยความงามย่อมจะเปลี่ยนแปลง
 หน้าตาผิดแปลกแตกต่างกัน ความสดชื่นก็ค่อย ๆ หายไป ใบหน้าเหี่ยวยุ่นริ้วรอย ความเปล่ง
 ปลั่งสดชื่นวัยหนุ่มวัยสาวก็หายไป นี่ก็หมายถึง ความตืนอก กำลังจะเสื่อมลงไปทุกวันเดือนปี
 ผิดกับความตืนในซึ่งเป็นอมตะ ยิ่งเข้าวัยชรายิ่งเห็นออกเห็นใจในความตืนซึ่งกันและ
 กันยิ่งซึ้น ตรงกันข้ามกับตืนนอก คนเรายังรักก็ยิ่งเกรงใจ ยิ่งเกรงใจก็ยิ่งเอาใจความตืนภายใน
 ไม่มีข้อยกเว้นว่าผู้นั้นจะต้องเป็นหนุ่มหรือเป็นสาวหรือจะเป็นคนสูงอายุหรือจะสวยงามหรือชรา
 หรือจะเป็นหม้าย หากมีความตืนภายในแล้วก็ย่อมจะเข้ากันได้ทุกวัยทุกฐานะอยู่ในแนวเดียวกัน
 มีความรู้สึกต่อกันนั้นก็ย่อมเป็นรักอมตะ

ผมพี่น้องชายอธิบายถึง ความตืนภายนอกและความตืนภายใน ทำให้ผมหนึ่งฟังและ
 นึกคิดไปด้วยความสนใจ แม้คำพูดที่ออกมาจากความรู้สึกของน้องชายผมจะผิดหรือถูกผมไม่
 ทราบแต่สำหรับผมนั้นฟังแล้วมันตรงกับชีวิตในครอบครัวของผม ตรงต่อเหตุผล ทั้งซ้จุด
 ภรรยาของผมได้ตรงความจริง ผมจึงถามเพื่อให้แน่ใจต่อไปว่า

“พ่อนึก ลองพิจารณาครอบครัวของพ่อกลางและพ่อน้อยให้พี่ฟังซิว่า แต่ละ
 คนในครอบครัวมีความสุขแก่ไหน”

พ่อนึกน้องชายของผมนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้นว่า “เมื่อพี่ใหญ่อยากทราบว่า
 ผมมีความรู้สึกอย่างไรกับครอบครัวของพี่กลางกับพื่อน้อย ผมก็จะพูดในความรู้สึกของผมจะผิด
 ถูกขอให้พี่ใหญ่พิจารณาเอง เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นความรู้สึกของผม จะตรงกับความรู้สึกของ
 ผู้อื่นหรือไม่ ผมไม่รับรองอาจผิดกับความรู้สึกของผู้อื่นก็ได้”

“ชีวิตในครอบครัวของพี่กลางนั้น ผมรู้สึกเศร้าใจเพราะชีวิตในครอบครัวของพี่
 กลางไม่ได้มีความสุขอย่างที่คิดในสายตาและความรู้สึกของผม”

การที่พี่กลางได้สนใจรักจนหลงอยาก จะสมรสกับหญิงรูปงามขณะในการประกวด
 นางงามเทพีให้ได้ ผมเองเมื่อรู้เรื่องนี้ก็ไม่สบายใจและไม่สามารถจะยับยั้งเพราะคนเราเมื่อยาม
 รักเมื่อยามหลงแม้จะให้ทำน้ำลุ่มไฟก็ยอมแล้วก็ไม่ยอมให้ใครมาขัดขวาง ดีไม่ดีพาลโกรธเกลียด
 ชังหน้าไปด้วย ไม่ว่าจะมีส่วนที่เกี่ยวด้วยความหวังดีหรือหวังร้าย ผมเองก็เศร้าใจเพราะผมรู้ว่า
 พี่กลางเป็นคนมีนิสัยตระหนี่กระหมัดกระหม่อมในการใช้จ่ายเงิน ทั้ง ๆ ที่ตัวก็มีเงินมากมาย

ใช้ตลอดชีวิตก็ไม่หมด แต่เมื่อเกิดความต้องการหญิงสาวที่สวยงาม ก็จำเป็นต้องยอมเสียสละเงินทองมากมายเพราะความลุ่มหลงหวังจะให้ได้สมรักสมใคร่ ที่สุดการตกลงแต่งงานได้ผ่านไป อยู่กันจนชินแล้วก็นึกเสียดายเงินที่เสียไปนิยัสนันทานความตระหนี่กลับเหมือนเดิม แต่ภรรยาเป็นคนสวยก็ต้องออกสังค่อมบ่อยเพราะถูกเชิญไปโน่นไปนี่ ต้องใช้จ่ายค่านุ่งห่มแต่งตัว ส่วนสามีเป็นคนมัธยัสถ์ที่สุด ตนเป็นคนกระเบียดกระเสียนในการใช้จ่ายอยู่แล้วเมื่อเห็นภรรยาใช้จ่ายตรงข้ามกับตนก็แสดงความไม่พอใจบ่อยจนจู้จี้ว่ากล่าวการใช้เงินเปลือง

ที่สุดครอบครัวนี้ก็หาความสุขความสบายทางจิตใจไม่ได้ทั้งสองฝ่าย เพราะต่างก็มีปากมีเสียงเกิดขึ้นเสมอและหันหลังให้กัน ครั้นจะแยกทางกันก็ยังมิประเพณีและศีลธรรมขวางกันและยังมีบุตรีอาศัยด้วยกัน แม้เช่นนั้นภรรยาก็มักจะหลบไปอยู่บ้านมารดาเพราะเมื่อมาอยู่กับสามีคราวใดก็ไม่พ้นต้องฟังแต่การบ่นจู้จี้ แม้จะอดทนเพียงใดก็รำคาญ เมื่อเข้ามาในบ้านที่ไรก็ได้ยินแต่การบ่นในเรื่องหมดเปลืองโดยไม่จำเป็น เข้าบ้านที่ไรก็ได้ยินแต่คำทำให้ร้อนใจ ไม่สงบ แม้ร่างกายจะอยู่ในบ้านห้องโถงใหญ่โตแต่จิตใจก็เหมือนตกอยู่ในนรก ที่สุดหน้าก็ไม่อยากมองภรรยาทนไม่ไหวก็ต้องหอบหิ้วลูกไปอยู่ที่บ้านมารดาของตัว สามีก็ติดตามไปง้อ เมื่อเสียอ้อนวอนไม่ได้ก็กลับมาเพราะสามีรับปากว่าจะไม่ทำตนเป็นคนบ่นจู้จี้อีก ภรรยาก็เชือกกลับมาอยู่บ้านอีก แรก ๆ ก็ดี ต่อมาไม่นานก็เข้าตำราเดิม เพราะนิยัสนันทานขี้เหนียวจู้จี้มันติดเป็นนิสัยนทานเสียแล้ว แม้แต่ลูกของตัวก็ไม่ชอบนิยัสนันพ้อติดตามไปอยู่บ้านคุณยายกับแม่ด้วย เมื่อเมียหนีไปบ้านแม่ยายครั้งใดผัวก็ต้องนอนเอามือก่ายหน้าผาก แต่ก็ไม่ยอมปรับตัวเองให้เข้ากับนิสัยของภรรยาและทั้งภรรยาก็ไม่ยอมปรับปรุงนิสัยให้เข้ากับสามี เรื่องจึงมีแต่ความขมขื่นหาความสุขในชีวิตสมรสไม่ได้ตลอดเวลา

นี่ก็เพราะพิถีพิถันพิจารณาแต่เพียงศึภายนอก เห็นเพียงรูปรสกลิ่นเสียง ไม่ได้สำรวจด้วยความศึภายในว่าจะเข้ากันได้ไหม หากจะสำรวจศึตัวเองก่อนว่าตัวเองเป็นคนมัธยัสถ์และจะต้องกับรสนิยมกับผู้จะมาเป็นเจ้าของ เมื่อเจ้าสาวเป็นคนที่ไม่มัธยัสถ์ เราก็คควรจะปรับตัวเองให้เข้ากับภรรยา เพราะเราก็ไม่ใช่คนยากคนจน ส่วนภรรยาก็ควรปรับตัวเองให้เข้ากับสามีต่างปรับปรุงตัวเองเข้าหากัน สามีก็ไม่ควรมัธยัสถ์เกินไป ส่วนภรรยาก็อย่าสุ่ยสุ่ยเกินไป อยู่กลาง ๆ การอยู่ด้วยกันก็จะมีชีวิตชีวาขึ้น พิจารณาศึเมื่อมีเงินทองไม่ยอมจ่ายเพราะความเหนียวแน่นก็เหมือนคนยากจนเข็ญใจ นี่แหละครบพีใหญ่ ที่ผมพูดมานี้โปรดพิจารณาศึเอง

ส่วนอีกรายหนึ่งในหมู่ญาติใกล้ชิดของเราก็มีพี่น้องอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่นำ
 สงสารเพราะชีวิตสมรสไม่ราบรื่นเหมือนกันแต่คนละแบบ

พี่น้องนี้อาศัยความอยู่ใกล้ชิด บ้านใกล้เรือนเคียงอย่างโบราณว่าแถวล์พี่น้อง
 ที่อยู่ใกล้เคียง เมื่อเกิดรักเกิดชอบก็ไม่ได้นึกไม่ได้คิดว่าจะเหมาะสมทางทีภายนอกหรือทีภายใน
 เมื่อมาอยู่ร่วมชีวิตกันเข้าแล้วก็พอจะรู้ว่าทัศนะไม่ตรงกันทั้งภายนอกและภายใน ต่างก็เอาแต่
 อารมณ์ไม่ยอมแพ้จะเอาชนะซึ่งกันและกัน ไม่ยอมอ่อนข้อ ชีวิตสมรสก็อยู่กับในความมืดมัว หา
 แสงสว่างทางสบายใจไม่มี อยู่กันจนมีลูกและก็อยู่กับต่อไปด้วยหลักศีลธรรมประเพณีขวางกัน
 แต่การทุบตีทะเลาะถ้อยยังไม่เคยเกิดขึ้น มีแต่การถกเถียงใช้คำหยาบคายก็มีบ้าง แต่ต่อมาก็
 น้อยได้ชวนเพื่อนฝูงมาเลี้ยงอาหารต้มเหล้าที่บ้าน หากความสนุกสนานโดยไม่สนใจภรรยาผู้เป็น
 แม่บ้านจะชอบหรือไม่

เมื่อเพื่อน ๆ ต้มเหล้าเมาก็พูดจาแผลง ๆ ก็พูดกระเซ้าเย้าแหย่พี่น้องเล่นว่า เฮ้ย
 ข้าถามจริง ๆ เกิดวะ อยากรู้ว่าเริงรักเพื่อนมากกว่าเมียหรือเริงรักเมียมากกว่าเพื่อน พี่น้อง
 ก่อนจะตอบก็หันดูรอบ ๆ เมื่อไม่เห็นภรรยาอยู่ในที่นั้นก็ตอบอย่างภาคภูมิใจว่า “กูก็ต้องรัก
 เพื่อนมากกว่าเมียซิวะเพราะเพื่อนกูกบกันมาตั้งแต่เล็ก ๆ เรียนหนังสือมาด้วยกัน ส่วนเมียกูมา
 รู้จักภายหลังเมื่อกูห่มแล้ว แล้วมึงจะให้กูรักเมียมากกว่าเพื่อนอย่างไรได้” เวลานั้นผมก็อยู่
 ในที่นั้นด้วย แต่ผมไม่เมาเพราะไม่ได้ดื่ม เมื่อได้ฟังคำพูดของกนเมาแล้วก็ไม่สบายใจ นึก
 ทำหน้าที่พี่น้องอยู่ในใจหาเรื่องใส่ตัวพูดคำที่ไม่ควรพูด ถ้าไม่เมาก็คิดแล้วคงจะไม่พูด แม้จะแค้น
 หรือขงเมียเพียงใดก็ไม่ควรจะพูดออกมา เพราะการพูดเช่นนี้ไม่มีผลคืออะไรเลย มีแต่ความ
 เจ็บตร้อนมาใส่ตัวเองแท้ ๆ นี่เพราะพูดไม่ได้คิดว่าคำพูดที่เป็นภัยแก่ตัวเอง

จริงอย่างผมนี่ เพราะคืนนั้นหลังจากเพื่อนเมามายพากันกลับหมดแล้วก็ได้ยินเสียง
 พี่น้องกับภรรยาเกิดมีปากเสียงกันอย่างรุนแรง เสียงภรรยาโกรธจนหมดความนับถือยำเกรง
 ต่อไป จากเสียงถกเถียงกันว่า “เมื่อมึงเห็นเพื่อนมึงดีแล้ว กูใส่หัวมึงไปอยู่กับเพื่อน อย่ามา
 อยู่บ้านนี้กูมันไม่ดีแล้ว สู้อเพื่อนมึงไม่ได้” ผมได้ยินแล้วขุ่นลุก นึกอายนบ้านแทนพี่น้อง
 แต่ไม่ได้ยินเสียงพี่น้องได้ตอบอีกได้ยินแต่ภรรยาขึ้นเสียงดังฝ้ายเดี่ยว แต่ยังไม่ทันใดก็ได้ยิน
 เสียงตังตังโครมครามทำให้ชาวบ้านอยู่ใกล้ซิด ต่างก็ตกใจพากันยืนดูอยู่หน้าบ้าน คนที่ใกล้ซิด
 สนิทกับผัวเมียคู่นี้ก็เข้าไปห้าม ส่วนผมไม่ยุ่งเรื่องผัวเมียเขากลับมาบ้านนอนฟังข่าว การคบตีบ
 ต่อยตีหยิกชวนถึงพริกถึงขิงกันเพียงใด พรุ่งนี้เช้าก็คงรู้คงเห็นบ้าง ถึงแม้แต่นั้นมาการทุบตีคบ

ค่อยสำหรับผิวเมื่อก่อนต่อมาก็เป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกประหลาด เมื่อลองได้
 ตบตีกันครั้งแรกแล้ว ครั้งต่อ ๆ ไปก็เห็นเป็นเรื่องธรรมดา แม้จะตบตีกันแต่ก็ไม่แยกกันเห็น
 จะต้องอยู่ใช้หนี้เวรกรรมกันต่อไปจนกว่าจะสิ้นเวร

นี่แหละครับชี้ให้เห็น หากว่าทั้งสองฝ่ายปรับปรุงให้ดีขึ้นแล้วเรื่องเช่นนี้จะไม่
 เกิดขึ้น ความสุขความสบายก็จะมีขึ้นในครอบครัวนั้น บัดนี้พี่น้องเป็นคนเปื้อนบ้านเล็กลงแล้ว
 ไม่เคยกลับบ้านตรงเวลา กว่าจะกลับก็ค่ำคืนแล้วเมาสะเปะสะปะ ร้องรำทำเพลงกว่าจะถึงบ้าน
 ก็ฟุบลงนอนหลับ

ผมเคยถามพี่น้องว่า ทำไมพี่น้องจึงประพฤติตนกินเหล้าเมายาทำให้เสื่อมเสียเช่นนี้
 ละ มันไม่ดี พี่น้องสร้างเมตตาจนเข้าแล้วพูดกับผมว่า -“พ่อนิด ที่พี่กินเหล้าเมายากลับบ้านผิด
 เวลาเช่นนี้ เป็นการระบายทุกข์ออกทางหนึ่ง ความจริงใจพี่ไม่อยากจะทำหรอกน้อง แต่เมื่อพี่
 กลับมาบ้านเวลาธรรมดามักจะมองเห็นยักษ์มันแยกเขี้ยวจ้องหน้าแทบจะกินเนื้อ พี่ต้องสะอึก
 พี่ไม่อยากจะหาเรื่องทะเลาะกันเพราะอายุชาวบ้าน จึงกินเหล้าดับทุกข์กับเพื่อน ๆ เสียก่อนจึงค่อย
 กลับบ้าน เมื่อเมาแล้วพี่ไม่กลัวยักษ์มารผีสงอะไรทั้งสิ้น นี่แหละพ่อนิดที่เขาเรียกว่าบ้านเป็น
 นรก แต่เราก็ต้องกลับมาตกนรกทุกวันจนกว่าจะหมดเวร ครั้นพี่จะไม่กลับบ้านไปหาบ้านใหม่
 ก็กลัวจะไปพบเพิ่มขุมนรกอีกขุมหนึ่ง เพียงแต่ขุมเดียวพี่ก็แยะแล้ว นี่แหละครับพี่ใหญ่ ตัวอย่าง
 ที่เราเห็นอย่างใกล้ชิดในหมู่ญาติพี่น้องก็เพียงนี้แล้ว ที่ห่างไกลออกไปที่เราไม่รู้ไม่เห็นจะยิ่ง
 กว่านี้และมากกว่านี้เท่าใดเราก็ไม่รู้ เพียงแต่ข่าวผัวยิงเมีย เมียยิงผัว ต่างฆ่ากันมีอยู่ดกต้นเวลา
 นี้ ฉะนั้นจำเป็นที่สุดที่ผมจะต้องศึกษาชีวิตเพื่อให้รสนิยมตรงกัน แลหาผู้ที่เราต่างก็มีทัศนะ
 ที่ต้องกัน อย่างโบราณว่า ชนิกเป็นนกชู้ไม่เป็นไม้ กาคำที่ว่ากาขาว ว่าตามกัน เป็นความดี
 ของภายในเราตรงกัน สองหัวใจร่วมเป็นใจเดียวหรือสองคนเป็นคนเดียวกัน ชีวิตราบรื่นใน
 การครองรักตลอดไป”

ผมได้ฟังคำของพ่อนิดแล้วซ้ก็จะเห็นจริงเห็นจังขึ้นมา เพราะเท่าที่พูดถึงชีวิต
 ครอบครัวของพ่อกลางพ่อน้อยนั้นล้วนแต่ตรงกับความจริงทั้งสิ้น ไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ แต่ผมก็ยัง
 มองไม่เห็นทางว่า พ่อนิดจะหาเจ้าสาวตามอุดมคติซึ่งแน่นอนว่าจะต้องพบนั้นได้อย่างไร

เมื่อพูดถึงหากเราหาเจ้าสาวที่มีรสนิยมร่วมกันและมีทัศนะตรงกันซึ่งเรียกว่าดีภายในได้
 ผมก็เห็นจริงเพราะความดีภายในนั้นย่อมจะเป็นอมตะ ไม่เลือกว่าจะเป็นหนุ่มสาวหรือหม้ายหรือ
 สูงอายุ เมื่อจิตใจภายในตรงกันแล้วย่อมจะเกิดอมตะขึ้นในชีวิตสมรสที่สมบูรณ์ แต่ผมก็หนักใจ

คิดว่า มนุษย์เราหากไม่ได้สร้างบุญกุศลร่วมกันแล้ว ตลอดชาติก็คงหาไม่พบที่ภายในคงจะพบแต่พวกที่ตีแต่ภายนอก ส่วนที่ภายในนั้นหายาก

เรื่องนี้ทำให้ผมเป็นห่วงพ่อนิดน้องชายคนสุดท้าย ผู้ถืออุทมคติสูงเกินและยากที่จะสำเร็จได้ แต่ผมก็ต้องคอยดูชีวิตของน้องชายต่อไปว่าจะลงเอยอย่างไร นับแต่นั้นมาผมก็ไม่แนะนำให้พ่อนิดอีกจนหญิงที่เคยคบไว้เหล่านั้นต่างก็มีเรือนไปหมด เพราะพ่อนิดไม่ได้แสดงท่าทางแยแสเลย ผมก็ได้แต่จะคอยดูน้องสะใภ้ของผมนี้จะได้เลิกสักปานใดเท่านั้น

ต่อมาไม่นาน พ่อนิดก็มีอาการเจ็บป่วยเริ่มแต่กินอาหารไม่ได้และค่อย ๆ มีอาการหนักขึ้น แม้ผมและพี่น้องและพี่สะใภ้ของพ่อนิดต่างก็วิตกทุกข์ร้อนเป็นห่วง เพราะพ่อนิดเป็นคนดี ต่างก็ลงความเห็นว่าเพียงแต่รับแพทย์มารักษาที่บ้านนั้นยังไม่พอกับอาการป่วย ซึ่งมีอาการแต่ทรุด จึงตกลงพร้อมใจกันว่าจะจัดส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล แต่คนไข้ขอร้องอย่าให้ส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลเลย ฉะนั้นต่างก็เห็นใจคนไข้จึงให้รักษาตัวอยู่ที่บ้าน จ้างพยาบาลพิเศษประจำ อาการของพ่อนิดมีอาการทรุดหนักลงอย่างน่าวิตก แม้แต่ นายแพทย์ที่เชิญมารักษาที่หน้าใจ บอกว่าอาการน่าวิตกมาก

ผมกับพวกพี่น้องที่มีความห่วงใยจนแทบไม่เป็นอันกินอันนอน ก็ได้พยายามวนเวียนผลัดกันมาเฝ้าไข้ มองเห็นอาการป่วยของน้องชายคราวนี้หนักมาก ที่สุดก็เข้ากันไคร่มา รอเวลาว่าเมื่อไหร่จะหมดลม พวกเราพี่น้องต่างมีจิตใจเศร้าหมองด้วยความรักอาลัยสงสารน้องชายคนสุดท้ายยิ่งนัก พี่สะใภ้ถึงแอบร้องไห้ด้วยความสงสารน้องผิว ร่ำพันถึงความดียังไม่น่าจะอายุจะสั้นเช่นนี้เลย เราต้องผลัดเปลี่ยนเฝ้าไข้เพื่อคอยดูใจกันตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง

ผมเองก็ไม่เห็นว่า น้องชายจะเป็นคนอายุสั้นเพียงนี้ เพราะเมื่อพิจารณาอาการเห็นแล้วก็เศร้าที่สุด เมื่อภรรยาของผมเห็นน้องของสามีต้องทนทุกข์ทรมานในการเจ็บป่วย อาการหนักมากคราวนี้มีความสังเวชสงสารแม้เธอจะเป็นคนที่มีความรู้สูงไม่เชื่อสิ่งใดง่าย ๆ แต่เมื่อเห็นสภาพของคนไข้หมดทางจะรักษาในแผนปัจจุบันก็ต้องสิ้นใจ ก็ต้องเที่ยววิงวอนพระหรือผู้ทรงความรู้ในทางไสยศาสตร์ที่สุดก็ได้รับคำแนะนำให้ไปพบพระภิกษุรูปหนึ่ง ขอให้นั่งพิจารณาคนไข้ ท่านได้นั่งพิจารณาให้ตามความประสงค์ไม่ต้องการตอบแทนแล้วต่อมาก็บอกว่า “คนไข้ยังไม่ถึงเวลาอายุขัย ยังต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่าวิตกทุกข์ร้อนเป็นห่วง” ผมเองเมื่อได้ฟังข่าวจากภรรยาว่าพระท่านพูดเช่นนั้นแล้วก็นึกในใจว่า ท่านยังไม่เห็นอาการคนป่วยซึ่งกำลังนอนรอ

ความตาย ถ้าท่านได้เห็นท่านคงจะไม่พูดเช่นนั้น แต่ผมก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาตามความรู้สึกได้แต่นึกอยู่ในใจ คิดว่าถ้าหากน้องชายผมหายป่วยคราวนี้เป็นปกติก็เหมือนปฎิหารย์

แต่แล้วต่อมาเหตุการณ์ที่ไม่นึกฝันก็เกิดขึ้น คนป่วยหนักนอนนิ่งมีแต่ลมหายใจ รอเวลาซึ่งพวกเราพี่น้องก็คิดว่าหมดหวัง แต่ก็เหมือนปฎิหารย์ต่อมาพ่อนิดก็ค่อย ๆ พี่รู้สึกตัวขึ้นมา การกินอะไรไม่ได้มานานวันก็รู้สึกว่าจะเรียกร้องในท่าทางกิริยาเหมือนจะขออาหารกิน เราพากันตั้งใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่จึงช่วยกันค่อย ๆ หยอกน้ำข้าวและพวกซุบทางปาก และต่อมาคนป่วยก็ค่อย ๆ กินได้มากกว่าร่างกายก็ค่อย ๆ พี่นจากไข้ หน้าตาก็ค่อยแจ่มใสหรือหายวันหายคืน ที่สุดก็เข้าสู่ความเป็นปกติ นายแพทย์ที่มารักษาประจำก็แปลกใจใช้รายนี้อย่างพิศดารหาเหตุผลไม่ได้ เรื่องของโลกมีสิ่งเรื่องแปลก ๆ เช่นนี้เสมอ

เมื่ออาการป่วยของพ่อนิดค่อยหายจนเข้าสู่ปกติแล้ว ผมก็ได้ตามถึงเวลาป่วยเมื่อมีอาการหนักเข้าขั้นโคม่านั้น พ่อนิดมีความรู้สึกอย่างไรเพราะพี่เห็นว่าอาการหนักมาก ไม่นึกว่าจะหายได้อย่างรวดเร็วเช่นนั้น

พ่อนิดแสดงกิริยาทำทางอย่างมีความสุขสบายใจ ไม่ได้มีความห่วงกังวลทุกข์ร้อนในการป่วยครั้งที่ผ่านพ้นมาอย่างสด ๆ ร้อน ๆ แม้ร่างกายยังอ่อนเพลียกำลังยังไม่เข้าสู่ความเป็นปกติก็ดี พ่อนิดมีกิริยาร่าเริงเหมือนว่าได้สิ่งที่ถูกอกถูกใจยิ่งใหญ่ในชีวิตทำให้ผมนึกไม่ออกว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร ทำให้น้องชายผมมีกิริยาทำทางอย่างคนมีความสุขสบายใจ คงจะพบเนื้อคู่ที่ถูกอกถูกใจตามอุดมคติแล้วกระมัง ถ้าพบก็คงเป็นพยาบาลสาวที่มาพยาบาลพิเศษใกล้ชิดในระหว่างเจ็บป่วย จึงบังเอิญเชื่อและพูดว่า “ถ้าพ่อนิดแน่ใจว่าพบหญิงที่อยู่ในอุดมคติแล้ว พี่ก็จะจัดการให้ ทั้งพี่ก็ขอแสดงความยินดีด้วยที่น้องจะได้มีครอบครัวมีความสุขสบาย พี่คิดว่าถ้าใคร ๆ เขารู้คงจะแสดงความยินดีกับน้องนิตด้วย พ่อนิดทำหน้าที่นี้เมื่อผมพูดจบ แล้วถามขึ้นว่า “ที่พี่ใหญ่พูดถึงนั้น หมายถึงใคร”

ผมจึงบอกว่า “คนที่น้องชอบพี่เข้าใจว่า คงเป็นพยาบาลสาวที่คอยพยาบาลเวลาน้องป่วย ใช่ไหม” พ่อนิดยิ้มอย่างอาย ๆ แล้วพูดว่า

“พี่ใหญ่เข้าใจผิดไปใหญ่แล้ว ผมไม่ได้รักพยาบาลสาวหรอกครับ พี่ใหญ่ คนที่ผมรักผมชอบพี่ใหญ่ก็ไม่สามารถจัดการหาคู่ให้ผมได้”

เมื่อได้ยินพ่อนิดพูดเช่นนั้น ผมก็เกิดสงสัยขึ้นมาเพราะมองไม่เห็นใครอีก ที่สุดพ่อนิดก็เล่าเรื่องให้ผมฟังอย่างพิศดารว่า

เมื่อตอนที่ผมบ่วยหนักจนหมดสติไป แต่แล้วรู้สึกว่ามีผู้หญิงสาวสวยเข้ามาอยู่ใกล้ ๆ ผมและคอยเอาใจใส่ปฏิบัติ เวลานั้นผมก็ไม่รู้และไม่สนใจว่าเป็นใคร แต่เมื่อผมถูกชันสูตรระยะขึ้นเพื่อรอกยา ได้กลิ่นหอมประหลาด และได้สัมผัสกับเนื้ออ่อนนุ่มละมุนละไม ผมล้มตาคูก็ต้องตกตลึง นึกในใจว่า นี่ใครนะ รูปร่างสวยงามไบหน้ายมระรื่นชื่นใจ เธอเห็นผมล้มตาคูชันเธอก็ยิ้ม ผมเห็นยิ้มของเธอแล้ว จิตใจผมก็เคลิ้มหลงรักเธออย่างจับจิตจับใจ ผมอ้าปากรับยาที่เธอป้อนผมด้วยช้อนทอง ยาช้อนนั้นทั้งหอมหวานชุ่มชื่นจิตใจผม ทำให้ผมเกิดกำลังขึ้นอย่างประหลาด เธอยิ้มแล้วพูดเสียงค่อยแก่เสียงของเธอฉันไพเราะจับใจผม ที่ไม่สามารถบอกความรู้สึกออกมาได้ และเธอก็ค่อยชันสูตรผมลงไปตรงหมอน ผมมองดูเธออย่างตลึง ผมยังไม่เคยเห็นหญิงสวยงามมากถึงเพียงนี้ ผมรักเธอ พูดอย่างไม่อายว่าผมหลงเธอ

พี่ครับ กิริยาวาจาของเธออ่อนหวานซดซ้อย นึกรู้ว่าเธอเป็นหญิงที่อยู่ในอุคมคติของผม กำลังและความรู้สึกของผมเข้มแข็งขึ้นอย่างประหลาด ผมกำลังจะหายบ่วยแล้ว ผมผู้คิดว่าร่างกายกำลังจะเป็นปกติแล้ว วาจาของเธอฉันหวานอย่างหยาดเี่ยมชุ่มชื่นในเมื่อได้ยินเสียงของเธอ ผมตั้งใจถามเธอแต่นึกอะไรไม่ออกได้แต่ถามว่า “เธอคือใคร ทำไมเธอจึงสวยงามอย่างนี้” เธอยิ้มแล้วพูดว่า “อฉันเป็นหญิงที่อยู่ในอุคมคติของคุณอย่างไรละ” ผมตีใจตื่นแทนทวนคำของเธอว่า “โอ หญิงที่อยู่ในอุคมคติของผม ขอให้ผมได้ชื่นใจคุณสักหน่อย ผมรักคุณแทบจะขาดใจตายอยู่แล้ว” เธอก็มลงน้อมแก้มแนบกับแก้มของผมอย่างแนบแน่น ผมอ้ามือเข้าประคองหน้าอึ้งตงามหมดจด ประจงจับแก้มอันหอมขึ้นอย่างไม่รู้พอ

ความ สดชื่น หอมหวานใน กลิ่นแก้ม ของเธอฉันเกินกว่า ที่จะมิสติ ในโลกมนุษย์เปรียบเทียบได้ แล้วเธอก็ผละออกมาพูดว่า “ขอให้คุณหายบ่วยไข้แล้วเราก็จะได้วิวาห์กัน” ผมได้ยินคำพูดของเธอซดต้อยซดคำ เป็นคำชื่นใจผมไม่รู้ลืมนี่ว่า ขอให้คุณหายบ่วยไข้แล้วเราก็จะได้วิวาห์กัน แต่ผมก็ยังมีตแปดตันว่า เธอเป็นลูกใคร อยู่ที่ไหน แล้วเธอมาหาผมได้อย่างไร ผมพยายามอยากทราบและเข้าซ้ถามเธอ แต่เธอพยายามพูดปิดเบี่ยงบ้ายบอกว่า เมื่อถึงเวลาผมคงจะรู้เอง แต่ยังไม่ยอมออกมาว่า การที่เธอมาหาผมก็เพราะแรงบารมีอธิฐานจิตผมก็ยังไม่รู้แจ่มแจ้งเพราะคำพูดคลุมเครือ ยังไม่เข้าใจความหมาย

เธอมาหาผมสามครั้ง และได้ป้อนยาด้วยช้อนทองครั้งละ ๑ ช้อน ยานี้เป็นยาน้ำ เมื่อเข้าไปในลำคอแล้วทำให้จิตใจขึ้นบานมีกำลังวังชา จิตใจสดชื่นขึ้นมาทันที ทุกครั้งที่ผม

ได้พบเธอ ผมมีจิตใจแจ่มใสสดชื่นในความรัก ไม่อยากให้เธอจากไป ผมถามเธอว่าเมื่อไหร่เราจะถึงวันวิวาห์ เธอก็พูดเพียงว่า “ให้คุณหายปกติแล้วก็จะรู้เอง” และบัดนี้ผมได้หายป่วยแล้ว ผมรอคอยวันเวลานั้นจะมาถึง ผมคิดว่าผมจะมีความสุขที่สุดในชีวิต ในเมื่อผมได้มีโอกาสวิวาห์กับเธอ

ผมได้ยื่นพ่อนิคพูดแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าแกพูดเพื่อเจ้อ เพราะอุปทานในเรื่องหญิงในอุดมคติของแกเกินไป แต่ผมก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาเพียงแต่ปลอบแกว่า วันหนึ่งแกคงจะได้วิวาห์มงคลมีความสุขสมตามความปรารถนาของแกแน่

ตามปกติก่อนป่วยพ่อนิคก็ชอบไปเที่ยวตามโบราณสถานในกรุงและต่างจังหวัดและชอบค้นคว้าที่มาประวัติของโบราณสถานในที่ต่าง ๆ อยู่ก่อนแล้วและมักจะผลิตผลิตประวัติศาสตร์ของโบราณ

เมื่อหายป่วยแล้วก็มักจะเดินทางไปกับเพื่อนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกันมาแต่ก่อน ฉะนั้นเรื่องที่จะบรรยายต่อไปผมขอมอบให้เพื่อน ๆ ที่เขาไปไหนไปด้วยกันเป็นผู้เล่าต่อให้ฟัง

ข้าพเจ้าได้ฟังเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วก็ยังนึก ไม่ออกว่าเรื่องจะลงเอยในแบบไหน จึงขบใจผู้ที่จะได้กรุณาเล่าต่อไปว่า ท่านหนึ่งในสามของผู้ที่เรียกว่าเพื่อนสนิทของพ่อนิคก็เริ่มเรื่องว่า

เช้าวันหนึ่งพวกเราพร้อมทั้งพ่อนิค ๔ คนได้ขึ้นรถออกจากกรุงเทพฯ ตามปกติ ส่วนมากพ่อนิคจะเป็นคนขับรถตลอดเวลา เพราะแกกลัวพวกเราจะหลับใน ในครั้งนั้นเราเดินทางมุ่งหน้าขึ้นไปทางเหนือ ความตั้งใจครั้งแรกจุดที่เราจะแวะคือพระพุทธบาทจังหวัดสระบุรี แล้วจะเดินทางขึ้นไปถึงจังหวัดตปบุรี ซึ่งมีโบราณสถานมากมาย ผมยังจำได้ดีว่าเราออกจากกรุงเทพฯ ในเวลารุ่งตามที่นัดหมายไว้ เราจะแวะกินอาหารกันตามรายทาง เพราะไม่ลำบากอะไร เราผ่านทางเข้าพระราชวังบางปะอินและผ่านวังน้อย ทางเข้าพระนครศรีอยุธยา แล้วหยุดหินกองเป็นการพักรถไปในตัวหาอะไรที่กินพอสมควร แล้วก็เริ่มออกเดินทางต่อไป

สิ่งที่ทำให้เราประหลาดใจอย่างหนึ่ง ซึ่งตลอดเวลาที่เกี่ยวข้องทางไกลด้วยกันยังไม่เคยปรากฏมาก่อน ตามธรรมดาพ่อนิคเป็นคนร่าเริงมีความรู้สึกแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา ไม่เคยง่วงเหงาหาวนอน จิตเข้มแข็งตาสว่างสดชื่นตลอดเวลา แต่วันนั้นแปลกประหลาดมาก แก่กำลังขับรถและได้คุยกันถึงเรื่องต่าง ๆ ตลอดเวลารู้สึกว่าแกมีจิตใจสดชื่นร่าเริง คล้ายกับว่าแกมี

ความสุขความสบายใจที่สุดในชีวิต แต่ก่อนที่จะถึงทางเข้าพระพุทธรูป จนถึงตำบลบ้านหน้าพระลาน แก้วก็ขับรถแอบข้างทางแล้วก็หยุดรถเฉย ๆ พลังพุกกับผมซึ่งนั่งอยู่ข้างหน้าว่า “แต่เนี่ยไปขอให้เป็นที่หน้าของคุณขับต่อไป ผมจะขอหลับในรถนี้แหละ และผมอยากจะขอร้องให้ทุกคนรู้สึกอย่างหนึ่ง คือขออย่าให้ใครปลุกผมเป็นอันขาดขอให้ผมตื่นเอง ขอให้พวกเราไปตามโปรแกรมที่ได้ตกลงกันไว้ แต่จะพักที่ไหนกินอาหารเที่ยงที่ไหนก็คืออย่าปลุกผม จงปล่อยให้ผมนอนหลับในรถ ขอให้ทุกคนอย่าห่วงผมเลย ผมไม่กินอาหารเที่ยง ขอกรุณาตามที่ผมสั่งไว้ พุกแล้วแก้วก็ขย้อตัวพึงเบา ๆ เอาศีรษะพาดเบาะ ตะแคงตัวนิด ๆ พุกเพียงว่าผมร่วงเต็มทนแล้วก็หลับไป ผมกับเพื่อน ๆ มองดูตากันต่างนึกว่าวันนั้นมันมีเรื่องแปลก ๆ เกิดขึ้น เป็นไปได้หรือพอสิ้นเสียงสั่งแล้วก็หลับไป พุกแล้วแทบไม่น่าเชื่อเลย แต่เมื่อเราได้รับปากแล้วก็ต้องปฏิบัติตาม ผมเข้านั่งขับรถแทนที่ ในใจผมรู้สึกว้าว วันนั้นเราเที่ยวกันมันกร่อย ไม่สนุกสดชื่นเหมือนครั้งก่อน ๆ เพราะเพื่อนได้นอนหลับสนิทอยู่ข้าง ๆ แต่เราก็ต้องเดินทางไปตามโปรแกรมที่ได้กำหนดกันไว้ คิดว่าถ้าเราไม่รับปากแล้วก็จะต้องกลับระหว่างทางที่แกหลับ วันนั้นเราไปกินอาหารเที่ยงที่ตลาดเมืองลพบุรี เราหาที่ร่ม ๆ ใต้ต้นไม้จอบรถไว้ปล่อยให้แกนอนหลับอย่างสบายใจ เราไปเช่าวงพระจันทร์ เราไปเช่าพระงาม เราไปโกกกระเทียมตามที่เรากำหนดไว้เดิม แม้เวลาจะผ่านไปหลายชั่วโมงแกก็ยังหลับอย่างสบาย เรากำลังจะเดินทางกลับกรุงเทพฯ แล้วแกยังไม่ตื่น คิดว่าเราควรจะไปปลุกให้ตื่นดีหรือไม่ การนอนแบบนี้ผิดปกติเสียแล้ว ถ้าหากว่าปลุกไม่ตื่นเราเห็นจะต้องพึงหมอบแน่เพราะการนอนอย่างประหลาดนั้นก็กลัวจะตื่นยาก แต่เมื่อแต่ละต้องตัวแกและพิจารณาแกก็หลับอย่างธรรมชาติ เนื้อตัวก็อุ่น การหายใจก็ธรรมดา ผิดแต่ว่าแกนอนหลับอย่างสนิท แม้จะมีเสียงอึกที่กกรีกโครม อึงกึ่งก็ไม่สามารถปลุกประสาทแกให้ตื่นลุกขึ้นมาได้ ที่สุดเราก็ตกลงกันกลับกรุงเทพฯ เมื่อถึงบ้านแล้วค่อยปลุกแกดีกว่า ปล่อยให้แกนอนตามสบายตามที่แกขอร้องไม่ให้ปลุก ตกลงเราก็ขับรถกลับกรุงเทพฯ ปล่อยให้แกนอนหลับตามสบาย เมื่อรถเราออกจากลพบุรีเป็นเวลาบ่ายมากแล้ว เรากำหนดประมาณการเดินทางจากลพบุรีถึงกรุงเทพฯ คงไม่เกินเวลา ๓ ชั่วโมง

รถเราพอมายังบ้านหน้าพระลาน เสียงพ่อนิดก็ดังขึ้นบอกว่า หยุดตรงนี้แหละ ผมจัดแจงหยุดรถเข้าข้างทางทันที เราพากันตีใจที่แกได้ตื่นขึ้นมาเองแล้ว ทำให้หายวิตกทุกซักร้อนกลัวจะหลับไม่ตื่น จะเป็นเจ้าชายนิทรา เราก็พากันหัวเราะออกมาได้ แต่เมื่อมองดูรอบคันทั้งหลักก็โลเมตรงต่างก็พากันประหลาดใจ เกิดขึ้นกับพวกเราอีกครั้งหนึ่ง จำได้ที่ว่า ตอน

ขาไปฟ่อนิดก็เริ่มหลับตรงนั้นพอดี แต่ตอนขาหลับฟ่อนิดก็ตื่นตรงนั้นพอดีเช่นกัน มันมหัศจรรย์อะไรเช่นนั้น พวกเราพากันตื่นตื่นที่เหตุการณ์มันบังเอิญตรงกับที่เก่า แต่ฟ่อนิดไม่ได้แสดงกิริยาท่าทางว่าผิดแปลกแตกต่างอะไร พวกเราสังเกตดูว่าแกมีความสดชื่นแจ่มใสไร้เรง ไม่เหมือนคนตื่นนอนใหม่ ๆ คล้ายกับว่าแกไม่เคยหลับเลย ไม่มีกิริยาท่าทางงัวเงียเหมือนผู้หลับไปนาน ๆ แล้วตื่นนอนใหม่ ๆ พวกเราพากันแปลกใจแต่แกไม่ได้พูดอะไร แกเข้านั่งสวมที่จับพวงมาลัยให้ผมนั่งข้าง ๆ แล้วแกก็ขับรถออกเดินทางทันที แกขับรถอย่างคนปกติไม่เหมือนคนตื่นจากหลับ

พวกเราต่างนิ่งไม่พูด แต่ใจนั้นคิดกันไปต่าง ๆ นา ๆ ฟ่อนิดขับรถอย่างคนอารมณ์ดีมีความสุข แต่ไม่ได้พูดอะไรออกจากปาก นาน ๆ ก็ช้าเสื่องมาดูพวกเราครั้งหนึ่ง การเดินทางกลับครั้งนี้ เราตั้งใจว่าจะไม่หยุดพักที่ไหนอีกนอกจากเวะเติมน้ำมัน จากนั้นก็ตรงเข้ากรุงเทพฯ ๆ เลย.

เมื่อรถผ่านเลยสระบุรีมาแล้ว ฟ่อนิดหันมาพูดขึ้นกับพวกเราเป็นครั้งแรกเป็นเรื่องเป็นราวหลังจากตื่นจากหลับว่า พวกคุณคงจะตื่นตื่นสงสัยนะซี ว่าทำไมขามาผมจึงหลับตรงกิโลเมตรที่ ๑๒๗ แล้วขาหลับก็มาตื่นพอดีถึงหลัก ๑๒๗ เช่นเดียวกันและที่เดียวกัน ต่างก็งแปลกประหลาดใจสงสัย แต่ผมก็ยังมีส่วนแปลกประหลาดมหัศจรรย์ยิ่งกว่านั้น ถ้าพวกคุณได้ฟังแล้วคงจะตื่นตื่นยิ่งขึ้น และบางทีก็ยังไม่เชื่อที่ผมพูดนี่จะเป็นความจริงคงมีข้อสงสัย

เสียงพวกเราพูดขึ้น “พูดเล่าไปเกิดพวกเราเชื่อ” ฟ่อนิดยิ้มอย่างอารมณ์ดี แกพูดอย่างธรรมดาว่า “ผมขอบอกว่าวันนี้ผมไปนครจันทร์ศรีมาแล้ว เป็นดินแดนมหัศจรรย์” พวกเราได้ยินก็เกิดสนใจ เพราะคำว่านครจันทร์ศรีนั้นแปลกหูไม่เคยได้ยินมาก่อน จึงพากันถามอย่างกับนักกันไว้ว่า “คุณไปทำไม ไปพบเห็นอะไรแปลก ๆ ไหม” ฟ่อนิดมีกิริยาท่าทางแสดงออกมารู้สึกว่ามีความสุขใจ พูดอย่างยิ้ม ๆ ว่า “ผมไปวิเวกที่บึงอภัย” เราได้ยินคำว่าวิเวกที่บึงอภัยก็ตื่นตื่น คิดว่าตอนหลับเพื่อนกงผ่นเพื่อละเมอไปเที่ยวอย่างสนุกสนานไปตามอารมณ์ว่าท่องเที่ยวไปดินแดนมหัศจรรย์

คนหนึ่งเ็นพวกเราถามขึ้นว่า “ทำไมไปเกิดรู้จักชอบพอรักใคร่กับบึงอภัยเข้า ถึงกับเข้าหาวีวาท์กันละเรื่องคงสนุกดีแน่ ถ้าไม่รังเกียจโปรดเล่าให้พวกเราฟังได้รู้ถึงดินแดนมหัศจรรย์ที่ฟ่อนิดไปพบมา ซึ่งกำลังอยากและคอยฟังอยู่แล้ว” ที่สุดฟ่อนิดก็ได้นิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า

เรื่องนี้หากว่ามีใครที่เขารู้เขาได้ยิน เขาก็ต้องคิดว่ามันเป็นเรื่องมงายเพื่อฝันและ
เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นขอให้รู้ในหมู่พวกเรา ผมจะเล่าให้ฟัง

ความจริงผมก็ไม่ว่าตัวมาก่อน เมื่อผมขับรถเข้าข้างทางจอดและขอร้องให้ช่วยขับ
แทนผมต้อไปนั้น ผมเพียงรู้ตัวว่าหนังตามันหนักง่วงจนลืมตาไม่ขึ้น ผมก็ไม่ว่าผมได้พูด
อะไรออกไปเพราะไม่รู้สีกตัว แต่เมื่อผมได้ลืมตามองดูอีกครั้งหนึ่ง เห็นตัวเองมายืนอยู่ใน
สถานที่แห่งหนึ่งผมเองก็ไม่ว่าว่าเป็นที่ไหนเพราะไม่เคยเห็นมาก่อน ดินฟ้าอากาศนั้นรู้สึกผิด-
แปลกแตกต่างกับสภาพของบ้านเมืองเรามาก สภาพของดินแดนเหล่านี้ดูมีความสดชื่นสวยงาม
ยิ่งกว่าที่เคยเห็นมาก่อน ฉะนั้นเมื่อผมยืนรำพึงอยู่ในสภาพที่วิเวกเดียวดายแต่สดชื่นเบิกบานใจ
ข้างหน้ามีทางมีป่าไม้ มีภูเขาใหญ่น้อยสลับซับซ้อน ดอกไม้สีต่าง ๆ ช่าง ๆ ริมทาง มีศาลา
ข้างหน้าอยู่หลังหนึ่งเป็นแก่งสวยสดงดงาม มีสีสดใสเข้ากับภูมิประเทศ ผมเดินขึ้นไปนั่งบน
ศาลา มองดูรอบข้างด้วยจิตใจปลอดโปร่ง ยี่ดอกขึ้นสู้อากาศหายใจเข้าปอด อากาศคล้ายกับ
เวลาเข้าดวงอาทิตย์ยังไม่ขึ้น แต่ก็มีแสงสว่างนวลอยู่ทั่วไป

กรุ่หนึ่งมีชาวบ้านชาวเมือง ทั้งหญิงชายเดินกันเป็นหมู่เป็นพวก การแต่งกายก็มี
สภาพแปลกกว่าธรรมดา สีเสื้อผ้าสดใสงดงาม แต่แล้วผมก็มองเห็นคนหมู่หนึ่งเดินมาเป็น
ระเบียบเรียบร้อย เมื่อเข้ามาใกล้ก็เห็นชัดว่าพวกนี้มีเครื่องแต่งกายแบบเดียวกัน ตรงกลางมี
คนจูงม้าสี่ขาผูกอานและมีภูสองข้างไว้เรียบร้อย

พิจารณาอานนั้นเป็นสีทองคำ และมีตัวนายผู้นำหมู่ ผมมองดูเพลินจนเข้ามาใกล้
ขบวนเหล่านั้นหยุดอยู่ข้างศาลาแล้วตัวนายก็ขึ้นมาพนมมือแล้วโค้งลงแสดงความเคารพ ทำให้
ผมก็ต้องแสดงตอบอย่างแบบเดียวกัน แต่ก็ยังนิ่ง ๆ เหมือนกันว่า นี่เขาจะมาไม่ไหนกัน
แต่แล้วก็ได้ยินเสียงผู้หนึ่งพูดขึ้นว่า “เชิญเสด็จเจ้าชายเข้าสู่เวียงวังเพื่อประกอบงานวิวาห์ให้ทัน
เวลา” ผมเองเวลานั้นก็ยิ่งงงใหญ่เพราะไม่ว่าตัวได้เป็นเจ้าชายเมื่อใด มองดูสารรูปเจ้าชาย
แล้วรู้สึกว่าจะออกจะทุเรศ การแต่งเนื้อแต่งตัวมันไม่เหมาะสมจะเป็นเจ้าชายเลย พอผมลงมองดู
เสื้อผ้าของตัวเองที่สวมใส่อีกครั้งหนึ่งก็แปลกใจ ทุกสิ่งในตัวได้เปลี่ยนไป เสื้อผ้าที่นุ่งบดนี้
กลายเป็นสีขาวนวล มีลายกนกเป็นลวดลายทองคำงดงาม จนอดนึกฆ่าตัวเองไม่ได้ บัดนี้เรา
มีเครื่องทรงของเจ้าชายแล้วหรือ เมื่อคนจูงม้าเข้ามาใกล้ ผมก็เดินลงไปขึ้นขี่บนหลังม้าขาว
อันสง่างามอย่างว่าง่ายแล้วขบวนก็เคลื่อนออกจากที่นั้น แล้วก็มีปีกทองซึ่งมีอยู่ในคนหมู่นั้นก็

เริ่มบรรเลงขึ้น พร้อมทั้งขบวนได้เริ่มออกเดินทางทันที ม้านั้นผมไม่ได้ขับขี่เองเมื่อขึ้นบนหลังม้าแล้วก็มีผู้จูงเดินนำ

ผมนึกฆ่าตัวเองที่มีคนมาอุปโลกน์ขึ้นเป็นเจ้าของการเดินทางเป็นขบวนคุณแล้วไม่ผิดกับงานแห่นาคเข้าวัด

เมื่อขบวนแห่เจ้าชายกำมะลอซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าใครจะเป็นผู้ตั้ง กำลังผ่านจากนอกเมืองและกำลังจะผ่านหมู่บ้าน ค่อย ๆ มีคนหนาแน่นขึ้นตามลำดับ และมีบ้านช่องหนาแน่นขึ้น ผู้คนกำลังเดินทางก็หยุดยืนดูขบวนนี้ได้ผ่านชาวบ้านชาวเมืองมามากมายและกำลังจะผ่านเข้าในวัง ความจริงขณะที่ผมขึ้นอยู่บนหลังม้ารู้สึกมีความปีติยินดีที่ผมเห็นว่าได้พบกับยอดหญิงผู้เป็นที่รักยิ่งชีวิตจิตใจของผม นึกถึงชีวิตที่สดชื่นหวานฉ่ำในน้ำคำของเธอก็ริยาทำทางอ่อนช้อยเมื่อจะย่างกราย ทำให้ผมหลงไหล แม้กำลังนึกถึงความสุขที่จะพบเธอก็ดี แต่ใจหนึ่งก็อดเป็นห่วงไม่ได้ว่า หากไม่ใช่ยอดหญิงที่ผมเฝ้ามองถึงกลับเป็นหญิงอื่นผมจะอย่างไรดี ผมก็เกิดความไม่สบายใจขึ้นมา ถ้าเราไม่รู้จักระงับใจมัวแต่คิดฟุ้งซ่านเรื่อยเปื่อยไปก็เห็นจะเข้าตำราว่า “มีรักที่ไหนก็มีทุกข์ที่นั่น”

อีกใจหนึ่งก็ปิติที่จะได้ทำการวิวาห์ ถ้าจะพิจารณากันแล้ว คำว่าวิวาห์นั้นฝ่ายเจ้าบ่าวจะต้องไปอยู่บ้านเจ้าสาวตามประเพณีของเรา แต่ประเพณีของบ้านเมืองนี้จะเป็นอย่างไรผมก็ไม่รู้ เขาจะให้ทำอะไรผมก็เห็นจะไม่ขัด เพราะนี่ก็นั่นเป็นทางที่จะนำไปสู่หญิงคนรักซึ่งเราได้มอบชีวิตจิตใจให้แก่กันแล้ว

เมื่อขบวนผ่านบ้านเมืองจนเข้ามาในเขตวังผมก็มัวคิดเรื่องของตัวเองเพลิน จนเข้ามาในห้องโถงหรือจะเรียกว่าท้องพระโรงของนครจันทบุรี มีการตกแต่งไว้อย่างสวยงาม ผมมองดูแล้วตื่นตาตื่นใจ ไม่เคยเห็นที่ไหนตกแต่งได้สวยงามอย่างนี้ จนคนจูงม้าเชิญให้ลงบอกว่าถึงที่ประทับท่านพ่อเมืองแล้ว ผมก็ลงมาอย่างเก้ ๆ กัง ๆ งง ๆ เหมือนบ้านนอกเข้าเมือง เห็นมีผู้คนลานตาไปหมดต่างก็แต่งกายสวยงามตามประเพณีโบราณตามที่ผมนึกเอาเอง พอได้สติผมก็ส่ายตาคาหาเจ้าสาวของผม เธออยู่ที่ไหนนี่ในใจว่าทำไมเธอจึงไม่ออกมารับผม ท่านพวกล่ามข้างเป็นขุนนางแต่ผมไม่รู้จักใครเลยล้วนแต่หน้าใหม่ ๆ ทั้งนั้น แม้จะเที่ยวชะเง้อมองดูก็ไม่เห็นเธอ นึกสงสัยหากว่าเจ้าสาวไม่ใช่เธอ ผมก็จะวิ่งหนีออกไปทางไหนดี

กำลังนึกก็ได้ยินเสียงฆ้องดังขึ้น ๓ โมงแล้วก็มีผู้ประกาศว่า “บัดนี้ท่านพ่อเมืองจะเสด็จออกพร้อมกัพระราชาธิดา” ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงแตรดังขึ้น ก็มีขบวนหญิงสาวเดิน

ออกมาจากฝ้ายในประมาณสิบคน เห็นชายรูปร่างสง่างามเดินกลางออกมา มีหญิงสาวแต่งตัวงดงามเดินตามออกมา ข้างหลังก็มีหญิงสาวเดินตามอีกหมู่หนึ่งเห็นหมู่คนต่างก้มถวายบังคม ผมเองก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ถวายบังคมบ้าง พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นหญิงคนรัก เธอชวยตามามองดูผม เห็นแล้วผมแทบเป็นลมเพราะดีใจ

เมื่อได้มาประชุมพร้อมกันแล้วก็มีขุนนางผู้ใหญ่ยื่นขึ้นประกาศว่า บัดนี้ท่านพ่อเมืองได้เชิญท่านทั้งหลายมาประชุมครั้งนี้เพื่อจะประกอบพิธีวิวาห์ระหว่างเจ้าชายวิษณุพรหมราชกับพระราชธิดาของท่าน องค์หญิงสร้อยสินีธร เสร็จแล้วก็เชิญให้ผมตรงเข้าไปคุกเข้าลงหน้าที่นั่งท่านพ่อเมืองได้ใช้ฝ่ามือแตะลงบนศรีษะของผมแล้วกล่าวว่า เราขอแต่งตั้งให้เจ้าเป็นเจ้าชายวิษณุพรหมราชแล้วขอให้เจ้าจงมีความสุขความเจริญ เตรียมเข้าสู่วิวาห์กับลูกหญิงของเราในบัดนี้ แล้วก็เอาของมาประทานหลายอย่าง มีสายสะพายสีทองแวววาวมาคล้องให้ เสร็จแล้วก็รับสั่งให้ไต่ยืนทั่วกันว่า ก่อนอื่นเราขอแจ้งให้ทราบที่เจ้าชายวิษณุพรหมราชกับลูกหญิงของเราเห็นเมื่ออดีตชาติได้เคยสร้างสมบุญบารมีมาด้วยกัน และได้ให้สัตย์ปฏิญาณว่า ชาติต่อไปไม่ว่าเกิดที่ใดแห่งใดก็จะขอครองคู่อยู่ด้วยกัน บัดนี้คำอธิษฐานจิตเมื่อครั้งอดีตของคนที่สองก็สมตามความปรารถนาแล้ว เราจึงได้จัดการให้สมกับบุญบารมีที่ทั้งสองได้ร่วมสร้างกันไว้แล้วไปจูงมือองค์หญิงซึ่งเดินก้มหน้าอย่างขวยอาย จับมือผมกับจับมือองค์หญิงให้ประสานกันทันใดพวกแตรสังข์ซึ่งอยู่ที่ไหนผมก็ไม่รู้ ได้เป่าดังขึ้นทั่วไป เสียงอึงก้องทั่วทั้งท้องพระโรงต่างโห่ร้องแสดงความปีติยินดีทั่วไป เสร็จแล้วก็รับสั่งให้พวกกำนันล่าวที่ นำตัวไปส่งห้องซึ่งจัดไว้สำหรับคู่วิวาห์ ผมบอกไม่ถูกว่าผมดีใจเพียงไร จิตใจมันชุ่มชื่นปีติอิมอกอิมใจมีความสุขที่สุดอย่างไม่เคยมีความรู้สึกในชีวิตมาก่อนเลย

เมื่อมาถึงห้องของเธอผู้เป็นเจ้าสาวของผมแล้วพวกนางกำนันล่าวที่มาสั่งก็กลับไปเหลือเราอยู่กันเพียงสองคนห้องขององค์หญิงได้ตกแต่งอย่างสวยงามตา ฝาประดับด้วยเพชรนิลจินดาอันสูงค่า แต่ผมก็ไม่สนใจความงามห้องมากกว่าเจ้าของ ผมตรงเข้าประคองกอดแนบออกเธอไว้ชิดกับอกผม เธอซ้อนตาขึ้นมองดูผมแล้วยิ้มมิได้ขยับขึ้น ผมจูบแก้มทั้งซ้ายขวาด้วยความรักกำลังท่วมล้นหัวใจ

แต่ไม่ลืมถามถึงการณวิวาห์แปลกประหลาดประเพณีง่าย ๆ ผมอยากทราบถึงสาเหตุ เธอจึงเล่าถึงอดีตชาติ เราทั้งสองเป็นบุพเพสันนิวาสเคยร่วมรักกันมาก่อนเป็นความรักแท้ที่ต่างเสียสละเพื่อกันและกันตลอดมา ต่างมีจิตใจตรงกันจึงตั้งจิตอธิษฐานร่วมกันว่า หาก

เกิดชาติใดจะอยู่ภพใดแห่งใดก็ขอให้เราทั้งสองได้ร่วมคู่กันต่อไปทุกชาติ ด้วยอำนาจบุญกุศล
 ภารมีเราจึงได้มาร่วมคู่กันดังได้วิวาห์ในวันนี้

และบัดนี้ผมเป็นเจ้าชายโดยแต่งตั้งมีนามว่า วิชาญพรหมราชก็ได้วิวาห์ร่วมรัก
 กับองค์หญิงสร้อยสินีศรีได้เป็นสามีภรรยาโดยถูกต้องตาม ประเพณีของ นครจันทบุรี แล้วความ
 รักอันสนิทจับใจ รู้สึกว่าเราทั้งสองไม่สามารถแยกจากกันได้ หัวใจได้เชื่อมสนิทติดกัน
 ตลอดเวลา ผมรู้สึกว่าผมยังอยู่ในกิเลสตัณหา แต่แล้วเธอก็เตือนผมว่าควรจะไปก่อน
 หากว่าไม่กลับไปเข้าวังก็จะเกิดยุ่งกันใหญ่ ทั้งเธอสัญญาว่าหากผมต้องการเธอเมื่อใดจตุรูป ๕
 ดอกปักกลางแจ้ง ขออนุญาตเสด็จพ่อของเธอแล้ว เธอจะมาทันที เมื่อผมได้ทราบเช่นนั้น
 ก็ค่อยสบายใจ เธอก็ให้คนจัดขบวนมาส่งผมที่ศาลาเมื่อครั้งแรกแล้วเราต่างก็แสดงความอาลัย
 อย่างสุดซึ้ง ทั้งที่ผมสามารถจะขอร้องให้เธอไปที่บ้านผมได้ ที่สุดผมก็หมดสติที่ศาลา เมื่อ
 ตื่นขึ้นก็มาอยู่ในรถนี้แหละ มันเป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ใหม่

พวกเราต่างก็พากันพูดว่ามันแปลกประหลาดจริง ๆ เวลาจะหลับก็ทรงนี้ เวลา
 จะตื่นก็ทรงนี้ แต่เจ้าบ่าวในฝันของเรารู้สึกอารมณ์ดี เดิมเป็นคนชอบสนุกเฮฮานิสัยที่อยู่แล้ว
 บัดนี้ได้ของที่ต้องใจถูกอารมณ์ ซึ่งสิ่งนั้นบุคคลธรรมดาหาได้ยาก สิ่งนั้นพวกเราถือว่าเป็น
 ความรัก เป็นอมตะ

เมื่อพวกเขาได้ช่วยกันเล่าและสนับสนุนมาถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าก็ได้นิ่งฟังมานาน
 อย่างเพลิดเพลินแต่ก็ยังไม่ได้ซักถามข้อข้องใจประการใด เห็นว่าท่านพวกผู้เล่าก็ทำท่าว่าจะลง
 เอย ข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นว่า ผมอยากทราบว่าต่อมาเจ้าชายวิชาญพรหมราชนั้นมีเหตุการณ์อะไร
 เกิดขึ้น ต่อมาเป็นอย่างไร เวลานั้นอยู่ที่ไหน ชีวิตวิวาห์ประหลาดมีความสุขสบายราบรื่นดีหรือ

เมื่อข้าพเจ้าถามขึ้นแล้ว ผู้เป็นพี่ใหญ่ก็เล่าต่อจากเพื่อน ๆ ว่า เรื่องนี้หลังจาก
 กลับมาในครั้งนั้นก็รู้สึกพอนิดไม่ค่อยได้ออกจากบ้านไปไหน จะออกจากบ้านไปก็เหตุจำเป็น
 เท่านั้น และรู้สึกว่าแกมีความสุขสบายมาก

จากนั้นต่อมาประมาณ ๓ เดือน พอนิดได้มาหาผมและพูดว่า “พี่ใหญ่ครับ ผมเห็น
 จะต้องลาพี่ใหญ่ไปแล้ว”

ผมได้ฟังก็ตกใจ จู่ ๆ ก็ว่าจะเดินทางจากไป ผมจึงถามว่า “พอนิด มีอะไร
 ค่วนรีบร้อนนักหรือ แล้วจะกลับเมื่อใดและไปไหนไปทำไม” แต่แล้วผมก็ได้ยินคำพูด
 แปลก ๆ ของพอนิดพูดออกมาว่า การกลับของผมไม่กำหนดครับพี่ใหญ่ ตามธรรมชาติมนุษย์

เราทุกคนก็ต้องจากกันมีสองทางคือจากกัน ไปแต่ยังมีชีวิตอยู่ อีกทางหนึ่งก็คือตายจากกันไป ฉะนั้นการจากก็เป็นธรรมดาไม่แปลกอะไร การที่ผมไปครั้งนี้ไม่กลับมาอีกเพราะผมรู้ว่า ยังไม่สามารถที่จะหลุดพ้นจากกิเลสตัณหาไปได้ ฉะนั้นหากผมไปแล้ว ทรัพย์สินของผมเท่าที่มีอยู่ผมได้ทำพินัยกรรมยกให้หลาน ๆ มีรายชื่อไว้แล้ว

ผมก็ตื่นตื่นใจนึกอาลัยน้องคนสุดท้ายที่ห่วงใยมาก พ่อניתได้ไปลาพวกพี่ ๆ ทุกคน แต่แล้วต่อมาพ่อניתก็จากไปไม่มีวันกลับ เพราะรุ่งเช้าวันต่อมา ก็ได้พบพ่อניתนอนสิ้นใจอย่างสงบอยู่บนเตียงนอน นี่เป็นเรื่องลึกลับจนปัจจุบันนี้ ผมยังจำได้ว่าก่อนแจะจากไป ผมเคยถามแกว่าพ่อנית จะไปอยู่ที่ไหนบอกให้พี่รู้งี้บ้าง พี่เป็นห่วง” แก็บอกว่า “พี่ใหญ่ผมจะไปอยู่ในที่ที่ไม่มีใครตามพบ เพราะโลกมนุษย์ทุกวันนี้มีแต่ความทุกข์หาคความสงบไม่ได้ เตือนร้อนแทบทั่วทุกแห่ง พื้นแผ่นดินจะลุกเป็นไฟ พื้นโลกกำลังจะกลายเป็นขุมนรกเพราะมนุษย์จิตหยาบช้าชั่วร้ายเพิ่มมากขึ้นทุกวัน มีแต่คนจิตใจเป็นอกุศล คนมั่งมีจะยากจน คนชั่วจะถูกทำลาย ไฟนรกก็จะเผาผลาญคนใจร้ายให้หมดไปและจะเหลือแต่คนดีมีศีลธรรมนี้แหละครับ พี่ใหญ่จึงขอให้พวกเราช่วยกันสร้างบุญสร้างกุศล เพื่อบุญกุศลจะได้คุ้มครองความปลอดภัยจากอันตรายในสิ่งชั่วร้าย เรื่องของพ่อניתก็มีเท่านี้

เมื่อท่านสุภาพบุรุษทั้ง ๔ ได้เล่าจบแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังไม่คิดจะเขียนขึ้น แต่ข้าพเจ้าขอเขียนแบบนิยายหรือคำวาทานนี้ เป็นเรื่องที่หมู่มากาไ่ก่และสัตว์ทั้งหลายพูดภาษาคนได้ คงไม่มีผู้ตำหนิทาน เพราะเรื่องเช่นนี้เหลือเชื่อไม่สามารถจะหาเหตุผลได้ ถ้าอ่านเป็นนิทานก็สนุกดี จึงยกให้ท่านผู้อ่านพิจารณาตนเอง สำหรับข้าพเจ้ารู้สึกว่ เรื่องความรักอมตะในโลกนี้มีไม่น้อย เช่นตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว จึงขอย้อนอีกว่า เช่นพระเจ้าแผ่นดินอังกฤษ ซึ่งพบรักแท้กับหญิงหม้ายชาวอเมริกา ซึ่งได้หย่ากับสามีซึ่งยังมีชีวิตอยู่ สภานางนงถวยความเห็นว่าพระเจ้าแผ่นดินควรแจะจะมีพระมเหสี เป็นเจ้าหญิงผู้ทรงศักดิ์ แต่พระองค์ทรงมีรักแท้กับหญิงหม้ายจึงได้ตัดสินพระทัยสละราชสมบัติ เพื่อครองรักกับหญิงที่ตนรักแท้โดยไม่รังเกียจสิ่งใด และได้เสวยสุขตลอดเท่าทุกวันนี้

นี่ก็พอจะชี้ให้เห็นว่า หญิงหรือชายย่อจะเหมาะสม มีรสนิยมตรงกันทางจิตใจ เหมาะกับผู้หนึ่ง อาจไม่เหมาะสมกับผู้หนึ่ง มิใช่จะเหมาะสมทั่วไป เวลานั้นข้าพเจ้าแผ่นดินอังกฤษได้สละราชสมบัติเพื่อครองรักกับหญิงหม้ายเป็นรักอมตะ เป็นข่าวใหม่ของโลก และเป็นประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่

หากเราจะย้อนดูประวัติศาสตร์ เรื่องรักอมตะสมัยโบราณ เมื่อพูดถึง “ทชมาชาล” แล้วก็ต้องมีผู้รู้กันทั่วทุกประเทศในโลก ว่าเป็นอนุสาวรีย์แห่งความรักอันยิ่งใหญ่ เป็นอมตะในโลก

ทชมาชาลความสวยงามประณีตวิจิตรพิสดาร เป็นเด่นยิ่งใหญ่สิ่งหนึ่งของโลก ความสวยงามวิจิตรพิสดารมิใช่แต่ภายนอก แม้ภายในก็มีความงามอย่างหาจุดแห่งใดไม่ได้ในยุคนั้น

หญิงผู้เป็นรักอมตะผู้นี้ชื่อมมทชมาชาล เป็นหญิงดีพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ เธอดีทั้งภายนอกภายในทำให้ชาวชะซาน ผู้สามีรักอย่างหลงใหล เพราะต่างก็มีความรู้สึกมีความดีตรงกันทั้งภายนอกภายใน ทำให้ชาวชะซานผู้สามีรักอย่างอมตะ ไม่สามารถจะแยกกันได้

เมื่อเธอได้ตายลงเหมือนทำให้หัวใจของชาวชะซานคล้ายจะดับลงไปด้วย แม้ชาวชะซานจะเลือกหญิงงามจากคนจำนวนหมื่นแสนก็ได้ แต่หัวใจและความสุขทั้งหลายของชาวชะซาน ได้ตายตามมมทชมาชาลไปแล้ว ไม่มีอะไรเหลือในชีวิตรักอีกต่อไป จึงตั้งหน้าสร้างอนุสรณ์แห่งความรักจึงเกิดอนุสาวรีย์เป็นอมตะ นับว่ามมทชมาชาลเป็นหญิงที่โชคดีที่สุด มีอนุสาวรีย์มีชื่อเสียงเด่นของโลกแห่งหนึ่ง และเป็นสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ของโลกตลอดมาถึงยุคปัจจุบันนี้

บัดนี้เรื่องที่ข้าพเจ้าคิดค้างไว้กับเพื่อน ๆ กว่าจะเข้ารูปเรื่องออกมาได้อย่างฉลุฉลุก็ต้องจับแพะชนแกะโน่นนิดนี่หน่อย จึงสำเร็จได้อย่างทุลักทุเล แม้เรื่องจะได้สำเร็จลงอย่างไม่สู้จะงดงามน่าอ่านนัก หากท่านผู้อ่านเห็นข้อบกพร่องประการใดก็โปรดอภัยให้ข้าพเจ้าด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง.

ผู้ใดเห็นทุกข์
ผู้ใดเห็นธรรม

ผู้ ننยอมเห็นธรรม
ผู้ ننยอมเห็นตถาคต

ตำรายาไทย

จากบันทึก ของ..
คุณหญิงเลื่อนมีโทษวรัย

ตำรายาเก่าจากสมุดบันทึก

คุณหญิงเลื่อน มไหสวรรค์

(๑) ยาประสะการะบูร

๑. เทียนดำ	หนัก	๑	บาท
๒. เทียนขาว	”	๑	”
๓. เทียนยาวพาดี่	”	๑	”
๔. ไพลแห้ง	”	๑	”
๕. เปราะแห้ง	”	๑	”
๖. ลูกจันทน์	”	๑	”
๗. พริกไทย	”	๑	”
๘. ชิง คีปี้ สິงละ	”	๑	”
๙. สมอไทย	”	๑	”
๑๐. สมอพิเภก	”	๑	”
๑๑. มะขามป้อม	”	๑	”
๑๒. แห้วหมแห้ง	”	๑	”
๑๓. ใบโคณฑินสอด	”	๑	”
๑๔. สะค้าน	”	๑	”
๑๕. ผิวมะกรูด	”	๑	”

๑๖. มหาหิงค์	หนัก	๑	บาท
๑๗. การะบูร	„	๘	„

ยากลิ้น แก้แน่นจุกเสียด ท้องขึ้น เพื่อ ปวดท้องลงท้อง

(๒) ยาอายุวัฒนะขนานเอก

๑. ข้าวเหนียวกัณยา	๑	ทนาน	หุงด้วยน้ำมะเขือขึ้น
๒. ข้าวเหนียวดำ	๑	„	หุงด้วยน้ำมะเกลือ
๓. ข้าวเหนียวขาว	๑	„	หุงด้วยน้ำบอระเพ็ด
๔. ข้าวหนัก	๑	„	หุงด้วยน้ำกระชาย
๕. ข้าวเบา	๑	„	หุงด้วยน้ำเทร

ทำเป็นผงกลุกลงน้ำผึ้ง เท่าผลพุทรา รับประทานสามคราว ไม่ต้องรับต่อไป

(๓) ยาสมานลำไส้ปากเปื่อยคอเปื่อย

๑. ข้าวเย็นเหนื่อ	๑	กำมือ
๒. ข้าวเย็นใต้	๑	กำมือ
๓. หนุ่ยปากคอก	๑	กำมือ

ต้มอมบั้งกลืนบั้ง

(๔) ยากลั่นเทพชารา

๑. โกฎกระตูก
๒. โกฎก้านพร้าว
๓. โกฎฟงปลา ทั้งนี้ หนักสี่อง ๘ บาท
๔. โกฎภักตรา (ยารักษาอาหารใหม่ เก่า ไม่ให้พิการ
หรือท้องพิการ เดิน ๒-๓ ครั้ง)
๕. ลุกจันท์เทศ
๖. ไบกระวาน
๗. กานพลู
๘. ลุกเร็ว
๙. ขิงแห้ง
๑๐. พริกไทย
๑๑. คีปสี
๑๒. เจตทั้งตี
๑๓. ลุกกระวาน ทั้งนี้ หนักสี่อง ๒ สติง
๑๔. ลุกผักชี (เมื่อจะกลั่นเอาการะบูร ๘ บาท ห่อ
ผ้าขาววางปากหม้อยาทั้งหลาย)
๑๕. สมอไทย
๑๖. กรุงเขมา
๑๗. อบเชยญวน
๑๘. จันท์ทั้งสอง
๑๙. เทียนทั้งห้า

(๕) ยาธาตุ

๑. เจตมูลเพลิง	หนัก	๓	สลึง
๒. สะค้าน	„	๓	สลึง
๓. รากชะพลู	„	๓	บาท ๑ สลึง
๔. ดีปลี	„	๔	บาท ๑ สลึง
๕. มะตูมอ่อน	„	๑	บาท
๖. เปราะหอม	„	๑	บาท
๗. หัวหมู	„	๑	บาท
๘. ชิงแห้ง	„	๑	บาท
๙. ลูกกระค่อม	„	๑	บาท

(๖) ยาแก้ไอเจริญธาตุได้เปื่อย

๑. กระชาย	๑	กำมือ
๒. ใบหูเสือ	๑	กำมือ
๓. ผิวมะกรูด	๑	กำมือ
๓	อย่างรวมต้มรับประทานต่างน้ำ	

(๗) ยาอินทนิมิตร

๑. จันทน์เทศ	หนัก	๒	สลึง
๒. กฤษณา	„	๒	สลึง
๓. ตูจันทน์	„	๑	สลึง

๔. เทียนคำ	หน้า	๑	สิ่ง
๕. กระวาน	„	๑	เฟือง
๖. น้ำประสานทอง	„	๑	เฟือง
๗. กานพลู	„	๑	บาท
๘. ใบกระเพรา	„	๑	บาท

ยานแก้เสมหะพิการ เด็กผู้ใหญ่กว่าตรับประทาน

(๘) ยามะเร็งครามข้าง

๑. ผักบั้งขึ้น ๑ กำมือ
๒. น้ำตาลเฟี้ยว เท่าลูกหมากดิบข้างใน
๓. ขี้วัวเท่าลูกหมากดิบข้างนอก
๔. กระเทียม ๗ กลีบตำพอก

(๙) ยาแก้มูกเลือด

๑. สักชี
๒. เปลือกทองหลาง
๓. แกแล
๔. ครั่ง
๕. กลัก
๖. ฝาง
๗. จันทน์แดง

๘. มะตูม
 ๙. จันทน์ขาว
 ๑๐. ขมิ้น
 ยาทั้งนี้ส่วนเท่ากัน ใส่หม้อต้ม

(๑๐) ยาแก้ผื่นในท้อง

๑. ผักอีไร
 ๒. ชามเบญจรงค์
 ๓. ข้าวเย็นเหนียว
 ๔. ข้าวเย็นใต้
 เอาเท่า ๆ กัน ต้มรับประทาน

(๑๑) ตัสดะอายุ ประวัติที่ดี ๆ

ยาเม็ดดำของลูกกรำ

๑. ยาตำ	หนัก	๓ บาท
๒. มหาหิงค์	„	๑ บาท
๓. ลูกจันทน์	„	๑ สลึง
๔. การะบูร	„	๑ บาท ๑ สลึง
๕. พริกไทย	„	๕ บาท ๑ สลึง

นำมะตูมต้มเป็นกระสายรด

แก้แน่น จุกเสียด อาเจียร ท้องขึ้น ท้องเฟ้อ กับระบายบ้างเล็กน้อย

(๑๒) ขาเม็ดดำ

๑. ยาดำ	หนัก	๓ บาท
๒. มหาหิงค์	„	๑ บาท
๓. การะบูร	„	๑ บาท
๔. ลูกจันทน์	„	๑ สลึง
๕. พริกไทย	„	๕ บาท ๑ สลึง

นำมาต้มเป็นกระสายบด

(๑๓) ขนานที่ ๑

แก้มะเร็งทุกชนิด หรือฆ่าเหลืองเสีย

๑. ข้าวเย็นเหนื่อ	}	เอาหนักอย่างละ ๕ ตำลึง
๒. ข้าวเย็นไต้		
๓. หนอนตายอยากแดง		
๔. ชันทองพยาบาท		
๕. หนอนตายอยากขาว		
๖. กระจุกโค		
๗. กระจุกเสือ		
๘. รากช่อยหยอง		
๙. รากมะยมตัวผู้		
๑๐. รากมะขามบ่อ		
๑๑. ชามเบญจรงค์ ๑ ชั้น		

เวลารับประทานห้ามสัตว์ ๔ เท้า ๒ เท้า

(๑๔) ขนานที่ ๒

ยาของท่านวัดบางโคก แก้วโรคผิวหนัง

๑. ขี้วเียนทั้งสอง	หนัก	๕ ตำลึง
๒. ขี้หนองพญาบาท	„	๒ ตำลึง ๒ บาท
๓. ขี้ขี้	„	๒ ตำลึง ๒ บาท
๔. มะพร้าวไฟ ๑ ผล	ทั้งเนื้อน้ำ	
๕. ซามเบญจรงค์ทอง	„	๑ บาท

ต้มรับประทานแก้มะเร็ง ๗ ประการ ชีบน้ำเหลืองเสีย เวลาต้มเอาเงินผูกคอ

หม้อ ๑ บาท

(๑๕) ยาแก้บิดหัวลูก

๑. ขมิ้นชัน	๑ แ่ง	
๒. ผิวผลฝรั่งอ่อน	} สี่ละ หยิบ มือ	
๓. ผิวมะตูม		
๔. ขี้ยา เหน็บลงไปนิดหน่อย		
๕. น้ำปูนใส ประมาณ ๓ ถ้วย	หรือพอควร	ตำรวมเข้าด้วยกันประมาณ

๓ ถ้วย กิน ๓ เวลา ๆ ละ ๑ ถ้วย กินได้เฉพาะวันเดียวเท่านั้น ค้างกินไม่ได้

(๑๖) ยาแก้คันของคูดบัวสูนให้มา

๑. รากปริศนา มีที่อยุธยา
๒. ชันทองพยับบาท
๓. ข้าวเย็นเหนื่อ
๔. ข้าวเย็นไต้
๕. กระตุกควายเผือก

ต้มหม้อแรกหนักอย่างละ ๔ บาท เท่า ๆ กัน ใช้เซบั้ง รับประทานบ้าง
หม้อที่ ๒ ต้มหม้อละหนัก ๖ บาท เท่า ๆ กัน หม้อที่ ๓ หนักสิ่งละ ๘ บาท เท่า ๆ กัน
หม้อที่ ๔ หนัก สิ่งละ ๒๐ บาทเท่า ๆ กัน

หม้อที่ ๑ ไม่หาย ต้มหม้อที่ ๒ และที่ ๓ หนักตามหม้อที่ ๑ ที่ ๒

(๑๗) ยาแก้ช้ำใน

เมื่อเวลาถูกทุบตีหรือตกต้นไม้ ให้เอาปูนา ๑ ตัว ตำเข้ากับใบบัวบกแล้ว
เอาเหล้าคั้นกรองรับประทานประมาณ ๑ ถ้วยชา

(๑๘) ยาธาตุเกษร

๑. เทียนยาวพาดี้	หนัก ๑ บาท	๑๑. บอระเพ็ด	หนัก ๑ บาท
๒. ชมันอ้อย	,, ๑ ,,	๑๒. ผลกระทอม	,, ๑ ,,
๓. แห้วหมู	,, ๑ ,,	๑๓. หญ้าตีนนก	,, ๑ ,,
๔. พญามือเหล็ก	,, ๑ ,,	๑๔. เหมือดคน	,, ๑ ,,
๕. สมอไทย	,, ๑ ,,	๑๕. สมอพิเภก	,, ๑ ,,

๖. มะขามบ่อ	หน้า ๑ บาท	๑๖. จันทน์ทั้งสอง	หน้า ๑ บาท
๗. ดอกมะลิ	„ ๑ „	๑๗. พิกุล	„ ๑ „
๘. บัญญา	„ ๑ „	๑๘. สารภี	„ ๑ „
๙. เกษรบัวหลวง	„ ๑ „	๑๙. รากชกาทั้งสอง	„ ๑ „
๑๐. ใญ่จุกุล	„ ๒ สลึง	๒๐. ยาตำ	„ ๒ สลึง

ก็เกลือใส่ในยา เวลารับประทานเข้า

(๑๙) ยาบำรุงโลหิต

๑. ไบมะกา	หน้า	๕ ตำลึง
๒. เปลือกนันทรี	„	๖ บาท
๓. ทินประสี	„	๒ บาท
๔. เลือดแรด	„	๒ บาท
๕. ช้า	„	๖ บาท
๖. ผางเสน	„	๖ บาท
๗. สารส้ม	„	๒ บาท
๘. กำฝอย	„	๒ บาท

ต้มกินเป็นยาบำรุงโลหิต

(๒๐) ยาเป่าแผลที่เป็นมะเร็งของพระคงวัดบางโคล่

๑. สมิงคำราม	ใช้กับตาก
๒. ฟันตัน	„

๘. พริกไทย ๕ สตางค์

๙. กีบตี ๕ สตางค์

เอาผสมทำให้ละเอียดรับประทานเป็นลูกกลอน

(๒๓) ยาแก้แผลเปื่อยพุขุมหลายแห่ง

๑. ขมิ้นอ้อย	๑	} คำผสมคั้นน้ำเติมเหล้า ๑ ไปนิดหน่อย
๒. ใบชุมเห็ดเทศ	๑	
๓. สารส้ม	๑	

(๒๔) ยารักษาของพระโศภณ

๑. เบญจกุล	หนัก ๒ บาท	๑๓. ลูกสมอเทศ	หนัก ๒ บาท
๒. ลูกสมอไทย	,, ๒ ,,	๑๔. ลูกกระวาน	,, ๒ ,,
๓. กานพลู	,, ๑ ,,	๑๕. ผลจันทน์	,, ๑ ,,
๔. จันทน์แดง	,, ๒ ,,	๑๖. จันทน์เทศ	,, ๒ ,,
๕. หัวเห้วหมู	,, ๑ บาท ๒ สติง	๑๗. ผลกระดอม	,, ๑ ,, ๒ สติง
๖. บอระเพ็ด	,, ๑ ,, ๒ ,,	๑๘. กระทือ	,, ๑ ,, ๒ ,,
๗. กระจาย	,, ๑ ,, ๒ ,,	๑๙. ไพล	,, ๑ ,, ๒ ,,
๘. ชู้า	,, ๑ ,, ๒ ,,	๒๐. ขมิ้นชัน	,, ๑ ,, ๒ ,,
๙. เปลือกไข่เน่า	,, ๒ บาท	๒๑. รากเล็บมือนาง	๒ ,,
๑๐. กระจ่างไหม	,, ๒ ,,	๒๒. เกาลินเสื่อ	,, ๒ ,,
๑๑. รากอ้ายเหนียว	,, ๒ ,,	๒๓. กระจ่างแดงทั้งห้า	๒ ,,
๑๒. พริกไทยดำ	,, ๒ ,,		

(๒๕) ยาแก้เลือดออก (ของแม่ฟอง)

๑. หัวตะโงกหมาก

๒. เหล้า

เอาหัวตะโงกหมากมาชูดเอาแต่ตะโงก แล้วทำให้เข้ากัน ละลายรับประทาน
กับเหล้า

(๒๖) ยาหลวงพิศาด แก้ปวดเมื่อยต่าง ๆ

๑. เทียนทั้งห้า	หน้า	๑	บาท
๒. โกฎน้ำเต้า	„	๒	„
๓. เถาวัลย์เปรียง	„	๒	„
๔. รากทองแตก	„	๒	„
๕. มะตูมอ่อน	„	๑	„
๖. ลูกมะขามป้อม	„	๒	„
๗. สะก้าน	„	๑	„
๘. เจตมูลเพลิง	„	๑	„
๙. ขิงสด	„	๑	„
๑๐. ติปลี	„	๑	„
๑๑. รากชะพลู	„	๒	„
๑๒. แห้วหมู	„	๑	„
๑๓. บอระเพ็ด	„	๒	„
๑๔. ขมิ้นอ้อยลูกกระตอมอย่างละ	„	๑	„

๑๕. เกษรบัวหลวง	หน้า ๑ บาท
๑๖. ยาคำ	„ ๑ „
๑๗. ขี้เหล็กทงห้า	„ ๒ „
๑๘. ผักราชพฤกษ์	๓ ผัก

(๒๘) ยาขับอกแก้บิดหัวลูก

เอากระชายมากำมือ ตำแล้วใส่น้ำปูนใส คละเน ๑ ถ้วยชาใหญ่แล้วกรองเอาน้ำไว้ ให้เอากะลาแก่นกลวงมาผ่า ๔ ส่วน ทั้งเสีย ๑ ส่วน อีก ๓ ส่วน ให้เอาไฟเผาจนลุกเป็นถ่าน แล้วเอาคัมภีร์ในน้ำกระชายที่กรองเอาไว้ให้หมดทั้ง ๓ ชั้นกะลาแล้วกรองอีกที ๑ เวลารับประทานให้เอาขี้ยาประมาณสักหยิบมือละลายใส่น้ำกระชายนี้รับประทาน หายแล้วทำบุญใส่บาตรให้เจ้าของยา ๑ สลึง

(๒๘) ยาแก้ดีซ่าน, นัยตาเหลือง, เนื้อเหลือง, เบาเหลือง กัจจายกยาหมอกิต ฯ

๑. ไบระงับพิษ	หน้า ๓ สลึง
๒. มะตูมอ่อน	„ ๒ สลึงเฟือง
๓. หนุ่ยแพร่กั้งห้า	„ ๓ สลึง
๔. เถาหญ้านาง	„ ๑ บาท
๕. หนุ่ยปากควายทงห้า	„ ๑ บาท

๒. ทับทิมทั้งห้า		๑๒. ชุมเห็ดทั้งห้า	
๓. กะเพรา	๑	๑๓. กระพังโหม	๑
๔. รากเล็บมือนาง	๑	๑๔. สะค้าน	๑
๕. ชะพลู	๑	๑๕. ติปาลี	๑
๖. ขิงแห้ง	๑	๑๖. ผักเสี้ยนผี	๑
๗. บอระเพ็ด	๑	๑๗. ขมิ้นอ้อย	๑
๘. ตะไคร้	๑ ตัน	๑๘. หอม	๑
๙. กระเทียม	๑	๑๙. เปลือกไซเนา	๑
๑๐. มะกรูด	๑ ลูก	๒๐. ใบมะกา	๗ ใบ

ต้มใส่หม้อรวมกัน

(๓๒) ยาแก้ความดันโลหิตสูง ของนายบุญรักษ์

ใบเหือกปลาหมอ หนัก ๒ บาท หั่นตากแดดให้แห้ง พริกไทย หนัก ๑ บาท บดให้ละเอียดเป็นผงผสมน้ำผึ้ง บั่นเป็นลูกกลอนเม็ดประมาณพอกสันได้ รับประทานวันละ ๒ เม็ด เวลาก่อนอาหารวันละ ๒ เวลา แก้อัมพฤกษ์อัมพาตก็ได้

(๓๓) ยาของหลวงเวชการนายถัน กินเมื่อเวลาคลอดลูกแล้ว

ระบายนิวเสขอยู่ไฟไม่ได้

๑. เปลือกสมุนมะแว้ง	หนัก ๒ บาท	๓. สลึง	๕. ติปาลี	หนัก ๒ บาท
๒. กานพลู	„ ๑ „	๘. พริกไทยดำ	๑๐. ใบมะขามแขก	„ ๒ „
๓. หัสศุณเทศ	„ ๒ „	๙. ใบมะขามแขก	๑๑. ใบมะขามแขก	„ ๒ „

๔. ไพลแห้ง	หน้า ๔ บาท	๑๒. จิงแห้ง	หน้า ๓ บาท
๕. หางไหลแดง	„ ๒ „	๑๓. เปล้าน้อย	„ ๑ „
๖. ยาคำ	„ ๑ „	๑๔. ทีเกลือไทย	„ ๑๐ „
๗. เจตพังตี	„ ๒ „	๑๕. เกากันแดง	„ ๕ „
๘. แก่นแสมทะเล	„ ๒ „		

(๓๔) ขาตาลชะโมของคุณบ้านุ่น

๑. บอระเพ็ด	หน้า ๑ บาท	๗. ขมิ้นน้อย	หน้า ๑ บาท
๒. รากไธ้เหนียว	„ ๑ „	๘. รากต่อไส้	„ ๑ „
๓. รากเล็บมือนาง	„ ๑ „	๙. เปลือกไข่เน่า	„ ๑ „
๔. เปลือกสนุ่น	„ ๑ „	๑๐. รากผักคราด	„ ๑ „
๕. รากกะเพรา	„ ๑ „	๑๑. ไพล	„ ๑ „
๖. เกลือ	„ ๑ „	๑๒. มะกรูด ๓ ผล ผ่า ๔ ทัง ๑	

ตำรับประธานเข้าเย็น

(๓๕) ยาคุณบ้านุ่น

ต้มแก้เส้น แก้ลมอัมพฤกษ์รวมยา ๒๘ สิ่ง

๑. ขี้เหล็กทั้งห้า	หน้า ๒ บาท	๑๕. แสมทะเล	หน้า ๒ บาท
๒. มะล้าไก่ทั้งห้า	„ ๒ „	๑๖. แก้วแดง	„ ๒ „
๓. ใบมะกาทั้งห้า	„ ๒ „	๑๗. แก่นขนุน	„ ๒ „

๔. ผักราชพฤกษ์ทั้งห้า	หน้า ๒	บาท	๑๘. เทียนทั้งห้าสี	หน้า ๒	บาท
๕. สมอไทย	„ ๒	„	๑๙. ดงทอง	„ ๒	„ สี่สิ่ง
๖. สมอพิเภก	„ ๒	„	๒๐. ยาจำ	„ ๑	„ สี่สิ่ง
๗. สมอติงู	„ ๒	„	๒๑. เกล็ดไม้จ	„ ๒	„
๘. มะตูมอ่อน	„ ๒	„	๒๒. หัวเห้วหมู	„ ๒	„
๙. เถาวัลย์เปรียง	„ ๒	„	๒๓. มะขามป้อม	„ ๒	„
๑๐. เถากันแดง	„ ๒	„	๒๔. เถาเวนอ่อน	„ ๒	„
๑๑. โศกราน	„ ๒	„	๒๕. ขมิ้นอ้อย	„ ๒	„
๑๒. บอระเพ็ด	„ ๒	„	๒๖. รากทองแตก	„ ๒	„
๑๓. โศกกระสุน	„ ๒	„	๒๗. ผ่าง	„ ๒	„
๑๔. ติป्ली	„ ๒	„	๒๘. แสมसान	„ ๒	„

ยาจำกับดงทอง สดเสี้ยก่อนจึงต้ม

(๓๖) ยาสุริยะมณฑล

๑. กะถินแดง	๑๔. เปราะหอม
๒. สังกะณี	๑๕. โกฎทั้งแก้ว
๓. เนรมูสี	๑๖. รากสารภี
๔. ลูกจันทน์	๑๗. ดอกจันทน์
๕. ว่านกีบแรด	๑๘. ว่านร้อนทอง
๖. ติงูตัน	๑๙. ผลประคำดีควาย
๗. พริกร้อน	๒๐. พริกหอม

๘. พริกหาง	๒๑. จันทน์เทศ
๙. ขอนคอก	๒๒. กระลำพัก
๑๐. เนื้อไม้กฤษณา	๒๓. พิษนาค
๑๑. นมราชสีห์คั้น	๒๔. ระย่อม
๑๒. สะค้าน	๒๕. ไคร้เครือ
๑๓. รากปลาไหลเผือกเหนือ	

ยาเหล่านี้ หนักสี่ถึง ๑ สลึง ชมคเขียง พิมเสน อำพันทอง ๓ อย่างนี้กะแฉก
พอสมควร ทองคำเปลว ๑๐๘ แผ่น เครื่องยาทำเป็นผงให้ละเอียด

(๑๓) ยาหอมเอิ้น
แกริดส์ดวงซ่องทวาร หรือปากทวาร

๑. โกฎิขะมา	หนัก ๑ บาท	๑๗. แก่นขี้เหล็ก	หนัก ๕ บาท
๒. โกฎิจุฬา	„ ๑ „	๑๘. แก่นแสมสาร	„ ๕ „
๓. แก่นกันเกล้า	„ ๑ „	๑๙. รากมะค่าไก่	„ ๕ „
๔. หัวหมู	„ ๑ „	๒๐. ดอกคำฝอย	„ ๕ „
๕. เลือดแรด	„ ๑ „	๒๑. สมอพิเภก	„ ๕ „
๖. ดีปลี	„ ๑ „	๒๒. สมอไทย	„ ๕ „
๗. ส้มสารภาน	„ ๑ „	๒๓. สมอเทศ	„ ๕ „
๘. บอระเพ็ด	„ ๒ สลึง	๒๔. ลูกมะขามป้อม	„ ๕ „
๙. ดอกจันทน์	„ ๑ บาท	๒๕. โกฎิน้ำเต้า	„ ๕ „

๑๔๐

๑๐. โกฎีสอ	หน้า ๑ บาท	๒๖. เถววัลย์เปรียง	หน้า ๕ บาท
๑๑. โกฎีเขียง	,, ๒ สลึง	๒๗. รากแจง	,, ๕ ,,
๑๒. เทียนแดง	,, ๒ ,,	๒๘. เทียนดำ	,, ๑ ,,
๑๓. เทียนขาว	,, ๒ ,,	๒๙. ชิงแห้ง	,, ๑ ,,
๑๔. ลูกกระค่อม	,, ๑ บาท	๓๐. เทียนขี้ผึ้งเปลือก	,, ๒ สลึง
๑๕. สะก้าน	,, ๑ ,,	๓๑. เจตมูลเพลิงแดง	,, ๒ ,,
๑๖. รากชะพลู	,, ๑ ,,	๓๒. ขมิ้นอ้อย	๓ แว่น

(๓๘) ยาต้มแก้มคดลูกพิการ ของหลวงวิจิตร ฯ

๑. รากชะพลู	หน้า ๔ บาท	๙. พรกไทยร้อน	หน้า ๒ บาท
๒. เถากันแดง	,, ๔ ,,	๑๐. ลูกจันทร์	,, ๒ ,,
๓. บอระเพ็ด	,, ๔ ,,	๑๑. เถาสะก้าน	,, ๒ ,,
๔. รากมะเขือขื่น	,, ๔ ,,	๑๒. เจตมูลเพลิง	,, ๑ ,,
๕. รากครอบจักรวาล	,, ๔ ,,	๑๓. คำฝอย	,, ๑ บาท ๒ สลึง
๖. รากมะแว้งทั้งสองสิ่ง	,, ๔ ,,	๑๔. ดอกจันทร์	,, ๑ สลึงเฟื้อง
๗. จันทร์ทั้งสองสิ่ง	,, ๒ ,,	๑๕. กระวาน	,, ๑ สลึงเฟื้อง
๘. ตีปี่	,, ๒ ,,	๑๖. กานพลู	,, ๒ สลึง

ตำรับประทาน ผนหมึกหอม ใส่ในถ้วยนิดหน่อย รับประทานเข้าเย็น

(๓๘) ตำรายาคูณนายเอม
ยาบำรุงหัวใจอ่อน บำรุงโลหิต อ่อนเพลีย
ต้มรับประทาน กลางวัน

โกฐสอ	เทียนดำ	โกฐกระดูก
โกฐพุงปลา	โกฐห้วยบัว	เทียนแดง
เทียนขาว	เทียนเขาวาฬ	เทียนตาคี้แทน
ลูกจันทร์	ดอกจันทร์	กระวาน
กานพลู	แก่นสน	น้ำตาลหม้อ
ไม้สัก	สักขี้	จันทร์ทั้งสอง
เถาม่วงทั้งสอง	แกแล	ชลูด
อบเชย	เกษรบัวหลวง	ดอกสารภี
ดอกพิกุล	ดอกบุนนาค	กฤษณา
กะลำพัก	ชอนดอก	ขิง
คึบลิ	พริกไทย	เล็อกแรด
ใบละหุ่งแดง	สะก้าน	ชะพลู
	น้ำตาลกรวด	

ทุก ๆ อย่าง หนักอย่างละ ๑ บาท

(๔๐) ตำรายาคูณนายเอม
ยาเจริญอาหาร บำรุงธาตุ
ต้มรับประทานเย็น

โกฐสอ	โกฐห้วยบัว	โกฐกระดูก
โกฐเขมา	โกฐเขียง	เกษรบัวหลวง

ดอกพิภูล	ดอกบุษราคัม	ดอกสารภี
อบเชย	ชิง	หัวเห้วหมู
เปลือกสมุนละเจ้ง	เจตมูลเพลิง	ลูกกระตอม
เปราะหอม	ชลูด	กันชา
เทียนดำ	เทียนขาว	เทียนข้าวเปลือก
เทียนตาตั๊กแตน	เทียนยาวพาดิ	ดอกมะลิ
เถาสะก้าน	รากชะพลู	จันทร์แดง
จันทร์ขาว	แก่นสน	เทพธาโร
ลูกผักชี	มะตูมอ่อน	บอระเพ็ด
ขมิ้นอ้อย	แฝกหอม	ตีปตี
	พริกไทย	

ทุกอย่าง หนักอย่างละ ๑ บาท

(๔๑) ตำรายาของคุณนายเอม

ยาบำรุงโลหิต แก้โรคทุกอย่าง มีครันตัว เมื่อยตัว
ตัวรับประทานเช้า

ใบมะกา	แสมสาร	ใบมะขาม
ผักคูน ๓ ผัก	เถาว์ลัยเปรียง	แกแกล
สักชี	สมอทั้งสามสิ่ง	เกลือสินเธาว์
ยาตำ	ใบมะค่าไก่ทั้งห้า	ฝาง

ใบส้มบ้อย	มะเกลือทงห้าสิ่ง	แก่นขุ่น
สัก	กำฝอย	มะขามบ่อม
คี่เกลือ	ขี้เหล็กทงห้า	

ชั้นต้นรับประทานต้มหนักสี่องศา ๑ บาท ต่อไปหนักสี่องศา ๒ บาท

(๔๒) ยาแก้มูกเลือด ของคุณบัวสู่น

๑. กลั้นใจเคี้ยวยอดสะแก	๗ ยอก
๒. ใบทับทิม	๑ กำมือ
๓. ใบเทียน	๑ ,,
๔. ขมิ้นอ้อย ๗ แว่น ลงพระเจ้า ๕ พระองค์	๕ แว่น
๕. บอระเพ็ด	๗ องคุลี
๖. สมอเทศ	๓ ผล
๗. สมอไทย	๓ ,,
๘. สมอพิเภก	๓ ,,
๙. คีปรี	๗ ดอก
๑๐. พริกไทย	๗ เม็ด
๑๑. กระเทียม	๗ กลีบ
๑๒. เกลือตัวผู้	๗ เม็ด
๑๓. กระพั้งโหมออกปากหม้อ	

ต้มกินเข้าเย็น ถ้าเป็นมานานวันแล้วต้องหลามด้วยกระบอกไม้ไผ่สี่สูก ใส่เหล้า

ครึ่งน้ำครึ่ง

(๔๑) ยาบ่ารุงโลหิต

๑. ใบสมอทะเล	หน้า ๑	บาท	
๒. ใบมะคำไก่	„ ๑	„	
๓. ใบชุมเห็ดเทศ	„ ๑	„	
๔. ใบมะขาม	„ ๑	„	
๕. ใบส้มป่อย	„ ๑	„	
๖. หนุ่ยไทร	„ ๑	„	
๗. ผักเป็ดแดง	„ ๑	„	
๘. ปลีกล้วยตานี	„ ๑	„	
๙. ยาจำ	„ ๑	„	๒ สลึง
๑๐. เกลือสินเธาว์	„ ๑	„	๒ สลึง

ต้มกินเช้าใส่ตีเกลือกทุกครั้ง ตามแต่ต้องการมากหรือน้อยกินรูปไปสัก ๕ หม้อ จึง บำรุงอีก ๑ หม้อ

แปดสิ่งนี้ตากแห้ง
แล้วจึงชั่ง

(๔๔) ยาบ่ารุงโลหิต

โกฐทั้งห้าสังละ	หน้า ๒	สลึง	คำฝอย	หน้า ๑	บาท ๒	สลึง
เทียนทั้งห้าสังละ	„ ๒	„	สมอไทยเท่าอายุคนกิน			
เลือดแรด	„ ๑	ป. ๓	สลึง	สมอพิเภก		๗ ลูก
แกแล	„ ๑	บาท	สมอชิง			๗ ลูก
ฝาง	„ ๑	„	ใบไผ่ป่า			๑ กำมือ

แก่นขนุน	หนัก ๑ บาท	จุกมะพร้าว	๗ จุก
ตีปัด	„ ๑ „	สะค้าน	หนัก ๑ บาท
ชะพลู	„ ๑ „	เจตมูลเพลิง	„ ๑ „
แก่นสัก	„ ๑ „		

ต้มแล้วเวลาจะรับประทานรินใส่ถ้วยเอาก้อนสารส้มแกว่ง ๆ เสียก่อน จึงกินเข้าเย็น

(๔๕) ยาแก้ผื่นกบวและผื่นต่าง ๆ ของคุณป้าสุน

ใบมะเคื่อชุมพร ใบเพสะลาด ก้านไม้เอา เลือกใบตี ๆ ทุกใบ มีซำรุดใช้ไม่ได้
ฉีกแล้วเอาแต่ริมก้านไม่ใช่ ล้างให้สะอาดแล้วเอามาตำ ตำแล้วเอาข้าวสารแช่ให้โชนตำด้วยกัน
แล้วนำมาบดให้ละเอียดแล้วไปพอกที่ผื่น ถ้าผื่นยังอ่อนใส่ใบไม้ให้เขียวจัดหน่อย

(๔๖) ตำรายาผื่นบว

แก้โรคเหน็บชาหรืออัมพาต หรือไขมันในข้อแห้งทำให้มือเท้าอ่อน

เดินไม่ได้

๑. ขมิ้นอ้อย

๓. ยาคำ

๒. หัวเห้วหมู

๔. โศภกระสุน

ทั้ง ๔ อย่างนี้ หนักสี่สิ่งละเท่า ๆ กัน เวลาซื้อห้ามมิให้ต่อ

ใช้ต้มรับประทานหนึ่งถ้วยชาเข้าเย็น ก่อนอาหารทุก ๆ วัน ท่านให้เอาสตางค์

หนึ่งสลึงผูกคอกหม้อยา เวลาจะเพยาให้เอาสตางค์ไปทำบุญตักบาตรอุทิศกุศลให้ผู้เจ้าของยา

(๔๑) ยากินแก้เป็นบ่วงมีค่าตาของแม่ฟองบอกให้

ใครจะเป็นผู้มาบอกต้องให้ผู้นั้นตักน้ำมา แต่ให้เขาเอาถ้วยตักน้ำจะได้ไม่มาก เรา
รับน้ำนั้นมาเสกด้วยคาถาแล้วให้ผู้มาขอกินน้ำนั้นให้หมดจึงหายแล

“โอมมะละลวง มหาทะลวง กูรูว่ามึงเป็นบ่วง สวาหะสวาหาย”

ว่าครึ่งหนึ่งแล้วเป่าลงที่น้ำ ที่ผู้มาขอตักมาว่าสามครั้งเป่าทุกครั้ง รวม ๓ ครั้ง
ให้ผู้มาขอกินน้ำให้หมด

(๔๒) ตำรายาปักพิษไซ้

ใบมะกา	๑ กำมือ	สมอไทย	๓ ผล
สมอพิเภก	๓ ผล	สมอตั้ง	๓ ผล
บอระเพ็ด	๑ บาท	ขมิ้นอ้อย	๑ บาท
ขี้เหล็กทั้งห้า	๑ „	รากทองแตก	๑ „
เถาว์ลี้เปรี๊ยะ	๑ „	โกฐน้ำเต้า	๒ „
ฝักราชพฤกษ์	๓ ฝัก	เทียนทั้งห้าสังละหีบมือ	
แสมสาร	๒ บาท	แสมทะเล	๒ บาท
ใบบัวบก	๑ กำมือ	หญ้าเกร็ดหอย	๑ กำมือ
ใบสันพร้าวหอม	๑ กำมือ	ชมดคัน	๑ กำมือ

ยานี้แก้ไขได้ทุกชนิด ไซ้พิษ รับประทานเช้า ปักพิษระบายดีมาก เคยใช้มา

อยู่เสมอ

(๔๘) ตำรายาแก้ไข้มาลาเรียเรื้อรัง ไข้เค้นเหนือ
เป็นขาระงับพิษไข้ ไม่ใช่ยาระบาย

หญ้าเกร็ดหอย	๑ กำมือ	ผักแว่น	๑ กำมือ
รากโทองเทง	๑ บาท	ชมดต้น	๑ บาท
เจียงพร้าวหอม	๑ „	รากช้องแมว	๑ „
เมล็ดคัสซี่	๑ „	มะตูมอ่อน	๑ „
ต้นคัทหม่อน	๑ „	แห้วหมู	๑ „
รากท้าวยายม่อม	๑ „	รากหวายขม	๑ „
แปะตังบิง	๑ กำมือ		

หนักสิ่งละเท่า ๆ กัน ตำรับประทานวันละ ๓ ครั้งหายไข้ เป็นตำรายาของหมอ
อายุ ๘๐ ปีให้

มีเขา เราเดือดร้อน

มีเรา เขาเดือดร้อน

น้ำฝนกลางหา “ สะอาด ” แต่ไหลผ่านชายคาแล้ว
น้ำฝนก็สกปรกทันที

เจ้าไรศาล สมภารไรวัด กษัตริย์ไรวัง
ระฆังไรหอตัง ฟังไฉน ?

ความโง่ทำให้คนฉลาด แต่ความฉลาดกลับทำให้คนโง่

พิมพ์ที่โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ 117-119/2
หน้าวัดราชบพิธ นครหลวง ฯ

ถนนเฟื่องนคร
โทร. 219732

